

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NÚM. 34 - JULIOL - AGOST DEL 1984

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

**ÉS L'HORA DE
REVIFAR EL CASINO**

CASAS MASCRAU SA

SEAT

SERVICIO OFICIAL Núm. 05258
TALLER DE REPARACIONES
COCHES NUEVOS Y USADOS
TOTALMENTE REVISADOS

HUMET

RIEGOS Y BOMBAS

C/. Camprodón, 49
LLAGOSTERA

Tels. 83.02.25
83.02.37

garden center costa brava

JARDINERIA

Martinez

Tel. 83.04.62

Ctra. Comarcal km. 25,7 (Girona-S. Feliu Guixols)

LLAGOSTERA (Girona)

Exposició, Venda i Reparació de:

**RADIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO RADIO I
MUNTATGE D'ANTENES**

REPRESENTANT OFICIAL DE:

TOSHIBA

C/. Barcelona, 12
Telèfon 83 04 30

LLAGOSTERA
(Girona)

Els hi ofereix els seus serveis de

Fontaneria

Electricitat

Calefacció

INSTAL·LACIONS

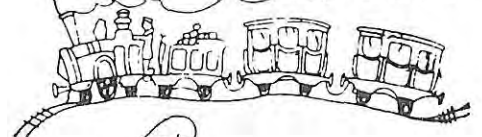
FEC

FONTANERIA - ELECTRICITAT - CALEFACCIO

C/. Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83.04.96

LLAGOSTERA

Hostal el Carril

Llagostera

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

GRRRR...!!
 SOLS EL BUTLLETÍ
 US POT SALVAR
 DEL VOSTRE ETERN
 AVORRIMENT
 MORTAL!!!

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ LOCAL
 Apartat 54 - LLAGOSTERA

NOM.....

ADREÇA.....

TELÈFON

- Desitjo ésser: SUBSCRIPTOR
 (3 números: 350 ptes.)
 COL.LABORADOR
 (3 números: 1.000 ptes.)

Sumari

- 4 i 5 - Entrevista a Teresa Gurnés
- 6 a 12 - Coses del Poble
- 13 - Recordant un ans d'ahir . . . , per Tià
- 11 i 14 - Abelard Fàbrega . . . , per Josep Vila
- 15 - Contes Breus, per Climent Frigola
- 16 i 17 - Nicaragua, a cinc anys . . . , per Mercè
- 18 a 21 - Salvem el Casino, per Josep Vila
- 21 - Un passat que parla, per Margot
- 22 - La Crisi del Casino, per Josep Vila
- 23 - Parlem del Casino, per Francesc Falivene
- 24 i 25 - Per la Pau? , pel Col.lectiu
- 26 - Temps i Coses, per P.Parés G.
- 27 - Els Gitanos de Maiena, per Josep Calvet
- 28 - Síntesi cronològica . . . , per E.Soler
- 29 - Poesia - Mots Encreuats
- 30 i 31 - Les aventures d'en Ventura
- 32 i 33 - Infantil
- 34 a 37 - Opinió
- 38 i 39 - Moto Cross al circuit "Els Cremats"
 per Ll.Vert
- 40 a 42 - Campionat de Futbol Sala
 Entrevista a President i Entrenador de
 l'U.E.Llagostera
 Futbol del Casal Parroquial

COL.LECTIU DE REDACCIÓ

Esteve Barceló, Concepció Buhigas, Vicenta Casamitjana, Albert Comas, Brigit Comas, Núria Comas, M.ª Teresa Grau, Josep Jovanet, Maria Lloset, Jaume Riera, Roser Rodes, Elena Roget, Joan Ventura, Ruth Vert.

Llagostera, juliol i agost de 1984

núm. 34

Dirigit pel Col.lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
 Apartat, 54 - LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300/1980

El Col.lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col.lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col.laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col.lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col.lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

entrevista:

Teresa Gurnés

El rètol que encapçala aquestes ratlles ens ha cridat l'atenció: "Exposició Pintures T. Gurnés". A penes si sabíem res de la Teresa Gurnés i els seus quadres i hem volgut acostar-nos-hi. Ens hem trobat amb una senyora que ens ha acollit molt bé, molt dinàmica, amb una àmplia experiència i que no demostra pas els 77 anys que té.

A casa seva, l'antiga fàbrica de taps de Cal Grec, en el carrer Hospital, no hi queda pas un forat per penjar-hi un quadre més. Ella s'ha instal·lat en una habitació del baix on hi fa la vida. La resta de la casa està dedicada del tot a exposició.

-Teresa, expliqui'ns alguna cosa de la seva infantesa.

-Quan era petita, jo vivia a pagès, a Can Gurnés de Gaià. Érem 5 germanes. El meu pare, que es va fer càrrec d'unes finques que tenia en Boada de Llagostera a Fernando Poo (Guinea Espanyola), només venia cada dos anys. Com que a pagès estàvem molt soles vam venir al poble.

Recordo que la mare solia dir-nos: "Apreneu tot el que vulgueu, perquè tot us farà favor a la vida". I així ha estat.

-Hem sentit a dir que va idear un model de nines i que força gent de Llagostera n'havia fet. Com anava tot això?

-Doncs bé, vaig anar a Barcelona i vaig començar a fer nines. Les volia introduir a Can Jorba (actualment Jorba Preciados) però no els hi van agradar. Tanmateix veient l'èxit que tenien entre els turistes me les van acceptar. Jo feia els models i tenia treballadores. La meva germana Pilar m'ajudava des de Llagostera, on va tenir una dotzena de cosidores, durant deu o dotze anys.

Aleshores em va fer il·lusió anar a Cuba, més aviat per tenir coneixements de pintura. Allà vaig continuar fent nines. Em va costar molt arrancar-ho però va anar-me molt bé.

-A Cuba hi ha estat molts anys, no?

-Sí, però al cap de tres anys vaig

venir, ja que vaig somniar que la mare estava molt malalta i em deia: "Jo sabia que vindries". Veritablement estava per morir i vaig ésser aquí per la seva mort.

En tornar a Cuba vaig fer-me càrrec d'una nena subnormal. He esperat a marxar-ne quan el seu germà ha tingut 21 anys, perquè han pogut viure a la meua casa coneguda com "el Castillito" ja que quan passava un cicló s'emplenava de gent. Allà moltes cases són fetes de "guano" (fulla de palmera) i fusta. Tres dies abans del cicló plou molt, els fonaments perden resistència i un cop passat ningú sap on és la seva casa; hi ha molts morts. En els 25 anys que he estat allà, he vist tres ciclons.

-Respecte als molts quadres que exposa a casa seva n'hi ha d'èpoques ben diferents. Els temes són diversos: cosidores, models de l'acadèmia, paisatges, rites cubans, mercats, festes gitanes... L'estil, més uniforme en els quadres més vells, canvia d'uns quadres als altres, així com el treball dedicat en cada un d'aquests.

Actualment li agrada fer-ne avia quan pinta un quadre però si no li convenç l'obra, no l'importa tornar-lo a fer.

-Com es va formar en la pintura?

-Quan tenia 35 anys vaig anar a l'acadèmia Tàrraga (Barcelona) fins que vaig anar a Cuba. A Barcelona vaig conèixer en Lloveras, pintor que actualment té escola a Cassà.

A Cuba no vaig pintar perquè ni tenia temps ni podia adquirir els mitjans per fer-ho. En arribar aquí ni m'enrecordava d'agafar els pinzells. Tanmateix poc a poc, durant el temps que vaig estar-me a l'Hospital, a estones lliures -ja que també sóc infermera i ajudava a les germanes- vaig tornar-me a engrescar-hi. Actualment

Els temes dels quadres són molt diversos

(Foto Jovanet)

La Teresa va acollir a les nostres entrevistadores d'allò més bé

(Foto Jovanet)

vaig a l'acadèmia a Cassà.

-Ven molts quadres aquí al poble?

-Gairebé ningú de Llagostera ha vingut a veure els quadres, però sí alguns estrangers. A més que jo no sé vendre. Jo he fet tot el que sigui però m'he hagut de refiar de corredors que realitzessin les vendes. Ara bé, com que la pensió que tinc em cobreix bé, el que obtinc dels quadres ho dono per beneficència. Així, per exemple, a la tombola del Casal vaig donar quaranta quadres.

-El fet de no formar una família i haver conviscut amb gent diversa no ha fet que se sentís sola?

-M'agrada la soledat. A més a més, mai m'he sentit sola.

-Li ha comportat això problemes que de no ser així no hauria tingut?

-No. Les majors dificultats que he passat han estat a Cuba. La primera va ser al principi de ser allà. Tenia problemes no només d'adaptació, sinó, sobretot, que no me'n sortia. Llavors vaig patir molt. La segona ha estat amb la nacionalització feta per en Fidel Castro. Jo li vaig deixar quatre cases i una immensa extensió de terreny a Isla de Pinos. Però això no ha tingut res a veure en què jo sigués una dona sola.

-Hi ha alguna cosa que de ser ara, no tornaria a fer?

-No, en general estic contenta d'allò que he fet. Cal dir que tot m'ha sortit bé. Em sento una dona feliç perquè faig el que vull.

-Li desitgem que no s'estronqui aquesta serenitat. Gràcies.

Retrat de la pintora, obra de Lloveras (Foto Jovanet)

Col·lectiu de Redacció

COL.LABORADORS

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 31 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÈS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

ROSTISSERIA N. DEULOFEU

Donzella, 31 - Tel. 83 09 62

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUIS CAMACHO MORENO, pintura i

decoració - Maiena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces

Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Àngel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

COSES DEL POBLE

50.è ANIVERSARI DE "LA CAIXA" A LLAGOSTERA

La inauguració de la Casa de Cultura de l'Obra Social de "La Caixa" i la celebració d'un seguit d'interessants actes, els passats dies 2 i 3 de juny, van ésser els fets més destacats de la commemoració del 50.è Aniversari de la vinguda de "La Caixa" a Llagostera.

El local social instal·lat entre Migdia i Consellers, on estava l'antiga oficina, consta d'una sala d'actes amb capacitat per a unes vuitanta persones, equipada per fer-hi projeccions, audicions, etc., i una sala d'exposicions, que va ésser estrenada amb els treballs dels nens i nenes que van prendre part en el 1.èr Concurs de Redacció i Dibuix, convocat amb motiu de l'Aniversari. Durant la Festa Major s'hi va exposar la tradicional mostra de pintors locals, a la qual ja fem referència en un altre apartat.

Els actes ja es van endegar el 26 de maig, amb la representació de "La Princesa Embruixada" a càrrec del Grup La Tramoia, que si bé figurava dins la III.ª Mostra de Teatre, estava subvencionada per "La Caixa". El dissabte dia 2 de juny, la majoria de les funcions estaven dedicades al món

Infantil i Escolar. Així, a les onze del matí, uns Jocs de Cucanya, s'organitzaren amb col·laboració del Bell-Matí i el Casal. A les cinc de la tarda un cercavila i la representació de teatre infantil pel Grup Mitjanota de La Bisbal al mig de la Plaça. Després el lliurament dels 18 premis del I Concurs Escolar de Dibuix i Redacció. Es va acabar amb una xocolatada per a tots els assistents.

A la nit, a la mateixa Plaça, gran Ball de carrer a càrrec de l'orquestra La Singular, que interpretaren antigues melodies perfectament ballables pels aimants de dansar aparellats. Malgrat ésser de franc i tractar-se d'una de les orquestres més "singulares" que han visitat el nostre poble, l'assistència va ésser força minsa, el que ens porta a plantejar-nos una vegada més: —què entenem per popular?

Els Castellers i el Cor Sant Esteve

Al diumenge, després de la inauguració de la Casa de Cultura, van actuar les inefables Majorettes de Llagostera, i seguí una audició de Sardanes per la Principal de la Vila.

A la tarda i per primera vegada al nostre poble, actuació d'un grup de Castellars, en aquest cas els de Vilafranca, que si bé no eren els 120 de colla que deia el programa, llurs exhibicions van ésser atrevides i emocionants com poques vegades hàgim pogut contemplar en directe.

Més tard havia de volar el Dirigible de "La Caixa", però el temps no va acompanyar i es va decidir deixar-ho per a una millor ocasió.

I com a brillant cloenda d'Aniversari, un espectacle digne dels més alts elogis, l'actuació del Cor Sant Esteve de Vila-seca i Salou, al Casino. Un treball ple de sensibilitat i sentiment, com poques vegades hem tingut ocasió de gaudir-ne.

Del Cor Sant Esteve ens deia el programa de mà: "Està format per quaranta noies entre els dotze i els divuit anys, alumnes del Conservatori Professional de Música de Vila-seca i Salou. Aquest Conservatori, abans Escola de Música, s'endegà l'any 1974 i, de llavors ençà, la seva trajectòria de treball pedagògic i musical s'ha recolzat en l'esperit del compositor i pedagog hongarès Zoltán Kodály i en altres tècniques d'avantguarda gràcies a les quals els nens assimilen més ràpidament el fenomen musical quant a tècnica, sensibilitat i coneixement de les possibilitats de qualsevol instrument. El Cor Sant Esteve, amb el seu director Àngel Recasens, és un dels més representatius d'aquest Conservatori i molt conegut en diversos àmbits internacionals".

Voler interpretar i escriure el que vam sentir aquell diumenge de juny escoltant les veus blanques d'aquelles noies, seria sempre insuficient. D'entrada, la concentració i els exercicis de veu en sortir a l'escenari ja ens van impressionar; les cançons de Brahms, Schubert... el total domini del director sobre les alumnes (que al mateix temps són professores d'altres nens per totes les comarques de Tarragona); el divertiment que va ocasionar quan va convidar a dirigir a un nen del públic; un innarrable "Cant dels ocells"... Tot plegat bell, excels, suprem...

Col·lectiu de Redacció

Nous locals socials del poble

(Foto Jovanet)

COSES DEL POBLE

III.^a MOSTRA TEATRE

Bon nivell i poc públic

El passat 29 de juny, amb l'estrena de Rossinyol's a càrrec dels Amics del Teatre, va finalitzar la III.^a Mostra de Teatre de Llagostera, que si bé ha vist augmentat el nivell de qualitat dels grups participants, ha disminuït considerablement quant a l'assistència de públic, que alguns dies no arribava a la cinquantena de persones, i ara no val l'excusa de què feien el "Un, dos, tres..." o que les nits eren fredes, senzillament no hi ha ganes de sortir de casa, i això no s'arregla fàcilment.

En tot cas, els que vam assistir regularment a la Mostra, ens ho vam passar força bé. El Teatre d'Art de Banyoles ens donava un bon nivell interpretatiu amb la representació de "Qui dies passa", muntatge sobre drames i farses de Txèkhov, destacant un extraordinari monòleg "els danys del tabac", a càrrec de Miquel Torrent. El Grup La Tramoia aconseguia amb "La Princesa Embruixada" de G. Janer Manila, el més alt índex d'assistència (infantil). Aquesta obra estava dirigida pel llagosterenc Quim Aiguabella, i va ésser seleccionada pel Concurs de Teatre Juvenil de la Generalitat, obtenint una destacada puntuació. El Grup Faula de Sarrià de Dalt, amb "Les dones sàvies" de Molière, va donar la impressió de "quiero y no puedo", gran desplegament de mitjans (decorats, vestuari, etc.) i una interpretació força fluixa. Amb el T.E.I. de Sant Marçal, i "Aquestes divertides històries" sobre contes de Txèkhov i Dario Fo, la Mostra va tenir un dels seus moments més dolços, la gent es va divertir, alhora que valorava el treball dels antics contestaris de l'escena gironina. El Grup Teatral Figuerenc amb "La meua Ismènia" va quedar a mig fer, ni bé ni malament, en tot cas el públic va riure una bona estona.

ROSSINYOL'S

Per acabar, els Amics del Teatre estrenaven els monòlegs de Santiago Rusiñol, "L'escudellòmetro" i "El Prestidigitador", interpretats per Jordi Massó, i "La Minyona Suïcida" per Quim Aiguabella. Si bé el treball dels dos artistes va ésser excel·lent, no podem menys que destacar l'esplèndida actuació d'en Quim en el paper d'una minyona "suïcida" amb anís del "mono". La música i els comentaris dels coneguts locutors de ràdio, Mateu Ciurana i Guillem Terribas, formen com una tela d'aranya que envolta els monòlegs, agafant un caire d'unitat; sorgeixen de les ones de la Universal Pimpinela Ràdio, que conjuntament amb la Fàbrica de Pells el Gat Vaire, S.A. tenen cura de la producció... L'escenografia i vestuari a càrrec de Concepció Prunell, és d'una admirable i funcional senzillesa. També intervenen a l'obra: Martí Lloseta, música de piano; Pere Genóher, tècnic de so; Roser-Amèlia, Perruqueria; Rosa M.ª Vilagran, assessora de maquillatge. Degut a l'èxit obtingut es va tornar a presentar el diumenge 8 de juliol a les set de la tarda, en sessió especial per als jubilats.

La subvenció de l'Ajuntament i el suport de "La Caixa" i altres cases comercials, ha permès finalitzar la III.^a Mostra de Teatre amb un superàvit que es destinarà íntegrament a reformes del Teatre-Cinema del Casino Llagosterenc.

Col·lectiu de Redacció

COL.LABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERA

c/. Sant Feliu

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions
Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83-01 35

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

ANUNCIEU-VOS AL

B
U
L
L
E
T
I
d
e
L
l
a
g
o
s
t
e
r
a

COSES DEL POBLE

Solstici-84

Agraïm l'especial col.laboració de:
Mag. Ajuntament, Caixa de Pensions,
Caixa d'Estalvis P. de Girona, G. E.
Bell-Matí, Casino Llagosterenc, Trans-
ports Japic, S.A., Instal.lacions Fec,
Electrònica Genohar, Llorenç Ven-
drell, J. Pigem "Solador", Mingo No-
guera, Flors La Margarida, Llagostera-
Ràdio.

La celebració de la VII.ena Festa Popular SOLSTICI D'ESTIU, ha estat un èxit sense precedents. La nombrosa assistència de gent d'arreu les comarques gironines demostra que quan les coses són treballades amb constància i senzillesa, es pot arribar ben lluny. L'evidència de la popularitat està present en el Solstici: —Els orígens de la Festa, la tradició de la Plaça Balladora, l'antic poblat ibèric,... l'espai a l'aire lliure, la nit, el foc,... la música, els vins, la gresca,... tot plegat fan de la nit del Solstici, una vetllada única, que és recordada al llarg de tot l'any.

En l'aspecte menys positiu hi ha la manca de personal a l'hora d'organitzar, qüestió que fa replantejar seriosament la continuïtat de la Festa. Seria ben trist, que ara que s'ha arrancat una de les festes més conegudes dels voltants, es perdés per falta d'organització. Ànims! que essent la nit més curta, és saborejada com si fóra la més llarga.

Estat de comptes

INGRESSOS	
Recaptació Bar	133.017
Subvenció	
Caixa Estalvis Provincial	3.500
Total	136.517
DESPESES	
Orquestra La Rodona	45.000
Grup Pa i Pops	25.000
Coques	10.050
Xampany-Licors	35.651
Cervesa, refrescs	18.000
Vins	4.150
Gots, globus, banderes	10.800
Gel	2.580
Llum	700
Permis Medi Natural	525
Varis Margarit	1.100
Varis	300
Total	153.856

El dèficit de 17.339' ptes. ha estat cobert per l'Ajuntament.

Col.lectiu Solstici

LLAGOSTERA EN LA INTIMITAT

(Llegendes, cròniques i vivències)

JOSEP CALVET i AMAT

EL TROBAREU A TOTES LES LLIBRERIES DE LLAGOSTERA

CURSET DE NATACIÓ

A primers de juliol va començar el II Curset de Natació, a la Piscina Municipal de Llagostera, i s'acabarà el dia 31 d'agost. L'assistència va ser més o menys com l'any passat.

El dia 29 de juliol es va celebrar una festa en la qual es van donar unes medalles, pagades per l'Ajuntament de Llagostera, a tots els participants en el curset.

També es van donar unes copes als participants de la cursa de relleus i del ballet.

Les copes les van pagar les professores del curset de natació Estel Martí, Neus Rodes i Enriqueta Moyano.

Comiat a un amic

Tot era alegria al poble. La tarda s'anava acabant. Amb les joguines d'un nen es commou la seva mirada. Innocent jugava amb dos companys més d'escola. El petit nen, David, dolç com la mel, els seus ulls alegres. Però el van venir a buscar en el millor moment. Déu va voler tenir-lo al seu costat. Els ulls dels pares enrogats expressant certa tristesa i el poble..., el poble, l'enyorament. Però no per això no has d'estar present aquí entre la gent, enmig dels infants, tot-hom et recorda i et recordarà per sempre més, quan sigui el teu acontereiment lluny de nosaltres...

Elena Planella

COSES DEL POBLE

Exposició-Homenatge a PERE MAYOL

Si hi ha un fet que destaquí de la passada Festa Major, sens dubte és l'exposició-homenatge a Pere Mayol que va inaugurar el diumenge 10 de juny la nova sala d'exposicions del Casino Llagosterenc.

En el Programa-Butlletí de la F.M. reproduïem l'escrit del catàleg i les notes biogràfiques, tot valorant les qualitats humanes i artístiques del volgut Sr. Pere. Els qui no havien contemplat la seva obra o el seu esguard rialler, tingueren ocasió de fer-ho durant tots els dies de l'exposició, que va ésser molt concorreguda. El bon fer del mestre Mayol era present a cada pintura, a cada dibuix, però on la gent va quedar més impressionada va ésser en els retrats de diferents persones del poble, la qual cosa ha provocat que els encàrrecs hagin plogut sobre el nostre amic, que ens comentava amb ironia: "ara que ve l'estiu i que tenia ganes de descansar (fa vacances de les classes de dibuix) és quan més feina se m'ha girat...".

L'exposició constava de 37 treballs, entre els quals destacaríem les populars "Espardenyes", els "Pots de llau-na", les "Paperines", els paisatges... La meitat de les obres eren cedides per propietats particulars.

Finalment s'ha aconseguit. Felicitats Sr. Pere!!

Exposició Col·lectiva de Pintura i Forja

A la Casa de Cultura de "la Caixa", organitzada per l'Ajuntament, durant els dies de Festa Major estava exposada la mostra col·lectiva de Pintura que tradicionalment presenten els pintors locals. Cal assenyalar que la forja brillava per la seva absència i en canvi hi havia dues obres d'escultura d'Isabel Llinàs i les ceràmiques pintades de Pompeu Pascual. En total eren 34 els artistes expositors, amb una sola obra, degut a les característiques del local. Junt als ja consagrats: Mayols, Albertí, Payret, Roca, Álvarez, Calvet, Rigau, Clara, Sais, Lloberas, Rissech, Pascual, Sabater, ..., és de destacar la participació d'artistes més novells com P. Genóher, R. Rufí, R. García, A. Rovira, J. Laviña, R. Motjé, J. Vendrell, J. Martí, X. Ruiz, o el més petit de la colla en Xavier Castelló. Entremig, les germanes M.ª Martínez i Coloma Puig, T. Gurnés, M. Vivet, J. Bosch, R. Albertí, M. A. Roselló, M.ª A. Vilallonga.

És d'esperar que ara amb les dues noves sales d'art a Llagostera, a càrrec d'entitats tan carismàtiques com el Casino i La Caixa, la periodicitat de les exposicions vagi en augment, facilitant-ne tanmateix la vinguda d'artistes foranis, que al temps ens permetin estar al dia quant els treballs que es fan en altres indrets i siguin un estímul per al gran nombre d'aficionats de la nostra vila.

El Casal d'estiu

Des de mitjans de juliol hem tornat a veure pel poble els nens i nenes del Casal. Aquests són uns 260, d'edats compreses entre 5 i 13 anys. Un total de nou monitors i una vintena d'ajudants sota la direcció de Mn. Miquel Vall-llosera estan amb ells cada tarda de 4 a 8, durant 7 setmanes. Les activitats són diverses i engrescadores per a uns i altres.

La dinàmica de la majoria dels dies consisteix en l'arribada conjunta al local del Casal, on es canta, s'expliquen contes i es comenta el desenvolupament de les jornades. Llavors, el conegut crit de "xicalicà" dona entrada al treball per seccions. Més tard hom surt a berenar. El comiat es fa a la plaça.

De com es diverteixen conjuntament n'hem tingut constància en el foc de camp que el dimecres 25 de juliol es va fer a l'estació.

El 15 d'agost, diada del Casal, es celebrà festivament: Inauguració del pont de la Gotarra, cercavila obert per les majorettes i Gran vetllada amb la participació de tots els nens.

Per sisè any, els més grans han esperat amb ganes l'acampada al Torn.

Com a cloenda i durant la darrera setmana hi haurà per a tothom que vulgui ésser-hi, cinema, una excursió, desfilada i olimpíades i el Gran Festival de la Cançó.

JO COMPRO, JO VENC

Aquí tothom que vulgui, hi pot anunciar el que li sembli. Especuladors abstenir-se.

- * Venc peces de motor i xassís de Montesa Cota-74.
Raó: Xavi, Tel. 83.02.16
- * Es lloga local comercial al carrer Camprodon, 26 (Interior 70 m², 13 m. de façana amb aparador)
Interessats telefonau al 83.01.82
- * Es lloga un local útil per a magatzem, al C/. del Sol
Raó: Narcís Vert (gasolinera).
- * Es donen classes de piano i solfeig.
Marina Roget, Tel. 83.03.14
- * Busco "novia". Raó: L'etern inconformista.

COSES DEL POBLE

L'Aplec de Panedes passat per aigua

Vagi per endavant que aquest escrit no l'he pas fet amb ànim de crítica, ni molt menys. Tot ve que en Joan Sàbat, que és qui té cura de la circular del G.E. Bell-Matí, va dir-me si hi volia fer quatre ratlles sobre l'Aplec de Panedes i n'hi vaig fer vuit. Tanmateix també les lliuro aquí, donat que la ressenya llegida en l'últim Butlletí-Programa, va semblar-me que, el que la va fer, solament s'havia limitat en agafar les dades del programa i prou, sense assistir-hi. Si ho comproveu veureu que hi ha moltes coses que no s'ajusten als fets. Potser estic errat quant a la no assistència; si és així demano disculpes.

Ara, si em voleu seguir, intentaré ampliar i a la meua manera explicar-vos com anà.

El diumenge dia 20 de maig, el G.E. Bell-Matí, amb la col·laboració del veïnat, va organitzar l'Aplec de Panedes. A peu, des de la Plaça Catalunya, no hi anà ningú.

El dia abans ja s'hi havia anat a muntar una gran tenda, que és feu servir de magatzem. Es tirà un llarg fil elèctric, des de can Torres fins a l'esplanada, per tal de disposar del fluid necessari per al "micro" i altaveus. Amb el fi de resguardar-lo del sol —en aquest cas fou de l'aigua—, sota un "toldo" hi instal·laren un lloc de begudes i entrepans, així com a darre- ra la tenda, un petit corralet per al xaí que es rifava. També una colla d'uns quinze anà a dormir al Molí d'en Llabí. Allà uns dos quarts d'onze, arribaren a l'Aplec, carregats amb motxilles i amb cara de no haver dormit massa.

Al volt de les onze del matí la gent es concentrà davant l'Ermita mentre s'anaven fent els preparatius per al Pregó de Benvinguda però, en donar ja començament la Missa, aquest no arribà a dur-se a terme. La Missa fou dita a dintre la Capella de Sant Ampèlit pel rector titular de Panedes, mossèn Antoni Izquierdo. L'Ermita va ésser insuficient per aplegar-hi tota la gent. Encara que hi cabia algú més, molts es quedaren a fora. Per cert, com sempre, una nota negativa: el mossèn va haver de cridar-los l'atenció un parell de vegades i no és pas que fossin petits no. La majoria d'ells es trobaven dintre formant part del Cor Infantil Lacustària, dirigit pel mestre de música Sr. Martí Lloset, que un cop acabada la cerimònia religiosa ens delectà amb la magnífica interpretació d'unes boniques cançons. Aquí, públicament, el Sr. Lloset remarcà els mèrits d'una membre de l'Associació de Pares que, a part d'ell, es veu que és l'artífex de la creació d'aquest Cor.

Sortint de la molt aplaudida cantada, pels marges del camí cap a l'esplanada, alguns recollien flors boscanes i també llenya per coure el dinar. Allí es convocà el Concurs de Rams i Centres. Tot seguit s'elegí la Pubilla de l'Aplec, que fou la noia M.ª Dolors Plaja. A continuació hi hagué diferents jocs per a la mainada —llàstima que molts menuts del Cor Infantil sols anaren a cantar i després els pares se'ls emportaren, sense participar en res més—. També va tenir lloc una cursa de sacs, amb eliminatòria inclosa, per a gent que ja havia fet la "mili".

Llestos els jocs, tots a "jalar". Una bona estona abans, uns havien tingut cura d'anar preparant una gran "paella" d'arròs per als organitzadors. Feia una olor, que no em puc estar de dir que a mi particularment no m'hagués fet pregar gens fer-hi servir la forquilla i... la boca també.

Atipat ja el cuc de la gana, després d'anunciar-se que es tancava l'admissió de rams i centres, la parella d'animadors Quim i Marcel començaven la seva feina, fent participar tota la concurrència amb cançons, saltar i ballar. Abans de finalitzar aquesta actuació i mentre la Cobla La Principal d'Olot es preparava per interpretar l'anunciada audició de sardanes, un jurat escollit allí mateix triava el millor ram i centre presentats, donant el següent resultat: millor ram el de la Sra. M. Gafarot de Sant Feliu de Guíxols, millor centre el del Sr. Ll. Bosch d'Amer.

Entretant, els músics es posaren a bufar llurs instruments, desgranant les notes de la primera sardana. Més, alhora que uns tímids sardanistes la puntejaven, els núvols, que durant tot el dia ens amenaçaven, malauradament decidiren deixar caure algunes gotes. No obstant, s'arribà a la meitat de l'Audició i, tal com estava previst, es procedí

a sortejar el xaí, sortint premiat el núm. 8.903, adquirit pel Sr. Miquel Gotarra de Llagostera. Al mateix temps es lliurà un trofeu als guanyadors del millor ram i centre i també els premis dels jocs del matí.

S'accelerà aquesta operació per evitar que l'aigua enxarpés a sardanistes i músics però això no fou possible, tota vegada que en voler tornar a reprendre els instruments va posar-se a "degotar" més seriosament. El que havia dut paraigua el va estendre i el que no es refugià a dintre un cotxe o bé a sota d'un suro. Els músics, junt amb algú més, ho varen fer a sota la gran tenda i "toldo" del G.E. Bell-Matí. Per fi lograren cobrar i marxar. Dic per fi perquè en caure les primeres quatre gotes, en la primera sardana, els vaig sentir dir: "val més que pleguem ja, perquè no parará pas de ploure". I, encara que a tranques i barranques, s'aconseguí arribar a mitja audició, el treball sempre ha espantat.

No passà gaire més d'un quartet que els músics havien plegat, que la pluja parà, s'esbargiren els núvols i sortí un radiant sol, però la cosa ja estava llestta. Tanmateix, sense la "tenora", el que no havia marxat no trigà molt en fer-ho. De fet, en parar la pluja, no vàrem veure l'"arc de Sant Martí", és de suposar que per això al cap d'una bona estona tornà a ploure.

Malgrat haver fet un dia trist, aquest Aplec fou força concorregut i podria ésser que això animi, a aquests xicotets del G.E. Bell-Matí, a organitzar-lo el proper any. Des d'aquest escrit "pallissa" els dic: NOIS, ENDAVANT I FORIS.

Llorenç Ventura i Sabarí

—que sí hi era—

COSES DEL POBLE

Quo Vadis, Festa Major?

La Comissió de Festes i la participació del jovent, imprescindibles

Enguany hem editat el Programa de Festa Major. Com es podia apreciar, era un Programa-Butlletí atípic. No vam quedar del tot contents dels resultats obtinguts, però la intenció de canvi i ganes d'actualització eren evidents; com sentència l'adagi: "Renovar-se o morir".

Aquesta màxima creiem que es pot aplicar, en general, a la Festa Major de Llagostera. A l'editorial, puntualitzàvem que no volíem parlar de la Festa perquè ja estava tot força dit. En contrapartida, oferíem un contingut dens i pensem que interessant, fugint dels esquemes tradicionals.

Festa Popular

En un ja molt llunyà Programa de F.M. de l'any 1978, quan molts dels que avui formem part del Col·lectiu, érem membres del Bell-Matí, demanàvem en una polèmica editorial, el pas cap a una Festa Major més popular i descentralitzadora. Vam ésser com una veu en el desert.

Actualment, bona part dels que signàvem el manifest estan al marge de qualsevol activitat pública, integrant la cada dia més grossa nòmina d'indiferents, marginals, desenganyats, desencisats, etc... És a dir, avui, ja no ens atrevim a assumir les exigències/suggerències de set anys enrera, però sí creiem que són totalment vàlides.

Més endavant, el 1981, el Butlletí va convocar una taula rodona per debatre la F. M., a la qual van assistir la majoria d'entitats culturals i recreatives del poble i el, aleshores, regidor de Festeigs de l'Ajuntament, el qual es desmarcava davant la conveniència de crear una comissió de festes, tot dient

que són les entitats les que han de crear-la. Tanmateix, quelcom havíem guanyat, el mot "Popular", ja era en boca de tothom. Tots pensàvem que la Festa havia de ser "Popular"...

Però l'any 1984, les coses seguien com sempre. Sí, hi havia actes de tot tipus i per molts de gustos: sardanes, ball, concerts, futbol, exposicions,... cadascú pel seu costat, i el Casino amb una pèrdua sobre les tres-centes mil pessetes, que sembla cobreix l'Ajuntament. Quant als actes, més o menys com sempre. Molta gent a la Plaça per veure la trobada infantil de sardanes, i gairebé ningú a escoltar la Coral "Mestre Siré" al Casino. Les exposicions de pintura força visitades, i certa desorganització al festival infantil del dimecres... Però per sobre de tot destaca un fet: on és la il·lusió del jovent per la Festa? —No hi ha noves iniciatives? —A què es deu l'estancament de la nostra Festa?

La renovació d'altres pobles

Hem de recórrer als exemples per veure la situació en què ens trobem. Fa uns anys la F. M. de Cassà, organitzada pel Futbol, tenia moltes dificultats per anar tirant. Des fa uns quatre anys l'organització ha passat a un Grup de Festes presidit pel regidor de l'Ajuntament. Enguany la Festa els ha resultat un èxit complet. Només uns detalls de mostra: el bar de l'envelat estava portat per un grup de jovent, en la seva majoria noies, i els beneficis eren per a la Comissió. Per a l'especta-

cle de fi de festa, no van fitxar un "poti-poti" com el de les Hurtado, senzillament, el grup de teatre local —i que consti que quant a teatre els portem força avantatge— va escenificar una obra i uns curts. Resultats: més de mil dues-centes persones. Fan uns abonaments que el poble i forasters poden adquirir a un preu molt raonable. Podríem parlar de festes com Sant Feliu, La Bisbal, Celrà, Caldes, o quantitat de pobles més petits que fan el ball a la plaça com Déu mana.

L'èxit de la F. M. quant al Ball, no es tracta solament de què a l'envelat vingui La Salseta o La Plateria, es tracta de què s'hauria d'enfocar de manera que tothom es sentís identificat. Per exemple, a Palafrugell fan un dia per al jovent, l'altre amb orquestra clàssica, un dia de rock, l'altre de cançons catalana...

Comissió de Festes

Però hem de tornar a allò de sempre. En primer lloc és imprescindible crear aquesta Comissió o Grup de Festes, on hi estiguin representades totes les entitats i particulars interessats —encara que, vista l'experiència del Consell de Cultura, som molt escèptics quant als resultats—. Però quedí clara una cosa, si el motor pita, en aquest cas el regidor encarregat, la resta del tren seguirà. En segon lloc, és encara més imprescindible que la gent jove senti la Festa com quelcom seu. Si no s'aconsegueix aquesta integració, malganyada feina. I tercer, s'han d'aportar idees, noves iniciatives, ambient, imaginació... ara, ja!

Quant al Casino, el que opinem sobre el present i futur de l'entitat ja és explicat en un altre article. Pensem que decidir lliurar als associats de l'obligació d'adquirir l'abonament ja va ser un pas endavant per adaptar-se al que pugui venir. Sens dubte en el Grup de Festes hi ha de tenir una participació destacada, l'experiència i carisma de l'entitat són del tot necessaris.

Hi ha molt més a dir, cada apartat requereix més comentaris, però si no ens plantejem les coses des de la base, ja podem plegar i preguntar-nos tots plegats: —Quo Vadis Festa Major?

COSES DEL POBLE

Campanya de divulgació de la HISTÒRIA DE CATALUNYA

Organitzat pel Departament de Cultura de la Generalitat i l'Ajuntament de la vila, es van dur a terme durant els passats mesos de maig i juny una sèrie de xerrades a càrrec del professor Jaume Portella, per tal de donar a conèixer la Història de Catalunya.

Les conferències estaven repartides en les següents èpoques: Precedents, Formació nacional de Catalunya 700-1200, Plenitud i crisi 1200-1400, S. XVI-XVII, S. XVIII, S. XIX, S. XX 1900-1939, S. XX 1939-1980. El plantejament era des dels tres punts essencials: Economia i societat, Política i institucions, Cultura i pensament.

El promig d'assistència va ésser d'unes vint-i-cinc persones (potser no es va informar degudament), i a la cloenda, el batlle Josep Puig, va fer entrega d'un diploma a tots els participants.

Diferents detencions de lladres a Llagostera

El passat mes de juny, els membres de la Policia Municipal de Llagostera van detenir en dues brillants opera-

cions un total de set lladres de cotxes, tot recuperant els vehicles robats.

El primer dels robatoris es va produir el dimarts 19 de juny. Segons informa el Punt Diari, els lladres frustrats van agafar el vehicle d'un municipal (Alfons Peregrina) i se'l van emportar cap als afores del poble on van començar per desmuntar-li les rodes; allà van ser descoberts pels agents que estaven fent una ronda nocturna. En una primera actuació, dos dels pispes van aconseguir fugir, mentre que els municipals n'arreglaven un, que fou traslladat al dipòsit municipal; després tornaren al lloc dels fets i després d'una persecució van detenir els altres dos lladres. Els detinguts van ser identificats com Alfonso V.O. de 22 anys, Jorge M.B. de 21 i Roberto B.R. de 18; als detinguts se'ls va confiscar un vehicle Seat 124, i dues rodes que acabaven de sostreure del cotxe del nostre municipal.

La segona detenció es va produir al cap d'un parell de dies. En una ron-

da, els Municipals van veure quatre individus sospitosos. En intentar fugir van ésser detinguts. Eren portadors d'un vehicle robat a Roses, i es diuen Carlos A.P. de 25 anys natural de Madrid, Jesús R.M. de 25 anys i de Burgos, Julio A.M. de 22 anys i de Saragossa, Manuel A.H. de 23 anys de Salamanca.

També el passat 25 es va atracar a Manuel Navarro. Els atracadors anaven armats amb escopetes de canons retallats i s'emportaren unes cinquanta mil pessetes. Les investigacions endegades per la Guàrdia Civil van permetre la detenció dels tres autors, que foren identificats com Antonio M.C. de 23 anys, Juan R.G.P. de 23, i Manuel I.V. de 25.

TEATRE:

"El Fantasma del Barri"

Un nou èxit de Quim Planella

El passat dia 1 de juliol, el Grup de Teatre del Col·legi públic "Lacustària" va presentar en el Teatre del Casal, l'espectacle original de Quim Planella "El Fantasma del Barri". Els primers papers eren interpretats pels alumnes: Dolors Llinàs, Josep Sánchez, Anna Gorgues, Dolors Pico, Marta Rodas, David Garcia, Fina Xirgu, Eva Rodríguez, Montse Albà, Emma Felip, Lourdes Martín, Roser Noguera, amb la col·laboració especial de Patrícia Auladell, Belem Comas, Marc Frigola, Emma Garcia, Griselda Garcia, Jordi Moll, Dani Moll, Cèsar Otero, Susagna Pons, Carme Portés, Àstrid Rodríguez, Ramon Soler, Quim Ventura. Tots ells dirigits per Quim Planella.

L'espectacle va ésser del total agrat del públic. Va cloure la vetllada el Cor del Col·legi dirigit pel mestre Martí Lloset.

Sardanes a la Plaça Catalunya

El dijous dia 5 del passat mes de juliol, van començar les audicions de sardanes com es vénen fent des fa tres anys, a la plaça Catalunya, per la cobla La Principal de Llagostera, a les onze de la nit. L'assistència a les audicions va ser més o menys com l'any passat.

Aquestes audicions de sardanes són patrocinades per l'Ajuntament de Llagostera.

RENOMS

Un venerable vell atapeïa en mi (quan vailet) el que era la política; i em parlava així:

"Ans i ara la política és una cuca verinosa dintre la societat.

La política retira la mà al vençut en comptes de donar-li. Els mal polítics motegen amb paraules brusques i feridores que no guarden consonància amb la política. Abaten els sentiments, fuetegen i esparregen les il·lusions pròpies de l'home.

Quan un motiu o un atzar els porta al cim, una forta i espessa pluja d'aigua bruta i de paraules brusques i ofensives cauen sobre camps als quals ells donen el nom de terreny enemic. La mala política és xerrameca i parla sempre amb to superior i mofeta, no creu ni escolta ningú, més ben dit, és un xerró.

Ni tan sols sap entendre que per escoltar, primer s'ha de callar. A la seva manera creu tenir la patent de governar."

Això són les paraules d'un vell venerable.

En desterrar el paper "Notícies del Rif" que publicà la nostra "La Selva" en data 31-XII-1911, no és senyal d'acatament ni reverència ni acusació, és solament informar d'un ans d'ahir de la volguda nostra vila.

Per últim vull preguntar: "Què serà l'home polític del demà?".

Per en Tià

Aquí va un paper polític de la nostra vila.

ULTIMA HORA

NOTÍCIES DEL RIF

La sumissió dels Kabilenys es ja un fet.

Han degut rendir-se y confessar sa culpa davant de un poble que causat de llurs impertinències y brutalitats ha volgut civilitzarlos, essent per això necessària una fenomenal lliçó, copatilles en totes les fronteres. No obstant molts d'ells possents encara d'aquell esperit salvatge, pretencen tenir intranquil al poble ab corrieres y amenaçes, no volguent posarse a nivell de cultura y moralitat dels demés. Es que aqueixos tenen encara el cor negre per ses maldats, passades, y el negre tant negre sempre es negre, continant essent Kabilenys per la falta que els fa, aquella vida lliure y de pillatja. Però per cartes confidencials hem sabut que Muley-hou-El-curania filòsof molt estimat del Rogi-pork-El-Jaume ja no té esperances de cap vara ni caplo. Sidi-el-Mico-El-Tarumba moro de gran talent, lletrat sense lletres segós se veu en ses célebres y numerosas denuncies contra els Cristians, diu que es un mal tirador y está causat de gastar paper y tinta en salves. Muley-Chin-Escanyipit-Enpaterja está també empinat dels Micos que está robant el Rogi-Elpare-Elpork per que vou que ja no té influència, fòvant de la gent sercanta y sols nomia descargues d'amatralladora com les del últim combat. Sidi-Zum-Zum-El-lloeri, aquell calla y que deixós que deixós, viugui com vulgui ell ja es major de edat y sempre ha sigut moro y ab ell emparentat: la qüestió es doncs no tenir por y protestar de tot y que consti. Muley-Lou-Santidigüizi-Elpillo, diu, ara que veu el nogoci perdut, que no vol gastar mes el seu talent, ni el seu titol acadomich en el mitj de tanta ostentació.

Peró amich Muley, si vol fer d'advocat entre nosaltres, se tindrà d'examinar novament, porque no es lo mateix tractar lleys entre moros que entre Cristians. El Cherif-Busqueta-el-Pera es cristià però s' en dona vergonya de dirho. Vaja home ja te perdonem; per això te varas fer seitar, pera semblar un Sant. No podia ser que un comerciant honrat continués essent moro. El-Sidi-

Timitreucórs Simi-el-Vergonyds se aguanta per un fil y per la vara y com que part molta fusta, y la que perdrà, diu que seria ell un bon Cristià si trayessin de l'Iglesia al "traviés" Sant Santiago. Però fill no pot ser; un sempre demanés formatjes al roare y aquest ja no 'n lleva.

Creués doncs, sigas bon Cristià y deixat de Sants y Santes.

En quant als Zocos tenim noticia de que son molt petits. El Zoco del Climent-Falsobó-Vingaelral se fa de nit y es de petites transaccions, en vista de la orisis kabilenya: quatre oïnes y una neula pera olvidar el disgust y sosregar el pló, es tot lo que s' hi ajusta.

El Zoco mes important se fa a les nits al Atazar del Rogi-el-Pork y lo que se compra no se paga. S' hi tracta únicament de frustració d'embarche, falsificació de firmes, amago de documents, esespedes als acoradors y de farina y blat per moldrer ningú en parla, porque els poca moros que allí hi compraban han trovat molta varita y pals de marroel al pa y el segón resulta luego tot palla d'arros.

L' altre dia deya allí Muley-el-Matarif, que ell no estava conforme ab la sumissió y que si tornaba algún dia aquella recreada vida de llibertat y pillatje l' hi donguessin a n' ell el mando de les armes y no tinguessin por, que per qüestió de l' arma blanca es lo sou; als béns los mata d' un sol cop y per degollar seria un pincho.

Aixís están doncs en el Rif y aixís se passa la vida la Kábila, tot menos treballar, per lo que dovem malliarlos: els moros, está probat, que son traidors y dolents y quant la fam els aprehi més qu' are, serán capassos de tot; son gaut seuse instrucció ni devoció a Deu, faltats de tot sentit humà y versats en atrocos y si no tinguessin a la vista un poble enter disposat a tot sacrifici, per notoiar tanta cosa, farien la ma de salvatjades.

!!! A Ellos, a Ellos!!!

Rif, Desembre 1911

El Corresponsal.

El Corresponsal.

(1) Fou rebut aquest telegrama quant l' original del nombre anterior estava a l' imprenta.)

ADAGIS VELLS

transplantats per en Tià

— L'home que no té res que fer, que prengui muller.

— Tornar favor per agravi, és consell d'home savi.

— Un bon exemple mai és perdut.

— Un dia, i altre tot ho destría.

— Ungles de gat i cara de beat.

— Un mana i altres menen.

— Val més un bon veí que un mal parent.

— Van les lleis conforme van els reis.

— Veritat volen nua, i tothom la vesteix.

— Vinga tot el que sempre és bo, faci fred o calor.

— Virtut murallada té escassa glòria i durada.

— També mor el rei i el papa, com aquell que no té capa.

— Tenir-ne una al pap i una altra al sac.

— Segons la paga, la feina.

— Segons la campana, el so.

— Si a qui deus no pots pagar, humilment has de parlar.

— Si en ta casa vols repòs, no prometés a qui és pobre ni deguis al poderós.

— Si la dona no estalvia cap jornal hi arriba.

— Si l'enveja es tornés tinya quants tinyosos hi hauria.

— Val més tenir vergonya que no amagar la ronya.

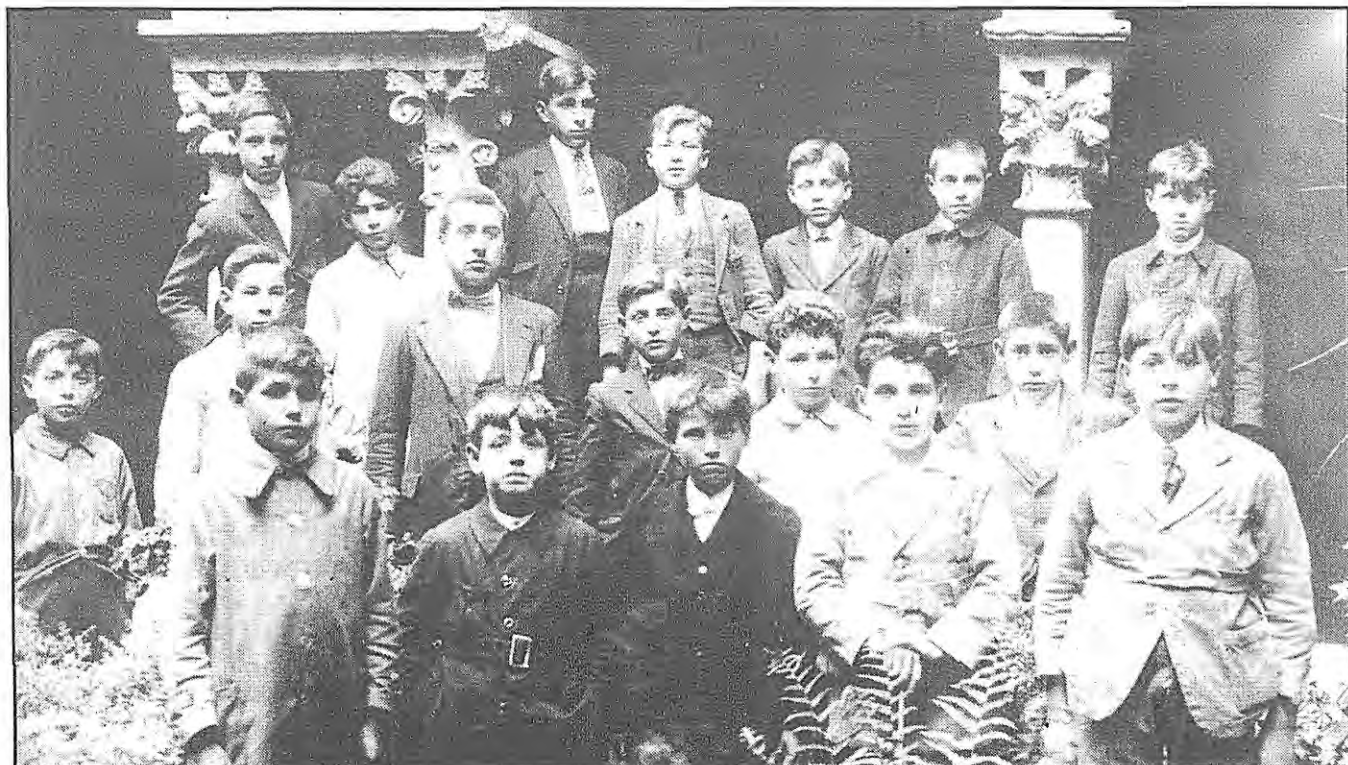
— Si molts rius i fortunes neixen purs pocs conserven aigües clares en són curs.

— Allà on l'amor no hi arriba, l'odi s'hi enfila.

— La carn viva fa avorrir la carn morta.

Coses de la vila i del mestre insigne Abelard Fàbrega

Es una foto d'una colla d'alumnes que havia tingut el mestre Abelard Fàbrega. Foren fotografiats en una excursió a Girona. Per la seva originalitat donem a continuació els noms corresponents:

Pere Costa, Emili Colom, Pere Mayol, Enric Masgrau, Anselm Xirgo, Pere Robert, Enric Clara, Santiago Masgrau, Josep Cabarroques, mestre Abelard Fàbrega, Arcadi Darder, August Vidal, Quimet Roquet, Francesc Ragolta, Balbí Clara, Lluís Borrell, Ramon Pujol i Esteve Recolons.

Prop de la dècada dels vint hi havia al nostre poble —com també a tota la comarca on es treballava el suro— un corrent econòmic molt minse. I era perquè havia passat feia poc temps la primera guerra mundial. I l'esplendor que havia tingut motivat per la indústria suro-tapera, havia quedat molt disminuït. I la gent que l'habitava, la majoria hagueren d'espavilar-se a cercar treball a Barcelona i ciutats tèxtils o bé fer-se boscaters, per a poder guanyar-se la vida i viure dignament. Però malgrat tota aquella penúria que feia tanta basarda, la gent de la vila se sentia unida i buscava noves formes per concretar el seu arrelat sentiment d'unió, el qual permetés trobar entre tots un mitjà per a superar aquells moments tan fatídics d'estretor econòmica. Malauradament, va esdevenir allò tan terrible de campí qui cuguí, perquè les necessitats eren massa palpables.

Tot el que acabem de dir és una història local que molts encara la recordem.

Fou en aquell període crític que va arribar a Llagostera el mestre Abelard Fàbrega, el qual havia obtingut el títol de mestre amb el núm. 1 de magisteri a la Normal de Girona, i el seu company Julià Cutiller assolí el núm. 2. Fou quan la Normal era dirigida per el professor Cassià Costal. I fou curiós que aquells dos mestres tan distingits van venir a exercir la seva professió a les Escoles de la pujada de Can Grillons.

Es pot dir, doncs, que poques viles cenen un perfil tan acusat com la nostra a l'atzar i sort que es va produir en aquella època a la vessant de l'ensenyança escolar, la qual en aquells moments estava molt desamparada.

És de destacar que el senyor Fàbrega, solament va residir a Llagostera quatre anys. Va ser perquè en aquell

temps l'Estat retribuïa molt poc els mestres de l'ensenyança escolar Nacional. Això el va obligar a sol·licitar una plaça de director al complex escolar de l'Ateneu Igualatí, el qual era de la classe obrera. I el 1922 li van cedir i se'n va anar de la nostra vila. I amb la seva actuació de treball tenaç i brillant, va fer millorar molt aquella Entitat, aconseguint-hi més de 1.500 socis. I a Llagostera tampoc no va passar en va. Heus ací algunes de llurs actuacions: a més de les classes assenyalades que s'havien de donar per instruir els nois, és cert que les va millorar admirablement, fent-hi brollar de passada la nostra parla nadiua, la qual seguí les normes recents que havien eixit feia poc d'en Pompeu Fabra. I va ser el primer mestre al poble que va fer practicar l'excursionisme. I cada excursió a part que són bones per generar bona salut, ell les feia servir per l'estudi de les

ciències naturals i històriques clàssiques. I el primer any de ser aquí ja va organitzar uns exàmens importants a les escoles, i per a què tinguessin encara més ressonància i interès, va concebre donar els premis per la Festa Major a l'envelat que hi havia situat a la plaça d'en Romeu. I l'any vinent, molts nois de la seva aula van participar en un curs de literatura catalana d'àmbit comarcal a Sant Feliu de Guíxols, on va assistir l'eminent escriptor català Folc i Torres, el qual formava part com a President del jurat. I és d'assenyalar que el primer premi fou adjudicat a l'August Vidal, el segon a l'Enric Masgrau i altres alumnes llagosterencs també foren recompensats per llurs bons escrits. És inqüestionable que aquells nois hi anaren ben preparats, quedant ben reflectit en emportar-se'n els primers llocs del concurs.

El senyor Abelard Fàbrega és un home bo i intel·ligent. Té la sensibilitat dotada per ensenyar a la perfecció i la lucidesa d'un científic. És equànim, molt persuasiu i d'un raonament tangible i lògic. És honest i molt senzill. I a la seva joventut era un enamorat d'educar infants i adolescents. Tasca difícil i comprometedora per a reïxir si hom no la sent de veres. Per altra banda ell es va identificar a la nostra vila com un llagosterenc més. I es va poder comptar amb un home exemplar i excepcional. Llàstima que la seva durada al poble fos tan curta.

Però el que són coincidents i peculiars, a vegades, les coses que passen a la vida. I ho són perquè l'any passat va tenir la bona ocurrència a fer-nos una visita ràpida, la qual fou molt emotiva i plena d'amistat. I és perquè encara conserva aquell esperit jove d'antany, que sempre setà a punt per a contar coses s'interessa. I ara fa pocs dies que ens va fer saber en una carta que enviarà un lot de llibres notables per engruixir més l'anomenada Biblioteca "Julià Cutiller". És evident que aquest obsequi de llibres serà de molta utilitat per a la nostra joventut. També ens va assabentar amb la carta que a la tardor d'enguany, tornarà a fer una altra escapada a Llagostera.

A veure ara que hi ha millors nivells de benestar que no en aquells anys que hem parlat, si en la propera visita, podem organitzar entre tots una rebuda més com cal i proposar a l'Ajuntament que li faci un present que pugui enaltir-lo. Així podria servir de testimoni del nostre agraïment en prova de tot allò que tan gentil i honestament ha fet per a Llagostera!

Josep Vila i Soterias

Llagostera, 29 de maig del 1984

Contes breus per llegir amb els ulls clucs

LA PLATJA D'ESTRONCI O EN PEPET, FANTASMA A TRENC D'ONADA

Sobretot en Pepet era tímid, molt tímid.

Aquell dia d'estiu feia feritable calor i decidí marxar a la platja. Per no trobar-hi gaire gent hi va anar de bon matí i es col·locà prop de l'aigua. S'hi estava d'allò més bé i gaudia d'una fresca marinera, quan va anar-se omplint de gent el seu voltant: els del seu costat, amb una ràdio a tot volum, a punt de foradar-li els timpans; els nans i el senyor del salvavides que cada vegada l'omplien de sorra i el trepitjaven; la noia que jugava a pilota per sobre les panxes dels estiuejants; i el sol que picava tant que ja es sentia pudor de carn cremada; tot això era del que gaudia en Pepet!

Pero ell no gosava marxar, ja que havia de travessar la platja. Tant plena com era!

Feia estona que aquell gos de la veïna l'estava empipant, però no s'atrevia a dir-li res, fins que confongué la seva cama amb un arbre. Després, no es pogué aguantar més... Però: Ep!, la mestressa el mirava: —Quin gosset més maco. (Moixaina... Moixaina...). (Baix: —Ecs... Ecs...).

Més tard arribaren una colla de vailets. —Vol jugar? Farem un castell i vostè serà el fantasma i viurà a dins. Però s'ha d'estar quiet una estona. I el pobre Pepet que no gosava dir que no, s'hi avingué pensant que seria poc temps. El cobriren de sorra per tot; sort que podia respirar per la canya de la senyera del castell. Així cobert de sorra restà temps i temps, fins que li semblà que serien fora. Tregué una mà, després el cap i s'adonà que ja era fosc.

Se'n tornà a casa amb cura que no el veïés ningú.

Des d'aquell dia només va a banyarse a la platja els dies de gener que cau pedra.

ELS ULLS D'EN MIRU

Quan estava d'expedició pel desert en camell, Edelmir, a qui tothom deia Miru (nota del Traductor), va caure, i en donar-se un cop al cap notà una sensació estranya: des d'aquell moment respirava pels ulls enlloc dels conductes d'hàbit.

Primer va tenir uns moments de gran torbació, però poc a poc va anar-s'hi acostumant i fins i tot arribà a trobar-lo normal. Sentia com l'aire entrava per darrera les ulleres, l'omplia el pit i sortia de nou pels ulls. L'afer, després d'unes hores d'aprenentatge, ja no presentava cap dificultat, era un trànsit solucionat i ja podia anar per una altra cosa; quan va assolir-lo una greu preocupació: i quan dormiria? Si tancava els ulls s'ofegaria? Davant d'aquest aclaparant dubte restà dos dies sense dormir, però a la tercera nit ja no resistí més, i al costat del camell, arronsat en una duna, quedà totalment adormit. El despertar fou de joia: havia dormit, o sigui, aclucat els ulls molta estona, i no s'havia ofegat. Saltava d'alegria, sense adonar-se que no estava sobre la sorra desèrtica, sinó en una mena de llit de cotó-fluix. En aquestes se li acostà Sant Pere i li pregà que no saltés tan fort que ja havia rebenat dos núvols.

L'ELEFANT DEL CAFÈ-CANTANT

Drama molt breu en II quasi-actes.

I

El decorat representa un cafè amb pianola.

COR.— En un cafè-cantant hi havia un gegant que volia dar... (Fi del primer acte).

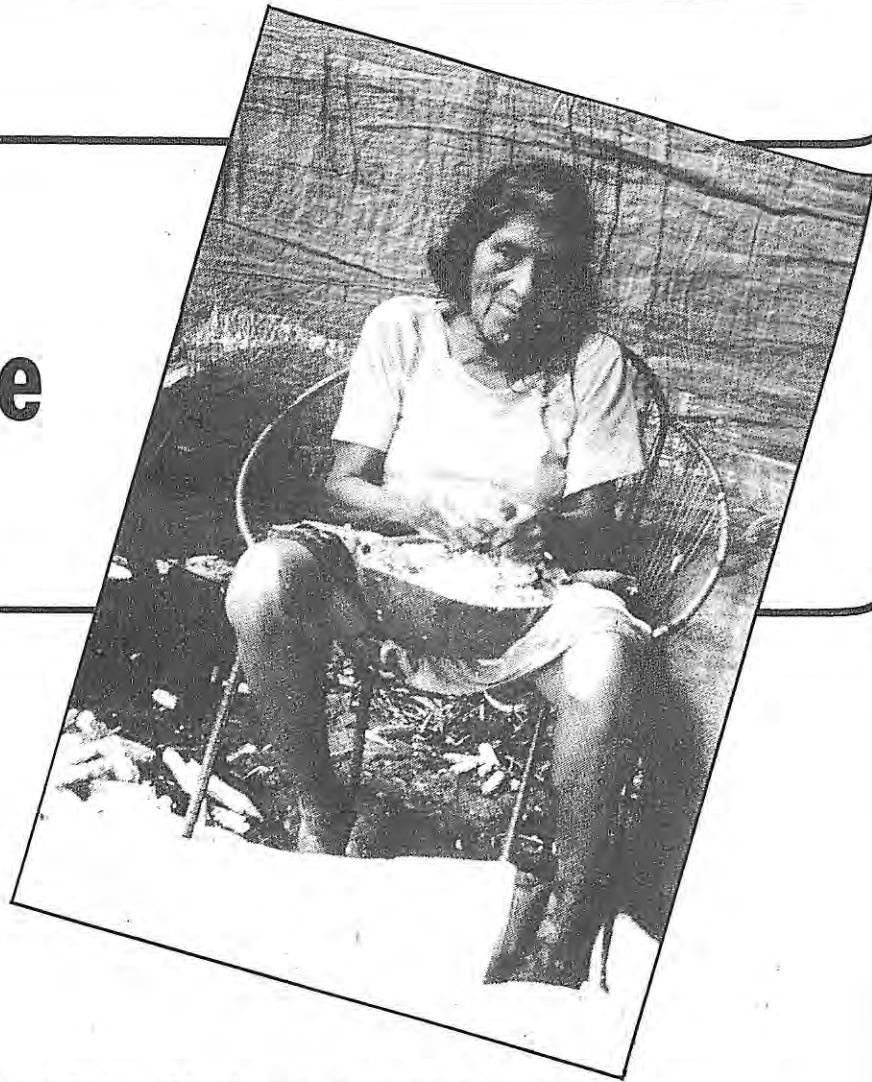
II

El mateix decorat que en el primer acte, però ara a les 3 h. 20 min.

(Davant la impossibilitat de pujar l'elefant damunt de l'escenari se suspèn la sessió). Teló.

Climent Frigola i Darder

Nicaragua, a cinc anys de la Revolució

Dona esclovellant blat de moro per a preparar la "tortilla" —massa de blat de moro i aigua que més tard es courà—, aliment bàsic dins tota l'Amèrica Llatina

A qualsevol observador que tingui una visió una mica global i honesta del que va representar, fa cinc anys, la Revolució Popular Sandinista o enderrocament del Dictador Somoza, no pot deixar de sorprendre'l la manera com s'està tractant la informació sobre Nicaragua des d'uns anys ençà; analitze'm sinó, aquest darrer temps: l'exagerada publicitat que es fa sobre l'expulsió dels deu capellans aquestes últimes setmanes. Està clar que l'església a Nicaragua està dividida, però està dividida de la mateixa manera que ho està en altres llocs de Llatinoamèrica, i fins i tot, dins el nostre país. Tornem una mica enrera: L'Església començava a canviar en els anys 60, gràcies al Concili Vaticà II; més tard, en una reunió de bisbes llatinoamericans a Medellín (Colòmbia), l'any 1968. A partir d'aleshores es començaren a multiplicar les comunitats de base, ja no hi havia una estructura totalment jerarquitzada, sinó que cada membre podia ésser protagonista dins cada celebració. Sorgia la Teologia de l'Alliberament. Dins els missatges clau de Medellín, cal esmentar:

—La situació d'Amèrica Llatina és de pecat estructural. No n'hi ha prou en canviar els individus, sinó que s'han de canviar les estructures de la societat (les relacions socials i la propietat).

—L'Amèrica Llatina necessita un desenvolupament econòmic, polític i cultural.

—Treballar per la justícia i l'alliberament dels pobles és un treball polític de conscienciació i organització que és alhora, un treball cristià d'evangelització. Fe i política no poden separar-se.

D'aquesta manera neixia a Nicaragua l'església dels pobres, una església de base que contactà fortament amb el FSLN (Front Sandinista d'Alliberament Nacional) i que lluità contra Somoza —gairebé tots els Comandants vénen d'aquesta església tan popular com la mateixa Revolució Sandinista.

Després del triomf, lògicament, l'estratègia a seguir per part de la potència vençuda devia ésser molt més soterrada. A partir de l'any 79 començaren a sorgir nous moviments religiosos, la majoria d'ells evangelistes. Nicaragua té una forta tradició religiosa catòlica, fins i tot, en el Córdoba (moneda nacional) hi ha la inscripció: "En Dios confiamos". Aquesta església evangelista que augmentava de forma alarmant, també a altres llocs d'Amèrica Llatina, feia un culte molt diferent, les cerimònies eren càntics amb una moderna bateria i guitarres elèctriques. A Nicaragua, els evangelistes al·leguen que no poden fer el Servei Militar Patriòtic per

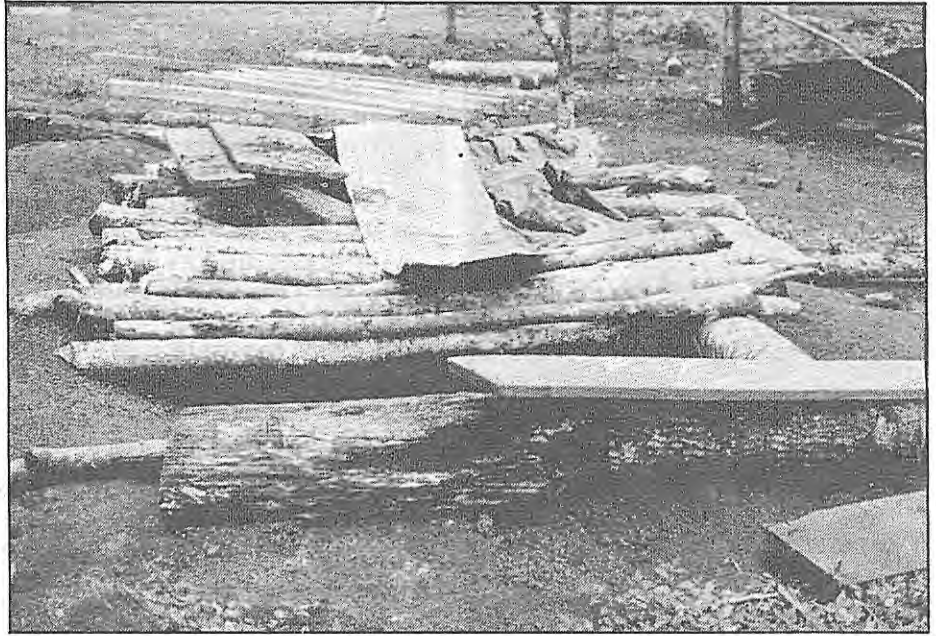
problemes de religió. Nicaragua és eternament agredida per la frontera nord i sud, degut a les contínues incursions de la contrarrevolució que actua des d'Hondures, i, fins fa ben poc, de Costa Rica, que no s'ho pensa gaire a assassinar membres de cooperatives, capellans compromesos, mestres... cremar escoles, conreus, centres de salut, morterejar tots els pobles de la vorera de la frontera —de tot això hi ha proves ben evidents—, a més, de la greu dificultat d'aprovisionament sobretot a la Costa Atlàntica nord, perquè les carreteres estan minades. Veient totes aquestes coses, zés o no fer política, que a través d'una església, cada vegada més nombrosa com l'evangelista, es faci propaganda per a no fer el Servei Militar, quan hi ha una guerra més o menys declarada en el propi país?

De totes maneres, la jerarquia catòlica actual, abanderada per Monseñor Obando i Bravo se'n cuida prou bé de fer la seva revolució particular. Monse-

ñor Obando, que viu a Nicaragua des de sempre, a part dels continus viatges a Miami i Tegucigalpa, dins una Nicaragua acusada eternament de manca de llibertat d'expressió, des de la seva trona fa obertament campanya antisandinista. Recordo que el primer de Maig convocava uns actes paral·lels a Managua, quan la convocatòria oficial era a Chinandega (Nord del país). En front de tot això, mai es parla dels capellans compromesos en tasques populars que s'han vist desplaçats de les seves esglésies pel mateix Monseñor, qui tampoc ha denunciat mai les agressions tan conegudes arreu.

La Conferència Episcopal, formada per la jerarquia catòlica, tornava també a prendre una posició ben política quan exigia, a través d'una Pastoral, establir un diàleg amb guàrdies somocistes i totes les forces que actualment treballen dins la contrarrevolució armada.

Nicaragua, a cinc anys de revolució, es troba dins una situació preocupant, es comença a sentir aquest malestar intern, aquest cansament per tants morts —els darrers anys i fins la Insurrecció final, foren 50.000—. En aquests cinc anys de Revolució, no hi ha xifres oficials, segurament són incomptables. A Nicaragua, actualment, hi ha una mà d'obra absoluta, molts d'homes s'han de mobilitzar periòdicament, de manera que conreus, cooperatives... es veuen interromputs. La feina del camp i la Pre-Indústria del tabac està realitzat majoritàriament per dones i nens de menys de setze anys. Concretament a Jalapa (poblet a cinc Qm. d'Hondures) a la pre-indústria del tabac, de 300 treballadors, 220 són dones.

Refugi anti-morter a una població "provisional", desplaçada per la guerra, prop de la frontera sud

Malgrat l'assistència sanitària sigui completament gratuïta, els medicaments no es troben enlloc degut al bloqueig econòmic i quan arriben a través dels mecanismes de Solidaritat Internacional, estan caducats. Es podria parlar també de com les campanyes de vacunació es veuen destaculitzades per una informació malintencionada: "Nos decían que nos iban a quitar las vaquitas, que los chavales iban a ser mandados a Cuba, que ya no íbamos a tener tierras..."

En el transcurs d'aquests cinc anys, recordem que la Reforma Agrària començava el mes de juliol del 1979 en què es confiscaren els latifunds de la

família Somoza, un 21 per cent de les terres agrícoles s'incorporaren a l'Àrea de Propiedad del Pueblo; fins el 15 de febrer de l'any passat s'entregaren 828 títols de propietat de terres —només varen resultar expropiades les terres abandonades o deficientment explotades, Nicaragua defensa el seu sistema d'economia mixta, malgrat tot—. També a partir del 1981 es va incrementar el consum per càpita i es reduïren les importacions.

Pel que fa a ensenyament, després de la Campanya Nacional d'Alfabetització, l'any 80, es crearen 20.441 Col·lectius d'Educació Popular: el 79 per cent corresponien a l'àrea rural, a més dels Tallers de Poesia, idea d'Ernesto Cardenal, ministre de Cultura, i que són a l'abast de tothom.

El més preocupant de tot és com la gent s'ha acostumat a viure en una situació de guerra permanent, la tranquil·litat de tothom dins la guerra. Cada casa, sobretot les més apropades a la frontera, disposa del seu refugi anti-morter. Morir a Nicaragua és tan quotidià com néixer, els enterraments es celebren com una festa o reunió d'amics. Nicaragua no coneix la desesperació davant la mort. Recordo, el primer temps de viure-hi, com em cospà aquesta resignació callada de la gent.

Davant de totes aquestes coses i tornant al tema inicial que provocà aquest article, potser caldria preguntar-nos si de veritat hem arribat a una relació massa estreta entre l'opulència dels mitjans informatius, per quantitat, i la misèria comunicacional.

Mercè

Els pagesos han estat els principals protagonistes i objectius de la revolució. A la frontera sud amb el vestit de milicià preparat per a la defensa

SALVEM

EL

CASINO

"El Casino Llagosterenc és l'entitat més arrelada del poble. El seu incomparable edifici i el gran nombre de socis en són dues raons evidents..." Així encapçalàvem un escrit titulat "La Reforma dels Estatuts del Casino o la necessitat d'una Reforma", publicat en el Butlletí núm. 22, corresponent al març-abril del 1982. Més endavant en el núm. 26, gener-febrer del 1983, escrivíem "Problemes del Casino Llagosterenc: Una Reforma sense empenta" ... "Encara que és trist reconèixer que l'Entitat, justament quan falta poc per a celebrar el seu centenari, es troba potser en una de les hores més baixes de la seva història, més desencoratjador és encara el desinterès mostrat per bona part dels socis, així com la inhibició del poble en general i del jovent en particular. És prou significatiu el fet de què es necessitessin cinc convocatòries (tot i havent-hi la possibilitat de delegar el vot) per poder votar la Reforma estatutària..."

El Casino ha estat tema de Molts Butlletins, i a més tenim les emotives col·laboracions d'en Sebastià Gispert que ens ha recordat la proximitat del centenari. Ara torna a posar-se d'actualitat amb l'acord pres en l'Assemblea del 3 de febrer, pel qual l'entrada als seus locals queda reservada als socis.

PRESENT I FUTUR

El Casino ha estat gairebé sempre una entitat oberta al poble, participativa i desitjosa de ser la casa de tots els que estimen la cultura, l'esplai i la sana convivència. El Casino no pretén marginar ningú, en tot cas és la pròpia gent que s'automargina.

A més de ser la més vella institució del poble, és també l'obra més bella i majestuosa que els llagosterencs podem exhibir com a símbol d'esforç col·lectiu i solidari, d'organització democràtica i d'esperit del poble que des de la seva fundació, el 1889, fins ara, s'ha mantingut més enllà de les vicissituds històriques convertint-se en una senyal d'identitat per a la nostra vila.

L'església, els vestigis de l'antic castell, la Doma o Estanc de Dalt, la casa Museu Vilà, l'Agrícola, la restaurada Casa de les Vídues, i el CASINO, constitueixen els signes distintius que donen personalitat pròpia al nostre poble. És el nostre deure, com a llagosterencs, respectar aquests valors heretats d'antigues generacions, de forma digne i honorable, per a què perdurin a través dels temps.

El Casino va representar per al nostre poble la ruptura amb el caciquisme i l'autarquia local de finals del s. XIX. Des del grup embrionari d'homes inquietos i emprenedors que van concebre la idea inicial, tot passant per la gran reforma dels anys trenta i malgrat el parèntesi de la postguerra, el Casino ha canalitzat directa o indirectament la majoria d'activitats culturals, ha donat suport a iniciatives i entitats, veient passar pel seu si a la gent més activa i representativa de la vida comunitària de Llagostera.

Els temps han canviat, i el nostre venerable Casino ja no és el que era. Les mateixes parets que han vist desfilar els més singulars personatges, les mateixes taules que han sentit parlar i discutir sobre els esdeveniments d'una centúria, són el testimoni mut i fidel de les esperances d'una gent que ja no és la mateixa. Cada temps, cada circumstància o situació història, presenta unes necessitats, unes exigències diferents, que requereixen solucions noves, adaptacions contínues dins el canvi constant en què està immersa la societat.

És evident que l'esperit i les raons que van impulsar la creació dels Casinos i d'altres institucions col·lectives, tipus Cooperatives, han canviat, sobretot pel que fa a la vessant econòmica i les possibilitats que ofereixen els actuals mitjans de transport.

Però malgrat tot el fi últim del Casino encara resta com una fita inassolida i perdurable al llarg del temps. Aquests objectius, per si inescotables, haurien de ser raó suficient per donar continuïtat i sentit a la centenària institució.

El Casino ha estat i és, el que els socis (el poble en potència) volen. Si per inhibició, desinterès, passotisme, personalisme, etc., el Casino acaba com el rosari de l'aurora, serà el fracàs més decepcionant que pugui rebre la història local. Aquesta responsabilitat no recau solament en la gestió d'una Junta Directiva ni en les decisions acordades pels socis, sinó que ens inclou a tots aquells que diem sentir-nos llagosterencs.

De tots nosaltres depèn el futur del Casino, de la nostra consciència de poble i de la nostra resposta positiva per col·laborar. Fa falta donar una empenta audaç, solidària i impetuosa per tal de fer evolucionar la Societat cap a les exigències d'avui.

Els nostres avis tenen motius suficients per sentir-se orgullosos de l'obra que van aixecar per embelliment del poble i gaudiment dels seus habitants. Podrem dir nosaltres igual als nostres fills? , o els haurem d'ensenyar unes runes vergonyoses, tal vegada una edificació de caire especulatiu, o les dependències d'un negoci particular?

Aquest és el repte i la responsabilitat que hem d'assumir com a llagosterencs del 84.

Fotografia avui impossible (Arxiu Casino)

Parlant del Casino tenim dues interessants col.laboracions de Josep Vila i Francesc Falivene. Nosaltres a més, hem volgut centrar la problemàtica en quatre temes punyents. Per una banda contemplem els dos aspectes més importants de la Reforma dels Estatuts: el que les dones puguin ésser socis i el lliberar al soci de l'obligació d'adquirir l'abonament per la Festa Major. Per l'altra, dos interrogants tangibles: —Què ofereix el Casino al soci?; —Què pot oferir el Casino al soci?. Potser ens quedem curts en la nostra exposició, però ens sembla suficient per a una valoració global i objectiva.

LA DONA I'EL CASINO

Probablement el punt més important de la Reforma dels Estatuts és el que les dones puguin ésser sòcies. Actualment és habitual veure-n'hi alguna, però el Saló-Cafè del Casino continua essent un local per a homes. Però no es tracta pas d'una situació típicament llagosterenca, sinó que ben segur es repeteix en la majoria dels Casinos. Tanmateix, al local dels jubilats sí n'hi ha de dones. Llavors, aquesta situació ben prevista a temps pel Casino també hauria d'haver donat bons resultats.

Abans de l'aprovació dels últims Estatuts, el passat any 1982, no es parlava de la dona més que com acompanyant. Això s'interpretava com una negació a ser sòcia, el que vol dir que no tenia ni veu ni vot dintre de la Societat.

El paulatí reconeixement social dels seus drets, ha fet que es redactessin els articles núm. 5 i núm. 32 dels actuals Estatuts fent-ne referència. Aquests van ésser aprovats en una reunió general de socis, composta —tal com havia de ser— exclusivament per homes.

El primer dels esmentats articles diu: "Los socios serán en número ilimitado, de ambos sexos y se clasificarán en activos, agregados, transeúntes, de honor, infantiles y juveniles". Mentre que en el segon hi posa: "Disfrutarán también de entrada en los locales de la Sociedad, sin pago de retribución alguna, los hijos e hijas de los so-

cios menores de 16 años y las señoritas que acompañen a algún socio, aún cuando no sean de la familia".

Aquí s'hauria de parlar també dels senyors que acompanyin alguna sòcia o algun soci i de les senyorettes que acompanyin alguna sòcia, no? Malgrat això, tot fa pensar que aquesta ommissió és deguda a una revisió feta massa de pressa de l'antiga normativa i que evidentment s'havia de dir que els nois poden acompanyar les noies. Respecte a què a més a més de parelles (home/dona) qualsevol soci pugui entrar-hi acompanyat d'alguna altra persona, ja és més suposar, però s'ha d'entendre així, malgrat la redacció (deficient) dels articles esmentats. Evidentment resta arreglar aquests punts.

Actualment el Casino a més dels socis infantils (37 —paguen 10 ptes. al mes) i jubilats (68 —no paguen); compta amb un total de 430 socis, dels quals 27 són dones.

Els passants tenen entrada lliure, malgrat això no vingui reflectit en l'articulat. En quan als nouvinguts o residents temporals, hi l'article 29 que diu: "Siempre que lo crean conveniente, todos los socios tienen derecho a acompañar a los forasteros durante el primer mes de permanencia en la población, siendo dichos socios directamente responsables de los actos de aquellos".

LA FESTA MAJOR NO ÉS UNA EXCLUSIVA

També data de la famosa Reforma de l'any 1929 el fet que el Casino sigui el nucli organitzador dels Balls, Concerts i Sardanes de la Festa; el lloc on s'hi fan exposicions; i el local més visitat per tots els forasters que ens vénen a veure. Però enguany s'ha demostrat que, malgrat el risc d'un alt pressupost, la Festa pot ésser enormement deficitària. —Perquè ha d'assumir el Casino aquest risc?

Actualment, a la majoria de pobles, les Festes són organitzades per Comissions depenents de l'Ajuntament, que recordem són elegits per tot el poble. En el treball que parlem de la Festa, ja diem que l'experiència i el carisma del Casino han de ser molt importants en el Grup de Festes, però estem decidida i totalment per aquesta unió. Seguir amb les condicions actuals ens sembla accelerar la devallada.

Abans molta gent deia que eren socis del Casino per poder obtenir l'abonament de la Festa, ara aquest raonament no serveix i la confirmació l'hem tingut quan fins i tot molts associats que estan per a què l'Entitat sigui per als socis, no l'han agafat... Potser aquest detall és prou significatiu per justificar el nostre raonament.

QUÈ OFEREIX EL CASINO AL SOCI?

L'edifici del Casino és un dels més bells de les comarques gironines, el sol fet de contribuir al seu manteniment, és motiu potser suficient per donar suport a la Societat. Però pensem que una entitat per tenir raó de ser, ha de tenir vida pròpia, ha de justificar la seva existència... D'un temps ençà els treballs de les diferents juntes del Casino estan bàsicament encaminats a conservar l'estructura del Casino. Aquests esforços han fet que el soci hagi passat a un segon terme, fins el punt que en molts anys ha baixat considerablement el número d'abonats, i la resposta creiem que es pot trobar precisament en la pregunta: —I quin avantatge tenim de ser socis del Casino? Que podem contestar amb: gaudir dels locals en què està dividit: Saló-Cafè, Sala de Ball-Discoteca, Teatre-Cinema, i dels diferents usos i/o possibilitats que tenen; actualment sens dubte infravalorats. Tanmateix hi ha les diferents entitats que també els fan servir com el Bell-Matí, Amics del Teatre, Club d'Escacs...

SALÓ CAFÈ

La part més representativa del Casino. És actualment el centre d'atenció per ésser l'indret on comença la campanya del Casino per al soci. Les característiques del local són prou conegudes. Al final hi ha un petit pati molt abandonat, a la dreta un saló en el que s'hi ha instal·lat la Biblioteca (no seleccionada), i la secretaria. Entrant a la dreta hi ha l'escala que ens porta als

locals del G.E. Bell-Matí i la nova Sala d'Exposicions.

SALÓ DE BALL

Està llogat a un particular que l'ha transformat en Discoteca. El contracte té validesa fins el 1-4-1990. Fins aleshores poc podem parlar-ne. De moment la "Disco" pot ser cedida al Casino sis vegades a l'any. No estaria de més començar a pensar a què es podria destinar. Els socis poden tenir un 20 per cent de descompte per entrar a la Discoteca.

TEATRE-CINEMA

Malgrat la crisi del cinema i en particular dels cinemes de poble, fins a l'entrada de l'estiu el Casino ha vingut fent cine els diumenges. A la passada primavera s'hi va representar la 3.ª Mostra de Teatre i quan hi ha alguna xerrada-conferència, segueix essent el local més idoni.

Una vegada delimitats els locals, què ofereix més? —Al cafè, fins ara el soci té els mateixos drets que qualsevol altra persona, i la discoteca i el cinema un de compte de 50 pessetes per sessió.

Fins enguany, a la Festa Major, l'envelat i el Concert.

En el cas d'alguns espectacles, com el Trish-Trash, els socis gaudien d'un descompte.

Com hem dit abans, la nova Sala d'Exposicions, o la Biblioteca, pendent d'una classificació, també entren dins aquesta oferta.

QUÈ POT OFERIR?

El fet que el Casino sigui només per als socis pot portar-nos a uns plantejaments classistes que s'han d'evitar. Tres mil pessetes a l'any, és a dir, vuit pessetes cada dia, ens sembla una quantitat suportable per qualsevol economia. L'ideal seria que el número de socis actuals es dupliqués. Per exemple, amb 900 socis (a Vidreres, poble més petit, ens diu en Josep Vila que són més de 800), les dificultats econòmiques quedarien molt solventades i probablement no hi hauria necessitat de prendre mesures dràstiques com les actuals.

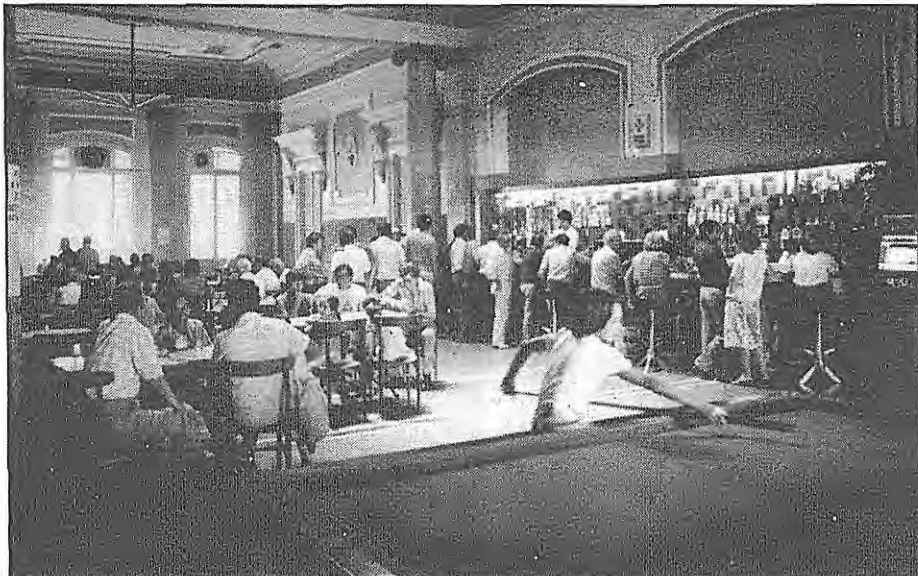
Si al Cafè hi ha més o menys gent, pot ésser en prestigi/desprestigi del Casino, però en benefici/perjudici del Conserge. Ara bé, si aquest no té clientela, el contracte d'arrendament tampoc pot ésser alt, perjudicant a la fi el Casino. Els darrers cinc conserges, o diem dels anys setanta cap aquí, és evident que tots s'hi han guanyat molt bé la vida, però això —en què ha repercutit al Casino? Aquí entrem en un dels dilemes claus: —No podria la Societat explotar la Consergeria? Els temps han canviat, ja ho sabem, però de persones honorades n'hi ha hagut, n'hi ha i n'hi haurà.

El Cinema fa molt de temps que ha deixat de ser una font de beneficis i l'arrendament del Ball no soluciona gaire res. Així ens trobem que la font més segura d'ingressos i per tant garantia de solidesa són els socis i per a aquests és a qui ha d'estar destinada tota la força i ganes de treball de les Juntes Directives.

SALÓ CAFÈ

Creiem que hi fa falta una reestructuració més ètica que formal. Per exemple s'hauria de col·locar la televisió de manera que no interferís els jocs i les converses. Els jocs i les màquines que hi ha a l'entrada s'haurien d'eliminar. El ping-pong, almenys a l'estiu, podria anar al pati. Les escurabutxaques, fora i punt. El billar potser és l'únic joc de saló que salvaríem.

La qüestió dels preus és més complexa. Si s'aconseguís que el conserge fos un empleat del Casino, molt bé (l'exemple de la Llar del Jubilat). Però de seguir essent una explotació particular és molt difícil.

El Saló-Cafè del Casino

(Foto Jovanet)

SALÓ DE BALL

Amb la proximitat de la Costa és gairebé impossible treure'n un rendiment. Però refresquem una idea: les Sales de Ball "retro" han tingut un cert ressorgiment. Per ex.: "La Paloma", de Barcelona. La Sala de Ball, abans era un xic aquest estil. Es podria tenir preparada per fer-hi balls ocasionals, concerts, etc. En tot cas, que no estigués hipotecada tant de temps.

TEATRE-CINEMA

Dèiem que el cinema als pobles no és rentable, però tenint les instal·lacions, i sempre que el déficit sigui suportable estem per a què s'hi continuï fent sessions. També amb el bon resultat de la Mostra de Cinema, es podrien seleccionar pel·lícules per passar entre setmana.

Quan es fa teatre, el soci del Casino hauria de tenir un descompte, així com en totes les possibles activitats que es facin en els seus locals. En el cas del teatre, es podrien organitzar funcions mensuals.

Un punt d'estudi, hipotètic, però que s'hauria de tenir present, és la possibilitat d'enfondir la boca d'escenari,

El Saló-Cafè abans

(Arxiu Casino)

ja que al darrera queda un altre pati poc utilitzat. Clar és cosa de molts diners, però la idea aquí queda.

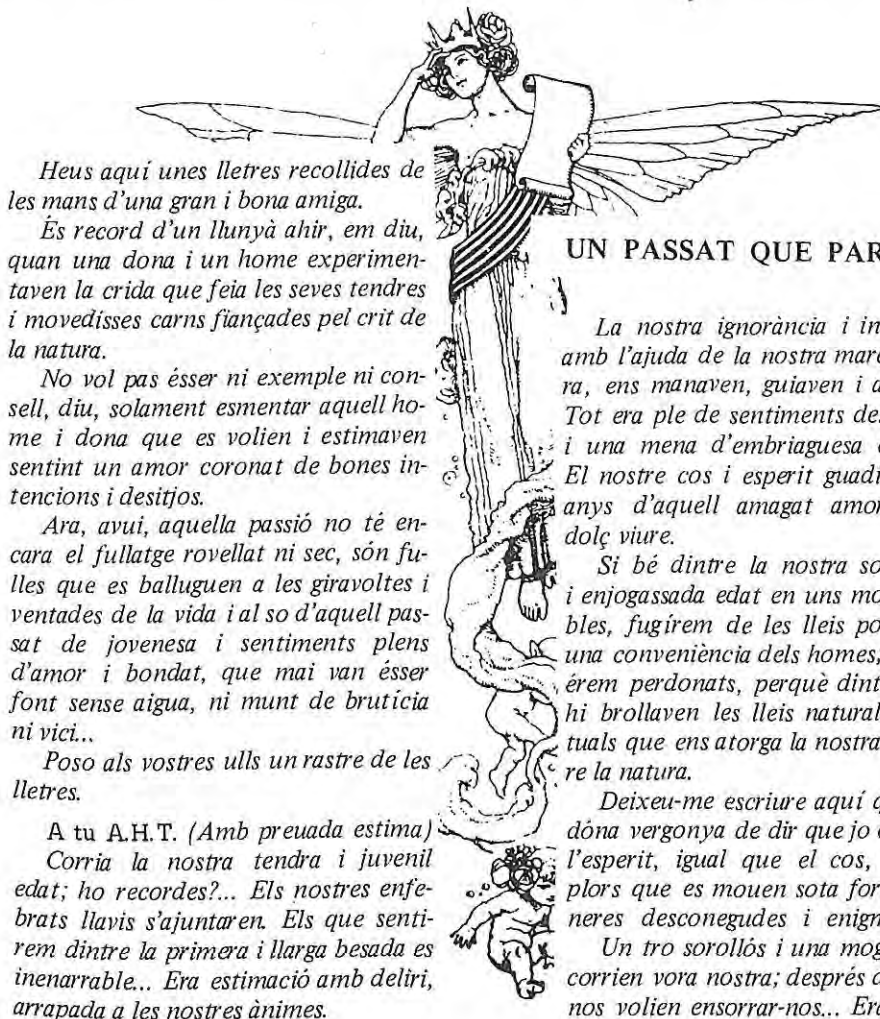
ENTITATS

Un altre apartat poc aprofitat és l'espai que té —que podria tenir— el Casino per acollir entitats independents com les abans mencionades o les que hi han passat: Futbol, Caçadors, Filatèlia i Numismàtica, etc. El poble té manca de locals socials adequats, el

nostre peregrinatge n'és un bon exemple. El Casino hauria de saber ésser nucli canalitzador de moltes d'aquestes iniciatives.

El cas és que s'ha de dinamitzar, convertir el Casino en un lloc viu, centre de convivència local i orgull dels llagosterencs.

Col·lectiu de Redacció

Heus aquí unes lletres recollides de les mans d'una gran i bona amiga.

Es record d'un llunyà ahir, em diu, quan una dona i un home experimentaven la crida que feia les seves tendres i movedisses carns fiançades pel crit de la natura.

No vol pas ésser ni exemple ni consell, diu, solament esmentar aquell home i dona que es volien i estimaven sentint un amor coronat de bones intencions i desitjos.

Ara, avui, aquella passió no té encara el fullatge rovellat ni sec, són fulles que es balluguen a les giravoltes i ventades de la vida i al so d'aquell passat de juvenesa i sentiments plens d'amor i bondat, que mai van ésser font sense aigua, ni munt de brutícia ni vici...

Poso als vostres ulls un rastre de les lletres.

A tu A.H.T. (Amb preuada estima) Corria la nostra tendra i juvenil edat; ho recordes?... Els nostres enfebrats llavis s'ajuntaren. Els que sentírem dintre la primera i llarga besada es inenarrable... Era estimació amb deliri, arrapada a les nostres ànimes.

UN PASSAT QUE PARLA

La nostra ignorància i innocència amb l'ajuda de la nostra mare, la natura, ens manaven, guiaven i animaven. Tot era ple de sentiments desconeguts i una mena d'embriaguesa espiritual. El nostre cos i esperit guadrèn llargs anys d'aquell amagat amor, feliç i dolç viure.

Si bé dintre la nostra somniadora i enjogassada edat en uns moments febles, fugírem de les lleis posades per una conveniència dels homes; nosaltres érem perdonats, perquè dintre nostre, hi brollaven les lleis naturals i espirituals que ens atorga la nostra sàvia mare la natura.

Deixeu-me escriure aquí que no em dona vergonya de dir que jo opino que l'esperit, igual que el cos, té sexe i plors que es mouen sota formes i maneres desconegudes i enigmàtiques...

Un tro sorollós i una moguda força corrien vora nostra; després d'allunyar-nos volien ensorrar-nos... Era la crua i

falsa societat d'una vila que tant li agrada i es complau en endinsar-se en assumptes aliens i privats. Tenien una llengua esmolada i talladora. Nosaltres, no hi llogarem cadires ni plat. Una comprensió, mutisme i una santa resignació apagaren el tro i l'huracà... Va ésser un calvari amb quatre creus. Dintre nostre tot sofria i plorava a la vegada.

Tant de bo que aquell plàcid passat, que no ha mort, i que jo acompanyo amb el pensament, torni carregat de mogudes i enganxoses abraçades i un gros feix d'il·lusions.

Quan això sia, (que Déu ho voldrà), tornaran aquells moments apassionats de goig i amor dintre les nostres dues vides.

Estimar-se és donar-se l'esperit i lligar-se la sang de les venes i sentir a la vegada dintre l'ànima una pau i dolçor que ni el món, ni els homes ni el temps puguin refredar ni envellir.

L'essència d'aquell primer bes està dintre el meu cor on res no hi mor.

Això és la vida d'un home i una dona dintre un passat i present.

Es prec i promesa d'amagar data i signatura.

Margot

La crisi del CASINO LLAGOSTERENC

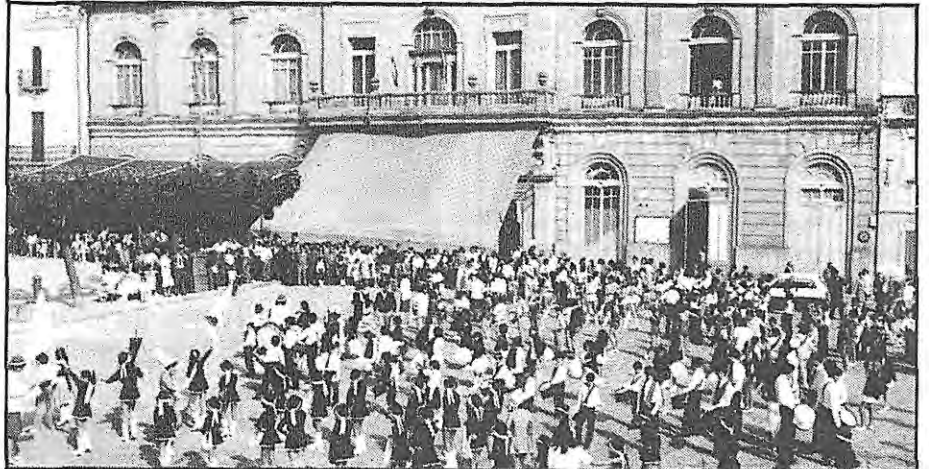
Aquests darrers anys, el Casino ha estat tocat d'una sèrie d'imponderables en cadena. El més greu de tots va ser quan en una assemblea general de socis, s'hi va aprovar l'alliberament del pagament tradicional establert per la quota extraordinària dels festeigs de la Festa Major. I abans de treure-la, tot ja s'aguantava per un simple fil. I ha succeït que molts socis no l'han volgut pagar. I ha motivat una pèrdua important per a la societat. I sort que hi ha hagut la generositat de l'Ajuntament, el qual s'ha fet càrrec d'assumir-la, si no, el Casino hauria hagut de sofrir una tremenda pèrdua. Per aquest pesant problema, junt amb la manca que hi ha de fer-se soci, principalment la joventut, resulta que el Casino cada dia que passa va més de cap en avall. Tanmateix, és una veritable pena. I hem vist que varies juntes, malgrat la seva bona voluntat, no han pogut millorar la marxa ascendent que, anys ha, havia prosperat plàcidament.

Advertiment seriós i melangiós d'un soci

En una assemblea general de socis, quan es debatia de manera massa creguda i radical la nova reglamentació que ha de regir la societat —entre les dues parts més importants en disputa— en un moment oportú, hi va haver qui va dir: "que era millor no tocar res antic, i si realment s'havia de tocar alguna cosa, s'havia de fer en peus de plom, o sia amb la màxima cautela". Preferia l'individu en qüestió anar tirant just, justet, que no pas embolcar-se en arrenjaments insegurs. No hi ha cap mena de dubte, que aquell pensament tan ponderat i lúcida va sorprendre molt. Però no va arribar a tenir l'assentiment necessari per a poder prosperar. Però ara encara ens trobem mancats de bon timó.

Curta història del Casino

Dintre quatre anys, la nostra entitat recreativa farà cent anys de la seva fundació. L'any 1888 s'erigí el Casino Llagosterenc en una societat col·lectiva, amb el fi de promoure-hi i fomentar tota mena de diversions i esbarjos. I tot seguit, es va començar a construir mòdicament el seu propi casal social.

El Casino és el centre d'atracció de la Festa Major (Foto Vall-Ilosera)

A mesura del pas del temps, L'anaren fent més gran i més bonic. L'any 1930 va culminar notablement en una magna reforma, la qual va ser per als socis un noble orgull poder realitzar-la confortablement. I ha estat, des de la seva existència, el principal vehicle difusor al poble de la cultura, els esbarjos i la convivència ciutadana. I de cara al futur és considerat com l'element clau, si hom hi fa les oportunes modernitzacions. I és que de societats recreatives amb tanta dimensió i esplendidesa en salons per a poder recrear-s'hi com hi ha al Casino, no n'hi ha cap més a la província de Girona.

Peculiar personalitat que té el Casino

Gairebé totes les festes i festetes se solen celebrar a la plaça Catalunya i al Casino. I és perquè en la centralitat on estan ubicats hi coincideixen excel·lentment tota classe d'esbarjos com són les sardanes, balls, etcètera. I a més a més, tots els corriols del poble hi condueixen. Per això és un continu de gent que hi passa. I els qui no s'hi deixen caure, probablement són tocats d'esperit obscur i gris; perquè solen ser de mentalitat solidària o de mena poc solidària amb la col·lectivitat. I el cert és, que el Casino sempre ha prodigat en un esperit clar de germanor i d'unió. I els joves d'antany eren els qui portaven el govern dels grans festeigs i grans projectes. Així ha passat des de la seva fundació fins fa pocs anys. I sempre s'ha distingit per acollir en el seu sí de la societat, a tots els esta-

ments socials de la nostra vila. I no ha utilitzat mai cap tendència política. I si ara la junta actual ha hagut de prendre la mesura una mica aspre de no deixar-hi entrar els no socis, és perquè creu i espera alhora que així se'n faran. Al cap i la fi, és una determinació tàctica que també pot donar bona collita. I si no la dona, sempre es pot corregir el procediment. I ara, essent president el senyor Lluís Saurí que és un bon casinenc, bon llagosterenc, com també ho són els seus companys de junta, és d'esperar, doncs, que hom podrà veure aviat, que el situaran fora del mal borràs que està passant. De tota manera, no cal badar i necessita amb urgència que els altres socis entusiastes contribueixin decididament i amb tenacitat ajudar-los; perquè sigui més fàcil la seva recuperació. I en aquest aspecte seria fabulós que una colla de joves hi prenguessin part. Així podrien fer-hi el que és el seu anhel: un local modern de caràcter divertit per a nois i noies, semblants en altres establiments que hi concorre la joventut. Donat que hem d'acceptar que els usos que havia tingut fins ara el Casino, són passats de moda, i cal modernitzar-los adequadament, és evident i just, que la joventut vol manifestar-se plaentment d'acord amb les seves íntimes gustositats per a satisfer les seves sensualitats. Endemés, la moral ha avançat moltíssim. I és lògic no voler entrebancar-la del ritme actual. I és perquè la joventut s'encisa en viure la vida, amb un toc més fort de sal i pebre que no pas antany.

D'altra banda, la plaça Catalunya s'ha vist afectada pel canvi que ha sofert d'engrandiment i que aviat ho serà d'embelliment, la qual cosa permetrà veure amb més perspectiva les condicions inefables de bellesa i simplicitat que ofereix la gran façana del Casino, com també la sorprenent vela que hi ha, la qual pot permetre un rendiment econòmic apreciable, en particular la temporada estiuenca, ja que als capvespres, s'hi podria anar a reposar. I mentre s'hi beurien els refrescs, de passada s'hi rebrien amb delícia els ventets que hi bufen tan sovint de mar.

En quan al pagament de les dues-centes cinquanta ptes. que costa la quooata mensual, ben mirat, no és res de l'altre món, car és un preu aproximat del que sol costar 1 Kg. de verdura. I ara que ve a tomb, farem una altra reflexió interessant als llagosterencs: es dona el cas que a Vidreres, poble de 3.000 i escaig d'habitants, també hi ha un Casino, el qual compta amb més de vuit-cents socis. Això vol dir que són gent de sentiments i fusta comunitària. Atès que el nostre només compta amb 450 socis, resulta apreciar que ens cal fer un gran esforç per a situar-nos al mateix nivell dels nostres veïns vidrerencs.

Per final direm que la nostra societat recreativa molt típica de la nostra vila és una institució que hem vist que ha resistit al pas dels anys, a tota mena d'esdeveniments fatídics o heroics. I ara disortadament està passant uns moments crítics. Però com que és cert que l'esperit d'hospitalitat els llagosterencs han demostrat tenir ben arrelat, per això hem de dir que hem vist i contemplat que l'Ajuntament ha marcat la fita a seguir amb el seu suport econòmic sobre els festeigs de la Festa Major.

Siguem, doncs, optimistes perquè aquest ajut tan útil que ha fet el Municipi sigui exemplarment continuat per la gent que estima les coses atractives i notables que hi ha al poble, les quals ens honoren visiblement. I és inqüestionable que tots els llagosterencs tenim el deure de treballar per a què el Casino Llagosterenc torni brillar i progressar abastament, ja que fomentar el seu progrés amb generositat humana és prova de civilització i cultura. Si més no, la resta és incomprensió i desinterès, mots que tot ho enrunen.

Josep Vila i Soteres

Llagostera, juliol del 1984

Parlem del Casino

(i 2)

En el darrer Butlletí publicat —programa Festa Major 1984— deia en un modest escrit meu, que al Casino, al llarg de la seva història, també li havia tocat viure moments i circumstàncies moralment força penoses i, per què no dir-ho!, ara ens trobem de nou vivint-ne una d'igual, degut al fet de què força llagosterencs que tenien el costum d'acudir-hi normalment i amb regularitat, a fi d'esplaiar-se a la seva manera que no era altra que jugar a les cartes —activitat, la més predominant, segurament degut a la seva senzillesa—, han deixat de sobte d'anar-hi, sense ni tan sols acomiadar-se dels amics que hi tenien, ni manifestar un procedent agraïment per l'amical companyia al llarg de la seva convivència.

Ben cert que és obligat admetre el natural i just dret que deu posseir tota persona d'escollir les seves maneres i costums en el seu viure. En tot això hi estem completament d'acord, però sí que en aquest cas concret hi concorren unes consideracions d'ètica —que vol dir justa manera de comportar-se en societat— que no tan sols són de caire personal sinó que denoten el fet d'una desconsideració per l'entitat que no deixà d'acollir, i amb els braços oberts, a alguns d'ells, quan foren foragitats sense miraments d'altres establiments.

El Casino mereix molt més que tot això; no és un senzill bar o taverna, ja que poden qualsevol dia posar la clau sota la porta sense donar comptes a ningú. El Casino, a més de la seva personalitat guanyada amb la història dels anys, posseeix un patrimoni de llargs milions i tota una sèrie de valors que el fan mereixedors d'un tracte més seriós i respectable. Em deia l'altre dia un bon amic meu i casinista com jo mateix, que el Casino amb la seva bonhomia era sempre la víctima de les velleïtats públiques i jo per la meua part, havia de convenir en què, efectivament, els fets li donaven la raó.

Al Casino —almenys fins avui—, tot-hom hi acudeix amb total llibertat, inclús aquells que no els interessa saber que el seu manteniment comporta unes despeses que no són petites, amb una continuada renovació de material, sobretot en taules, cadires i serveis. I el més desagradable de tot això és el fet

que existeixen mentalitats que pretenen tenir dret a servir-se del Casino, però no volen saber res en qüestió de despeses i deures.

Darrerament s'han produït al Casino uns canvis que podem dir-ne d'estructura, en motiu d'una reforma de reglament, que oficialment ja en són en efectivitat. La part que jo considero més important és el referent a treure l'obligatorietat de la quota de festeigs i per la meua condició de component de la comissió de reforma del reglament de l'any 29, vull remarcar-ho pel millor i exacte coneixement del fet, als amics socis.

Organitzar en aquells temps la Festa Major, era sempre un motiu de preocupació i anant bé, s'arribava a organitzar una comissió-empresa, tot i amb els seus perills, inseguretats i inconformitats. Els tres companys de la comissió de reforma del reglament coneixíem molt bé tot això i sabíem també que existia una important societat forana que ho tenia resolt, amb un sistema que ens semblà bé d'adoptar. D'aquesta manera es resolien les tribulacions de cada Festa Major creant comissions, i obteníem per al Casino una major participació, clarament traduïble en guany d'atribucions i personalitat.

Han passat anys però, moltes coses s'han modificat i avui s'ha cregut que això s'havia de canviar. Segurament que aquesta mesura ha estat feta amb tota la bona intenció, tal vegada veient un cert cansament en suportar obligacions o també defugir crisis econòmiques. És el cas però, que mirada la cosa en conjunt, queda clar que el Casino ha de posar fi a organitzar la Festa Major. Amb suports voluntaris no existeixen bases serioses per prendre responsabilitats que poden arribar a ser quantioses, donada la continuada inflació de preus que patim avui dia.

Per avui i pel moment, posarem punt final parlant del Casino, entitat vital de la nostra vila.

Llagostera, juliol del 1984

Francesc Falivene

UNA ALTERNATIVA PACIFISTA

Roland Vogt després de comentar que malgrat es conegui la situació mundial les institucions humanes són poc capaces d'evitar la direcció presa, diu que el moviment pacifista va fracassar en no poder impedir primer la ubicació dels "Persing-2" i els "Míssils de creuer" i més tard la resposta amb els "SS-20" i "SS-21", col·locats a la RDA i Txecoslovàquia. Continua dient: "A l'Alemanya, malgrat tot, potser ja podem (ajudats per motius històrics) evitar un nou resorgiment dels nacionals-socialistes, no som capaços d'evitar una situació semblant a la que descrivia Orwell al 1984, ni tampoc una tercera guerra mundial". Davant aquesta impotència fa la reflexió que sembla just que nosaltres, indirectament implicats però directament afectats, hi tinguem alguna cosa

a dir. Pensant amb això diu: "Tinguem el valor de reconèixer el nostre intel·lecte (tots hi estem implicats) i reconeguem després els contextos per tal d'actuar d'acord amb aquest coneixement". Continua dient: "i ben segur que aquest actuar en coherència ens ha de portar a l'esforç per canviar costums que ens apreciem i a treballar-se a un mateix". Amb això recalca que l'actitud pacifista no és pas còmoda sinó compromesa.

Durant la seva exposició recalca que el problema de la pau ha de ser tractat paral·lelament al problema ecològic. Diu que la política ecològica porta a un canvi de costums de vides: formes de producció i formes de consum, eliminant així tensions en el món i per tant col·laborant a la pau. Recalca un tractament responsable dels béns i una revisió del consum de manera que no ens creiem dependents d'unes importacions falsament necessàries. Parla també d'estudi d'energies regeneradores i de contractes justos amb els països subministradors. Respecte a aquest últim punt fa la reflexió que així no hi haurà la mala consciència que sovint és causa del rearma-

ment. Anàlogament argumenta que els pacifistes, en vetllar per la pau, han d'actuar coherentment com a productors i com a consumidors segons els arguments anteriors, i per tant, contribueixen a no desestabilitzar l'equilibri ecològic.

Nosaltres, diu, disposem d'un sistema industrial altament desenvolupat que no deixa de ser temptació per a una invasió de la URSS. Però, quines solucions hi ha? Sembla que la dels míssils és paral·lela a la de l'autodestrucció, a més a més que, fins i tot en el cas de la no invasió, dona entrada a accidents fatals. Llavors, l'altra és que totes les institucions, totes les empreses, govern, tots siguem els resistents. Per tant, proposen una defensa social sense elements militars contra un atac militar. És clar que no estem preparats per aquest tipus de defensa, ja que són massa segles d'història (tota la història de l'home), en què ens hem resignat, malgrat les pèrdues de tantes vides en les guerres, a emprar les armes. Ara, l'alternativa no és fàcil i això es reflecteix amb el que els pacifistes alemanys anomenen una nova ètica: "millor la mort que un assassinat de masses",

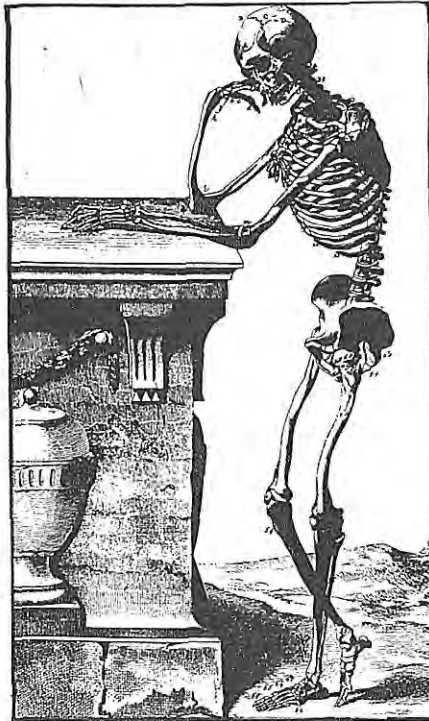
malgrat la carta que es manegui sigui la mateixa: el risc màxim. Continua: "el concepte de resistència social és solució a què fer si ens envaeixen els russos i a si romanen allà els americans".

Respecte a les sol·licituds adreçades als dos blocs estan d'acord amb la que han vingut en anomenar una "política de rendiments calculats". Aquesta es basa en l'anàlisi que els diferents plans de desarmament han tingut poca rendibilitat degut a què generalment solen reflectir punts de vista interessants. Proposen així un un descendent pausat, començant amb una negació d'avançament en el rearmament per una part, a fi de demostrar la bona intenció (que fins ara no s'ha vist), i restar a l'expectativa d'allò que fa l'altre en un temps prudencial.

Entre petits exemples donats en aquesta direcció, comenta que en el 1978, quan Bresnev va ordenar la reducció d'homes en la RDA (se sap amb certesa que fou així), Bèlgica i Holanda varen reaccionar no decidint-se immediatament sobre si entraven o no a la OTAN i es varen reservar la possibilitat de definir-se més tard, tot i esperant els resultats de les conversacions de Ginebra.

Finalment, contestant a si el moviment pacifista és antiamericà, el representant verd diu que és clar que el socialisme no ens ha donat exemples massa lloables d'allò que ell anomena el principi de la fi i que descriu amb la temprana creació del exercit Roig, el qual qualifica d'un cos estrany dins la ideologia, però històricament (dins la versió d'un motor de la història que vol arrabassar) necessari davant la intervenció occidental després de la revolució russa. Continua: "nosaltres estem per la creació o fixació de petites unitats econòmiques regionals intactes, amb molta tecnologia mitja. Hem d'estar a favor d'un consumisme autogestionat relacionat amb l'ecologia, és a dir a la producció sense el germen de la guerra ni el de la destrucció del medi ambient".

L'alternativa pacifista demana un canvi radical. La majoria dels que diuen treballar per la pau col·laboren en el rearmament. Els pressupostos de defensa continuen augmentant i destinant-se a material bèl·lic. Milions de persones moren de gana. Des del govern no es potencien vies pacifistes i ens neguen el dret a refusar la guerra i a escollir el sistema de defensa. Nosaltres concretament a l'Estat Espanyol,

hem vist a un partit socialista que abans d'estar en el govern deia un no a OTAN, anant-se'n ara per altres camins. Hem d'exigir uns representants que ho siguin realment i que, en la mesura en què el país cregui en vies pacifistes, treballin per aquestes i les potenciïn.

Situació dins l'estat espanyol

Certament que el govern socialista trobà una herència difícil respecte a la OTAN. L'ingrés d'Espanya a la OTAN ja estava sol·licitat per Calvo Sotelo en l'anterior govern d'UCD. Tanmateix el partit socialista deia que faria un referèndum. Llavors en F. González dirà: "si a l'OTAN s'hi ha entrat per majoria simple, se n'ha de poder sortir de la mateixa manera". Tanmateix el referèndum encara no s'ha fet. En la seva recent visita a Dinamarca el president del govern deia que "podria celebrar-se en el 1985, però en qualsevol període de l'any". Digué també: "no sé si votaré sí o no en el referèndum sobre l'OTAN, el dia de la consulta em manifestaré".

Ell mateix havia dit que un 60 per cent dels espanyols volien sortir de la OTAN; tanmateix ara argumenta que sortir-ne és més difícil que entrar-hi i sembla ser que s'agafen el temps per convèncer-nos. Això podria fer baixar aquest percentatge. A més a més el govern socialista reconeix que abandonar l'OTAN vol dir renunciar a les

possibilitats de mantenir una cooperació econòmica, industrial, tecnològica i d'investigació, definida en el quadre de l'OTAN.

Cal recordar que malgrat el desig que Espanya es mantingui com a territori desnuclearitzat, el govern encara no ha signat el conveni de no col·locació d'armes nuclears. A més a més en aquests últims anys els pressupostos de defensa s'han vist notablement incrementats en un intent d'acomodació a l'estructura de la OTAN. Concretament el Pressupost del Ministeri de Defensa pel 1983 de 478.332.000.000 pessetes representa un 10'6 per cent del pressupost general de l'Estat per a aquest mateix any. Amb aquests recursos no només es podria col·laborar al desenvolupament dels països del tercer món sinó afrontar millor les necessitats socials interiors.

A l'Estat Espanyol també hi ha un moviment pacifista creixent, malgrat el recolçament polític hagi disminuït quasibé de bon començament. No cal comentar que el PSOE té molt a veure-hi amb això. Avançar en aquest sentit costa molt fins i tot si es refereix a assumptes interns, com és l'objecció de consciència. Aquí no caben pressions alienes; simplement no interessa.

El no recórrer a la defensa armada es veu com ingenuïtat però no es vol entendre que la proposta pacifista no és la de quedar-nos sentats. És necessiten treballs previs d'estudi a fi d'elaborar projectes alternatius tant de defensa com econòmics. Sembla que del 60 per cent abans esmentat de gent no partidaria a entrar en l'OTAN, només un 60 per cent participen activament en alguna vessant pacifista. El naixement és lent però s'hi treballa fortament. A meitat de l'any passat, representants espanyols participaren a Berlín en les reunions de treball del moviment de desarmament. Des de llavors i a nivell d'estat espanyol s'han anat fent altres sessions a Saragossa. Diferents comunicats han estat presentats al govern, hi ha hagut retornament de quartilles militars, desgravacions fiscals, ... Arreu de l'estat han sorgit grups per la pau i el desarmament, grups de defensa dels drets humans, comitès antinuclears, comissions anti-Otan, col·lectius d'informació, etc. Però en tot cas, els nostres governants no treballaran en aquest sentit. El convenciment i el compromís per la pau, ara per ara, només pot treballar-se des de la base per tal de llavors exigir-lo als nostres representants.

temps i COSES

Tavernes IV

El veí ric de Siseta Pou, era Feliu Rocabruna. El qual, un matí preguntà a ella:

—Tu, Siseta, que ja no tens aquell noi a dinar...?

—Ni el tinc, ni m'importa massa. Si ha marxat, bon vent, i foc a l'anca...!

Feta aquesta sentència, entrà a casa seva, i prengué una estirada de vi de la garrafa.

Rocabruna, era un menestral, la qual cosa no esmorteï mai, ja de jove, unes aferrades idees republicanes i federals. Quan la Dictadura de Primo de Rivera, ell, amb ponderada atenció, llegí, clandestinament: "Les Nacionalitats", de Pi i Margall, publicat el 1876. Aquest Manifest, arrelà molt fons dintre seu.

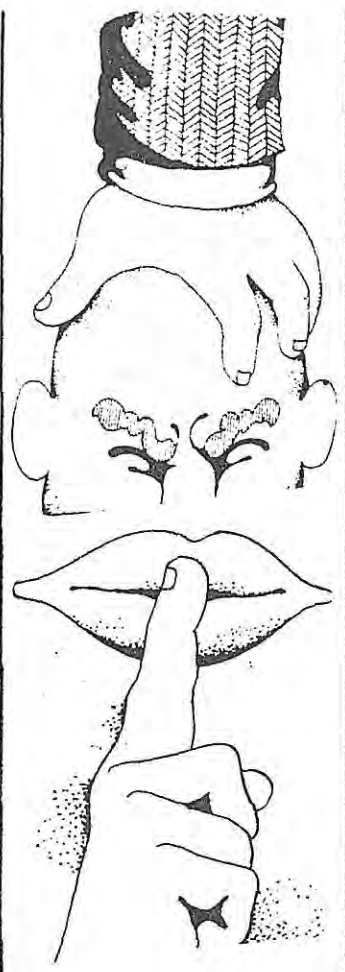
Més tard, s'assabentà de l'Anarquisme. Llegí Frederic Urales, i quelcom de la seva filla: Frederica Montseny, ministra que fou durant la Revolta del 1936.

Retrobant-se a sí mateix, conegué en "Els Miserables", de Víctor Hugo malgrat l'anti-clericalisme dels anarquistes, o en Blasco Ibáñez, sobre tot a la terrible "Araña Negra". Trobà en el gran escriptor francès una certa amorositat, destacant el retrat magistral del bisbe Benvingut Myriel.

Tot això, correspon a llur juvenesa. Més tard, llegí amb veritable passió, a Balzac, a Verlain, Stendhal, Rousseau, Zola, Nietzsche, i a una veritable munió de grans escriptors. També, s'endinsà en la novelística russa, admirant a Dostoievski, Tolstoi, Turgueniev, Txèjov, entre quins mestres de la Literatura eslava trobà, en llurs novel·les, potser una mica de semblança, amb les descripcions de les misèries del poble rus i el nostre poble.

Temps després, ja casat amb Dolors, ocasió tingué, robant-se hores de dormir, en llegir una generosa mostra de la Filosofia universal. Aquest bagatge intel·lectual representà per Feliu Rocabruna convertir-lo en un fuster il·lustrat, i, anys més tard, en un fabricant de joguines, com és ara, a l'encetar la nostra història.

No tenien fills. I aquest entrebanc —el fet de no tenir família—, mai enfosquí les relacions de marit i muller.

Al contrari. Aquesta macança féu que el matrimoni visqués més unit que mai.

El 1931, Feliu Rocabruna passejà per tota la vila la bandera republicana, i portava al seu cor el convenciment de que aquest desgraciat país nostre per fi encetava una època esplendorosa. Plorà de goig, quan des del balcó de l'Ajuntament de Barcelona, Companys, i després Macià, proclamaven la República Federal. El poble sencer de tota Catalunya, i ell en particular, abraçava cordialment a tots els correligionaris, en una esperança posada a l'esdevenidor.

I arribà el fatídic 1936. Sentí vergonya, a l'informar-se de la mort, —en aquell poble tan pacífic!— d'alguns innocents sacerdots. Quan allí, en un descampat, els fanàtics revolucionaris

cremaven les restes de l'Església local, tingué un enfrontament amb el "jefe", per la protesta seva en cremar caixes de ciris, doncs podien servir per alguna cosa, que, cremades, per res no valien.

Sentí més vergonya, encara, quan al Comitè Antifascista Local, pogué veure un cotxe de la Direcció de Barcelona, en quina cabina, i amb lletres vistoses, portava el següent i molt revolucionari distintiu: "Tarzán de los Monos". La seva decepció augmentà quan visità Barcelona i comprovà els estralls de les tristement cèlebres: "Patrullas de Control", que mataven i robaven a bastament.

Llavors, el mobilitzaren. Capitans tingué, analfabets, i minaires d'ofici. La seva moral, ja molt baixa en veure tants i tants desastres, arribà al límit. I si vé és poc el que entrà en joc —per l'edat— quan arribà l'esperada derrota, fugí a casa: carregat de misèria i avergonyit de tot.

Pocs mesos després de la pau, fou empresonat. Entre les reixes de la presó provincial, és on més fort es rebel·là contra la repressió dels vencedors. Ell, un esperit pur, un home que mai ni tan sols havia ofès ningú, es veia perseguit com si fos un criminal o un indesitjable. Tot, per professar unes idees democràtiques i liberals. Sort que les presons del 39 al 45 vessaven de ciutadans i amics.

Tres anys després, el 1942, fou alliberat. Ell sempre pensà que si el seu captiveri fou llarg, és que tenia algun "amic" entre els vilatans.

Als mesos que seguiren a llur lliberació, sofrí, com quasi tota la gent democràtica del país, una crisi idealista. Tal cosa era explicable, doncs el feixisme europeu, només que èxits i victòries collia als camps de batalla. Però, a la fi, un amic li digué que la Ràdio de Londres parlava en castellà i donava ànims a tota la trista i encadenada terra dels vençuts.

Així que cada vespre, a les deu de la nit, s'enrotllaven entorn d'una taula, escoltant les noves de la britànica Emissora. Ningú cregui que fer això no comportés un risc. Que si algun dels molts espies dels usurpadors us

denunciava, passàveu a la presó, incautant-se de l'aparell.

D'aquesta manera passaren els anys de la Segona Guerra Mundial. El 1945, fou el gran desengany de tots aquells que confiaven en la simultània derrota del facisme alemany, italià i japonès, i la caiguda del règim autoritari espanyol. I no fou així. Vingué sí, la retirada dels embaixadors, la qual cosa, com afirmà a la Onu un delegat del govern belga, a qui més perjudicà l'embarg comercial signé al poble espanyol.

I la muller de Rocabruna...? Doncs semblava que cada dia que passava era més evident la separació entre la Dolors i ell. Perquè ella, perduda entre la forta embranzida que la Religió coneixé, sobretot els primers anys de la Victòria, dia a dia, la convençuda esposa assistia a totes les misses que podia. Es tornà apàtica amb els quefers de la casa. Sovint cercava controvèrsies morals amb Feliu Rocabruna, que ell escoltava deferentment, sense que mai, ni una sola vegada, retregués a la muller les idees diferenciades d'ella. Amb això palesa la sinceritat de llurs pensaments i conviccions democràtiques de les quals ja mai renegaria.

Aquesta desviació —ell ho creia d'aquesta manera— de la Dolors, féu que el marit s'afecionés a visitar alguna Taverna. Principalment, l'Hostal Nou. I no per embriagar-se. Més que res perquè els cafès estaven plens de la gent que a la presó va portar-lo, i les miserables tavernotes escumaven de "rojos". Aquesta assistència tavernària, durà bastants anys. Qui sap si les modernes tendències a omplir bars i altres similars no tingui el precedent d'aquella renúncia als Casinos i Societats actuals.

Per finalitzar aquesta història verdadera, referirem una curiosa cosa que passà al matrimoni, anys després de tot el que deixem escrit, i quan els dos ja eren molt vellets.

Resulta que la Dolors quasi no es movia del menjador de la casa. Allí s'ajuntaven una bona colla de senyores de similar tarannà. I vet aquí com un diumenge a la tarda —seria pels anys 60— una vegada més, Rocabruna hagué d'aguantar un seguit de retrets ja que ella volia obligar-lo a bescantar llurs idees. La resposta del vell federal, amb veu enèrgica i persuasiva fou:

—Si tu, en el teu feu del menjador, practiques l'ideari vencedor, jo: Feliu Rocabruna, aquí, i ara, en el meu despatx, proclamo solemnement la República Democràtica!

P. Parés C.

Maiena és una petita barriada de la vila de Llagostera, situada a l'esquerra, sortint del poble, de la carretera de Girona a Sant Feliu de Guíxols, tot acabades les cases. Ara, però, ja és com un nucli integrat a Llagostera, fins i tot es confon amb la resta del poble ja que està tot aplanat i urbanitzat. Abans però, a principi de segle hi havia, damunt un turonet, un bosc de suros, màdegues, brucs i argelègues, que s'estenia cap el "Clot d'en Cateura", és a dir, un bosc autèntic.

A la dreta i tocant a la carretera hi havia una bassa, antiga pedrera, on s'hi solien posar els gitanos, per això en deien la "Bassa dels Gitanos", envoltada d'uns suros alta. Era un lloc molt a propòsit per acampar-hi aquest tipus de gent vagabunda, que aleshores proliferaven molt; eren de diferents races i orígens, els més temibles per a les criatures eren els hongaresos, o els Balcànics, venien amb ossos, mones, micos i d'altres animals exòtics, i plantaven les seves tendes per uns dies, recorrent poble amb els seus animals fent-los ballar al só del tem-tam dels timbals, demanant després l'almoina a voluntat de la gent.

Nosaltres, la mainada de cinc a deu anys, ens sentíem atrets per la novetat de l'espectacle i els miràvem, seguint-los plens de curiositat, però també amb recel, ja que els tipus, aparentment no eren massa de fiar. Els homes portaven uns bigotis i barbes estrafalàries, estravegants, amb anelles a les orelles, molt morenos i bruts, en extrem; entre ells parlaven un idioma que ningú no entenia. Les dones vestien encara més estrafalàriament: un mocador al cap, una jaqueta d'home, faldilles llargues i de colors violats (però que havien perdut la seva viva natural), unes argolles grosses, com arrecades, collarets de metall, fumaven amb pipa i escupien brusquement, com la resta dels membres de la seva tribu.

Aquesta classe de gitanos, eren per a nosaltres els "autèntics", els més temibles, ja que els nostres pares, quan no volíem portar-nos bé o creure tal com ells desitjaven, ens amenaçaven amb aquests o semblants paraules:

—Mira que diré als gitanos que t'agafin...!

—Mira que et portaré als gitanos per a què et mengin els ossos!!

—Si no fas bondat et portaré als gitanos, i ja ho veuràs si et faran creure...!

—Si no creus i t'apliques més, cap a Maiena amb els gitanos, enmig dels ossos... ja ho veuràs quin bo hi fa!!!

Vosaltres direu!... la por que ens feien les amenaces i... els gitanos!!

Els Gitanos de Maiena

Però n'hi havia d'altres que no representaven un "tabú" tan generalitzat, ni eren tan estranys, ni tan temibles, per això no ens feien tanta por. Podríem catalogar-los com de "gitanos espanyols", procedien del Sud, d'Andalusia i a vegades de Portugal.

Aquests ja eren més de fiar, passaven amb les seves tartanes, adobaven perols, conques, galledes, pots. D'altres feien de paraigüers; alguns de cistellers, i també coves i paneres... També portaven cavalls i burros per a vendre'ls. Fins i tot n'hi havia que amb un piano de manubri, arrossegat per ells mateixos, anaven oferint els seus monòtons "concerts".

El seguici d'animals que els acompanyava tampoc tenia el seu origen massa clar, cavall, burros, gossos, gallines... qualsevol d'ells podia haver estat arreplegat de passada per algun poble o vila; com que portaven mainada de sobres, i encara més gana i misèria, calia poder "comprar" quelcom per alimentar-se i per aquest cas, qualsevulla granja o hort era bon lloc, no respectaven res. Aquest tipus de visitants apareixien amb l'arribada del bon temps, per això es deia: "gitanos i cargols, sinònim de primavera".

De vegades algun d'ells tenia qüestions amb la guàrdia civil, pel que es veia no eren tan "sants" com semblava. Per això no feien massa goig a ningú. Moltes vegades es deia pel carrer: —"Tanqueu la porta que passen els gitanos!!".

Ni havia de més moderns, comercialitzaven pels diferents pobles i viles, venent per les cases diferents peces de roba. Aquests es consideraven fora de sèrie, eren més decents i no tan rebutjats, ni tan sols acampaven a Maiena. Fins i tot algun va arribar a viure, per allà el 1914, a Reramur.

Ditxosos gitanos; tanta por que m'havien fet i que em portaven amb el cor encongít durant molts anys de la nostra infantesa...!!!

Josep Calvet

Síntesi cronològica de la Prehistòria i Història de Llagostera i Comarca

De la mort de Crist fins a Carlemany

A trenta tres anys

Morí Jesucrist (Jesús de Natzaret). La dominació Romana estava en el seu apogeu i dominava tota Europa, part d'Àsia i part d'Àfrica.

A cada regió hi nomenava governadors que moltes vegades eren oriunds del mateix territori ocupat i contemporitzaven amb els sacerdots de les diferents religions.

Acusat Crist pels mateixos religiosos i poderosos del seu propi país, el governador general romà Pilats es veu obligat a condemnar-lo a morir a la creu.

A cent anys

De la nostra era, els dominadors romans abusaven de la seva autoritat i vivien en gran disbauxa, celebrant grans bacanals a costes dels països ocupats i dels mateixos ciutadans d'Itàlia. Entretant es produïren a Roma grans canvis polítics que provocaren el començament de la desmembració de l'Imperi i el naixement del Sistema Medieval. Al mateix temps es crearen les primeres Fundacions Religioses, promogudes per Sant Fructuà a Catalunya.

A dos-cents anys

La preponderància de l'organització romana també fou reduïda per la invasió dels Francs i els Alans que a Catalunya ocasionà altra volta la destrucció de moltes poblacions del país. A l'any 217 es reconstruí la Via Romana de la Juncària a Barcinone.

Els Romans lluitaren contra els invasors i també contra ells mateixos, perseguint a més a més els Cristians. L'Emperador Dioclecià culpava els cristians de la destrucció de l'Imperi.

Hi ha notícia que Sant Feli, l'africà, Doctor i Profeta, natural de Cesàrea, presoner dels romans, el desembarcaren a Sant Feliu de Guíxols, i portant-lo a Girona va morir al voltant de Panedes martiritzant-lo amb garfis de ferro. La fe religiosa de l'època va promoure l'edificació de la primera església de Llagostera Preromànica, avui desapareguda, posant-li el nom de Santi Felici de Lacustària, i també més tard el Monestir de Sant Feliu i l'església de Sant Feliu de Girona.

A tres-cenys anys

El gran emperador romà Constantí va canviar el nom de Bizanci per Constantinopla. Inicialment la seva religió era la del Mitre que adoraven el Sol

(d'origen Persa). Més tard es convertí al Cristianisme amb la intenció de consolidar l'Imperi, ja que fent-se amic de la nova religió evitava les revolucions populars.

Molts dels seus col·laboradors, disconformes amb el canvi, es rebel·laren contra d'ell, però, entre represàlies i diplomàcia els va convèncer i convocant alguns Concilis Religiosos va aconseguir el seu propòsit.

Aprofitant el Nou Ordre hi va haver una llarga temporada de calma en què entre moltes altres obres de reconstrucció de poblacions es va refer a Tossa l'important casa romana que havia estat destruïda per les invasions del Nord (El seu propietari es deia Vidal). Per aquest mateix temps Sant Daniel, bisbe de Besalú i fill d'Argelaguer, fou nomenat Papa de Roma en un moment molt difícil de l'Església, aconseguint superar la crisi.

A la Xina domina la Dinastia Ming, utilitzant ja el petroli per l'enllumenat i també elaborava asfalt i parafina.

A quatre-cents anys

La invasió dels Sueus, Vàndals i Alans, foragitaren els Romans, perseguint-los fins a Roma per Alaric. Més tard el rei Ataulf dominà Catalunya ajudat pels mateixos romans, establint-se els Gods a les nostres terres.

En aquesta data ja hi havia a Llagostera les primeres muralles. En el poblat Ibèric del Mas Llop de Caulés existia una torre quadrada de defensa construïda pels romans. També a Panedes la tomba romana anomenada Torre dels Moros.

Hi ha notícia que a l'any 700 ja existia l'església Visigòtica, avui molt enrunada, del Mas Llop que es construï sobre algunes tombes més antigues excavades a les roques, semblants a les que hi ha a Sant Cebrià dels Metges (Les Gavarres).

A cinc-cents anys

Acabada la presència dels Romans a Catalunya, els Gods intentaren imposar la seva religió Arriana que xocava amb la dels Bisbes del país que estaven vinculats amb el Papa de Roma.

Més tard es posaren d'acord amb el Bisbe Sant Sever que confirmà les lleis gòtiques d'Eurico.

Els Gods per dominar el país que ho fou durant 300 anys, es mesclaren amb els oriunds i nomenaren els més nobles: Ducs, Comtes, Barons i Se-

nyors, anomenant-se Visigods.

El Visigod Paulus va destronar a Vamba i va coronar-se a Girona amb la corona del rei Recader. Més tard, Aquila va encunyar moneda a Girona.

A sis-cents anys

Comença la invasió Àrab-Mulsumana; Al-hurt i Al-samh procedents d'Andalusia, passant per Girona envaeixen França, destruint totes les defenses i poblats del camí, pel que Llagostera no se n'escapà, havent-se trobat en el poble monedes àrabs.

Els Gods, Senyors i nobles del país, fugen cap al Pirineu. La gent rassa per evitar represàlies i aconseguir més bon tracte, es converteix a l'Islam. En total ocuparen Catalunya Vella menys de 100 anys. Les exigències dels nou vinguts no foren excessives ja que deixaren celebrar missa pública als Cristians i també als Jueus. Durant la seva ocupació introduïren la fabricació dels torrons i del paper a Alacant, i aquest material va substituir poc a poc el pergamí.

A set-cents anys

El rei Pelagi (Pelaio) des d'Astúries es rebel·la contra els àrabs derrotant-los a Covadonga i Carlemany des de França fa cara als moros ajudat pels catalans; però els àrabs entre atac i contra-atac tornaven.

Al final Otger Catalan general de Carlemany, procedent de la regió francesa de Limosin, entrant per Cerdanya recull els Gods refugiats al Pirineu i foragità per sempre els moros de la nostra comarca. Aquest guerrer és el que donà nom a Catalunya, ja que inicialment s'anomenava Celtiberia, els romans l'anomenaven Gocia Alonia, els moros Talunya i Carlemany CATALUNYA.

A vuit-cents anys

Encara que Girona estava conquerida pels Francs-Cristians, els moros no es donaven per vençuts fent incursions continuament fins que les tropes del comte Rostac alliberà Barcelona.

Entre història i fantasia hi ha la creença que Carlemany va estar en persona a Girona l'any 785. Almenys les seves tropes varen deixar constància amb la Torre de Carlemany, la poltrova de Carlemany i una imatge anomenada Sant Carlemany.

Emili Soler i Vicens,
col·laborador del Centre
d'Investigacions LACUSTÀRIA

POESIA

RESO TOT SOL?

*Em deixaren sol,
però no ho estic
perquè tinc a dintre
un reialme interior,
un món que és ben meu
que l'he ideat jo,
que és ple de fantasmes
d'il·li sions i amor.
Il·les de misteri
i rius de passió,
ritmes d'infinít
d'un viure millor,
amb àngels que hi canten
amb ocells que ploren
per la meua salvació;
jo els dono les gràcies
per sa compassió
car va el món fantàstic
ma imaginació.
Somnis i esperances,
lluminària i goig ...
Terra i cel, ganàncies
d'un mar triomfador
on la nau navega
portant el meu cor*

*Jo estic sol amb Déu ...
i resem tots dos.*

Josep Calvet.

EL PESCADOR

*Assegut sobre la tova i refinada sorra;
a prop de la mar, mullant els seus
peus cansats estava aquell pescador...*

*Tremoloses tenia les mans que anant
enfilant les velles xarxes, s'anava de-
mostrant a sí mateix, que encara ser-
via per quelcom.*

*Mirada ferma, de gran experiència,
era la que no deixava de mirar la mar;
mirava com aquesta partia les onades
contra les roques, que adorn li feien.*

*Les gavines volaven amb gran majes-
tat, solcaven el cel amb galanteria
i els seus crits ressonaven malicioso-
ment; alçava la mirada i reia ...*

*Pensava aquell pescador quan ell era
jove, damunt seva barca en el mar hi
tenia la vida...
l'aigua del mar no s'acaba, però si la
meua vida.*

*Assegut sobre la refinada sorra, a prop
de la mar, estava aquell pescador ...
Assegut sobre la refinada sorra, a prop
de la mar, estava aquell home.*

Jaume Riera i Brunsel.

*La noia del costat de casa,
n'és bonica com el sol
li vaig dir que m'agradava,
i ella de mi es mofava
tot rient, deixant-me sol.*

*La noia del costat de casa,
em mira rient-se de mi,
aquest vull i aquell no vull
un a un a cap escull
mentre salta i juga sens fi.*

*La noia del costat de casa,
n'ha passat del seu jorn clar;
ses amigues s'han casat
i ella encara no ha trobat
qui la porti a l'altar.*

*La noia del costat de casa,
ja no és maca com el sol
que en té la cara arrugada,
i amb una trista mirada,
i son cor tot ple de dol.*

*La noia del costat de casa,
aquella dita no sabia:
"dels quinze als vint, a triar
dels vint enllà, qui em voldrà "*
una sort que mal floria.

*La noia del costat de casa,
té la testa com la neu
trista i sola ni s'ho creu,
que es quedi per vestir sants,
tan bonica que en tots instants
n'era, tan sol·licitada ...
i ara sola i oblidada!*

*El premi a sa vanitat,
i a son cap eixelebrat ...!*

mots ENCREUATS

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2					■		■				
3				■				■			
4		■				■				■	
5					■		■				
6		■								■	
7					■		■				
8	■			■				■			■
9		■								■	
10					■		■				
11			■						■		

HORIZONTALS.— 1.- Riquesa. 2.-Teixit. No encerto. 3.- Pronom personal. Vocal repetida. Massís muntanyós del Sahara meridional. 4.- Nom de lletra. Gana. 5.- Talla l'herba. Cèlebre dibuixant i gravador francès. 6.- (Al revés) Dit quan una planta està marcida. 7.- Mida en un plànol. Que té profit. 8.- Primer satèl.lit de Júpiter. (Al revés) repetició de so. Contracció. 9.- Tornen a mudar. 10.- Assassinat. Animal rosegador. 11.- Vocal repetida. Formiga amb ales. Article.

VERTICALS.— 1.- Fruit molt gustós. Au palmípeda. 2.- Llista de la marineria. Interjecció afirmativa. Déu egipci. 3.- Que obliga. 4.- De bona salut. Designació d'una cosa respecte a altres. Nom de lletra. 5.- Campió. Arbre. 6.- La primera dona. Llac petit. 7.- (Al revés) Produeix, crea. 9.- Vent del Nord. 10.- Membre d'un poble antic de l'Àsia central. (Al revés) pronom. Infusió. 11.- Pastís en forma de rotllana. Peça llarga i dreta de fusta.

SOLUCIÓ:

Verticals.— 1.- Pràctic. 2.- Ràbia. 3.- Obligatori. 4.- Sa. Cada. Ema. 5.- P. As. A. Om. L. 6.- Eva. Llacuna. 7.- Ra. F. 8.- U. D. D. 8.- E. Adeu. Ara. 9.- Tramontana. 10.- Ar. R. L. Te. 11.- Torrell. Pal.

Horizontals.— 1.- Prosperitat. 2.- Roba. V. Errò. 3.- Ell. 4.- S. lics. Fam. T. 5.- Seg. L. Doré. 6.- E. adaluen. L. 7.- Cota. A. Utill. 8.- I. o. c. E. Al. 9.- O. Remuden. P. 10.- Crim. 11.- AA. Alada. El.

Les aventures d'en Ventura

Pels camins d'en Pancho Villa

Com he dit altres vegades, el mitjà més habitual per viatjar per aquestes terres és "el camión", "la guagua" a Cuba, entre nosaltres l'autobús. En conseqüència, el tren cobreix poc territori, i encara que surt econòmic, és molt lent i sempre va ple. Però hi ha un viatge que cap visitant es pot perdre, és el tren que de Los Mochis (Pacífic), travessa la Sierra Madre Occidental per arribar a Chihuahua, el territori de Pancho Villa. Entremig de muntanyes i paisatges meravellosos, es pot anar als poblats dels Tarahumaras o baixar fins a Batopilas, antiga ciutat minera, fundada pels buscadors de plata.

De Los Mochis a Creel (mig camí de Chihuahua), no hi ha carretera. El tren és l'únic mitjà terrestre de comunicació. Són unes nou hores de viatge enmig de paisatges que associem immediatament amb les pel·lícules de l'Oest americà. A la guia dels rodamons s'explica l'anècdota que el gran director Raoul Walsh, el 1914 va fer un contracte amb en Pancho Villa per fer la pel·lícula "Revolución" a canvi de 25.000 dòlars. L'equip de filmació es va unir amb els guerrillers filmant-los en els trens, durant les emboscades, etc. Com que el rodatge solament podia ésser de dia, en Villa començava les batalles a les nou del matí i acabava a les quatre de la tarda. Fins i tot, algunes vegades els guerrillers es paraven en ple combat per tal que les càmeres poguessin canviar d'enfocament!...

El tren s'atura a la "Barranca" o "Desfiladero", per a què els viatgers puguin menjar algun plat calent que els indígenes dels voltants sempre tenen a punt: "pozsoles, tamales, enchiladas, tortillas, tacos..." Els aficionats a la fotografia o simplement a la contemplació no tenim temps de menjar, les vistes són magnífiques.

El meu company de viatge és un emigrat als EE.UU. que torna a casa seva en unes curtes vacances. No porta cap mena d'equipatge. Xerrem, però una monja està obstinada, a través d'una ràdio-cassette a tota potència, en assabentar-nos de les prèdiques d'algun tipus important. Els que estan al seu entorn sembla que escolten, els altres viatgers, despisten. És habitual que en qualsevol mitjà de transport et trobis en mig d'un rosari o pregàries indeterminades. Un d'aquests dies, anant de Guanajuato a Mèxic, tot i havent encarregat el seient, el camió va ésser envaït per un grup de feligreses que anaven en peregrinació. En haver ocu-

Els indígenes sempre estan a punt per vendre

pat el meu lloc, vaig demanar —educadament— que el tenia reservat... res; ho dic al conductor i aquest amb uns quants crits... res; en fi que em quedo dret, i la senyora encara em llança aquesta maledicció: "Que el buen Jesús te conserve tan feo como eres!" i a sobre cap a dos-cents quilòmetres de rosari...

Els Tarahumaras i el "tengüino"

A Creel m'instal·lo a l'Hotel Kurachi = (cova de corbs!). És un poble petit d'alta muntanya, (per l'abril estava ple de neu), però important. Hi ha dos hospitals, un, que sembla privat, bonic i en funcionament, l'altre, oficial, totalment abandonat... Les cases totes de fusta, algunes força rudimentàries. En anar a donar un tomb per les muntanyes properes, les condicions de vida es tornen més difícils. Petits "ranchitos", cases d'un sol compartiment que aquí molts no voldríem per casina de l'hort; allà hi viuen famílies ben nombroses. Aquesta gent ja no parla el castellà, són indígenes autèntics: *Tarahumaras*.

Segons unes estadístiques encara n'hi ha uns cinquanta mil escampats per les muntanyes. La majoria viu allunyada de qualsevol centre humà o civilitzat i a vegades més els val... La seva forma de vida està ancorada a

l'època pre-colombina: sempre van a peu, lluren els camps amb l'arada romana de fusta a vegades tirada per ells mateixos, tot ho fan manualment...

A prop de Creel, tot caminant, vaig ésser cridat des d'una cova sota una roca impressionant, convidant-me a pujar-hi. Penso que res hi perderé i allà vaig; són quatre, un tocant el violí... Saludo, saluden, i un altre em fa saber que allà ell és el "Jefe", és la seva casa i em convida a entrar-hi. És realment un lloc ben miserable (per ells ignorat). La dona, simpàtica tristesca, té una cara agradable, amb una bellesa exòtica com havia experimentat en moltes dones indígenes. Dues nenes petites despendinades i brutes, estan enmig d'un munt de draps-llencols, només se'ls veu els ulls. M'ensenyen unes fotografies, tenen dues filles més, totes amb cara de desnutrició. El "Jefe" em convida a beure "tengüino", fet de blat de moro fermentat (El posen amb aigua i quan creix tres o quatre cm. el matxuquen). El "Jefe" en un castellà molt divertit m'explica que el van a visitar molts turistes i que li donen diners (ah! "pillo"). Entra un dels de fora que és el "tío" i se'n fot de mi... Tots estan torrats (encara no són les nou del matí). El "Jefe" tot rient —no abandonen mai el somriure— em confessa que

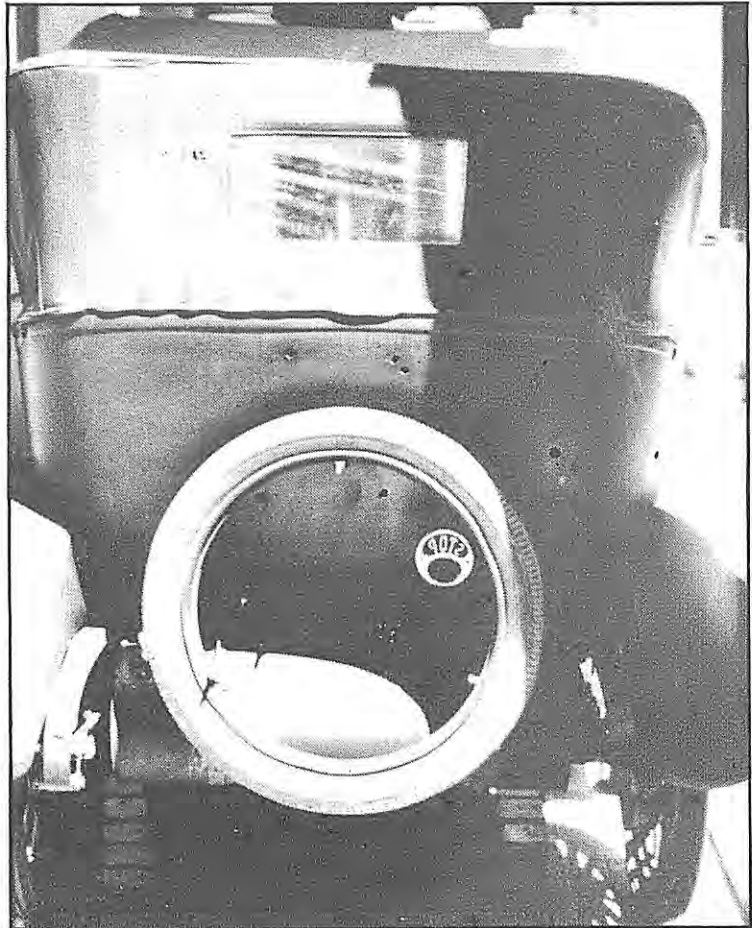
són uns ganduls, però bona gent, mentre van bevent el "tengüino"... M'expliquen superstícies. De cop ploren com criatures... em distrec mirant la pobresa en què viuen... he d'estar tota l'estona amb les cames flexionades... hi ha un llit, una hamaca i una mena de bressol, moltes andrònimes, i eines per moldre el blat de moro. El "Jefe" m'ensenya un bidó de "maizito" i tot fluixet em diu que en té més d'amagat, però que la gent no ho ha de saber; és el seu gran tresor!... M'insisteix amb una ajudeta de cinquanta pesos, que ja no li puc negar... Després d'encomanar-me a Déu moltes vegades, m'acomiaiden. El "tío" està jaient en un racó i els altres dos ja s'han retirat...

És la tragèdia d'aquesta gent. A les muntanyes es morien de gana i de falta d'atencions. Vora la civilització sempre seran marginats i la misèria no els abandonarà...

Batopilas, un món perdut

De Creel a Batopilas, hi ha entre 150 i 200 quilòmetres (no vaig aconseguir averiguar la distància exacta). És un camí polsós, corbat, que enmig d'impressionants congostos va devallant lentament cap un racó de món digne d'ésser visitat. Degut a què només hi ha el camió dos dies a la setmana, vaig decidir fer-ho amb rai. Uns camioners em van portar fins als peus d'un llac i allà em van enllaçar amb un camió d'obrers d'obres públiques que arribaven fins a La Bufa, a trenta quilòmetres del meu destí. En total tretze persones enmig de caixes i paquets. Els faig saber la nacionalitat per trencar una mica el gel, però aviat estava cansat de contestar les preguntes de rigor. Parades per: esmorçar, robar llenya d'unes piles, beure aigua cristal·lina d'una font, i fer muntar un burro a una burra, i no és broma (sembla que cada setmana era la mateixa història). Arribem gairebé a les cinc de la tarda. Carretera i manta m'enfronto amb els quilòmetres, amb la quimèrica esperança que circuli algun vehicle. Passar la nit per aquelles llars podria ésser tremend.

Calculant una mitjana de vuit km. a l'hora confio arribar-hi cap a les nou del vespre. Pràcticament no porto equipatge, el que vol dir que no tinc ni llanterna, ni sac de dormir, ni cantimplora, ni res per enfrontar-me amb la fosca. Sort que el camí ve molt de baixada. Lamento no poder deleitar-me amb el paisatge. Els congostos es succeeixen. Quant porto més de tres hores caminant i sento símptomes de flaqueja, la foscor ja és total. No he trobat

Cotxe en què fou assassinat Pancho Villa

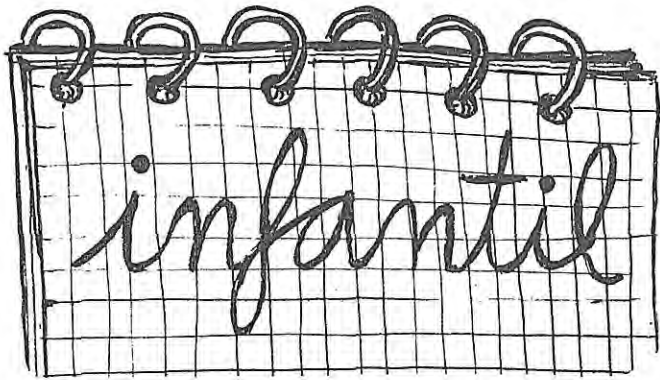
ni vist ningú, fins que sento un tipus que ve en sentit contrari. Li pregunto quan falta per Batopilas... —em diu que unes tres hores!... Em cau el món a sobre. M'assec i ell també. Em convidava a fer un glop d'una ampolla calenta. És "mezcal", artesanal, fortíssim. No ens distingim les cares. Ens acomiadem, i jo que em cago amb tots els mexicans. Si m'haguessin dit que hi havia tanta distància... Estava esgotat, pràcticament no havia menjat res en tot el dia i en ser de nit ni podria trobar aigua corrent, a més havia hagut d'afluixar molt la marxa ja que no m'hi veia... Quan feia una bona estona que havia deixat aquell ximplet, em sento totalment derrotat. Penso amb el consell d'un amic, que em deia que en situacions difícils una persona té molta força... I com que la idea de quedar-me per aquell mig de muntanyes sense res no em satisfà, segueixo endavant... Al cap de poca estona distingeixo una llumeta —serà una casa?, i ho és. Demano si em poden donar aigua, cosa que fan amb poca desconfiança... els pregunto si falta molt per Batopilas: "—Pero hombre, si ya está Ud. en Batopilas!! I aquell "cabrón" que m'havia dit que faltaven 25 Km.!! En total havia caminat unes cinc hores.

Dormo malament, ja que tota la nit

hi ha gresca. Celebren el Dia de la Mare. El poble és petit, de vida tranquil·líssima. Pràcticament tots els habitants es dediquen a rentar l'aigua del riu cercant plata; són "gambusinos" o "chiveadores". Crec que la gent és feliç, no hi ha televisió; molts productes de la ciutat no hi arriben, per ex. la cervesa, però ells, a més de "tengüino", fan un "mezcal natural". Els habitants són una barreja estranya: mestissos, blancs,... descendents dels descobridors de les primeres mines de plata. Hi ha cap a dues-centes mines abandonades a les muntanyes... sembla que estan esgotades... però ells prefereixen viure allà lluny del consum i amb certes privacions. Saben que més enllà, la vida és més difícil.

A Batopilas destaca "La Hacienda de Chieperd o de San Miguel", construïda fa uns dos-cents anys pels primers miners. Havia estat una autèntica fortalesa. És un galimaties d'estils arquitectònics: àrab, arcs medievals, cambres típicament mexicanes, d'altres de costum europea, una església, restes de muralla... Quan la van construir van haver de traslladar tots els materials amb mules. No hi havia camí i des de Creel ja hi estaven uns sis dies...

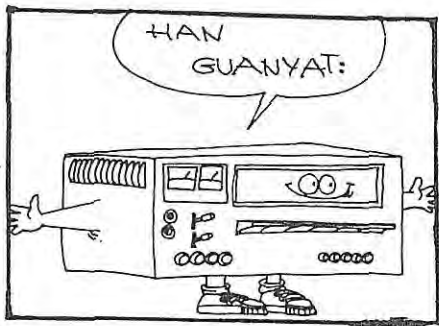
Joan Ventura Brugulat

Dins el conjunt d'actes celebrats com a motiu del 50 aniversari de "La Caixa" és van realitzar concursos escolars de dibuix i redacció.

Volem donar constància d'aquest fet indicant els concursants que van resultar premiats en les dues modalitats si bé que, per qüestions d'espai, només es possible publicar les redaccions corresponents al primer premi de 7.è i 8.è d'E.G.B.

Tema proposat: ROBOTS.

Bona tarda a tots! Comencem anunciant en les nostres "Telenotícies" que el ROBOT que fou llançat el passat dimarts des de la plataforma de "Kinudo" en l'interior del "Star-II", ha tingut una estranya desaparició. La causa: quan el coet s'estava aproximant a Neptú, penúltim planeta del nostre sistema solar, li succeí una avaria. Els computadors de la plataforma de llançament manaren a Frank-I la inspecció de l'avaría. "Frank-I", el robot, es vestí amb la indumentària adequada i sortí a inspecció. Segons després d'aver abandonat la nau, se sentí un estrepitós soroll. S'intentà connectar amb el robot, però aquest no contestava.

Això és tot el que s'ha pogut averiguar fins aquest moment. Els oferirem més notícies en els diferents "Avanç informatiu". Bona tarda.

-Això és molt emocionant -digué l'Enric al seu pare-. Com m'agradaria anar amb coet i perdre'm per l'espai.

-No et facis el valent, fill. Que no recordes quan, fa un any et vas perdre en aquells magatzems i no feies més que plorar?

-Pare, fa un any d'això! I ara... ara sóc molt més gran.

-No t'ho creguis pas. Apa, ara tanca la televisió que la mare té el dinar a taula.

L'Enric pels seus dintres pensava quan meravellós seria tenir un robot per amic. I començà a somniar despert. "Aniríem junts a l'escola, i amb mi al meu pupitre. M'ajudaria a fer els problemes d'àlgebra que em costen tant i tant i el pare no cridaria mai més per les meves notes; també podria ajudar el pare en el seu treball de metge i a la mare a la cuina. Faria uns menjars... per llepar-se els dits! No serien pas com aquesta sopa tan dolenta que ha fet avui la mare". Els crits de qui havia fet aquella sopa tregueren a l'Enric dels seus pensaments. I de cop i vol-

ta, li vingué al cap: "No és pas cap bestiesa això de tenir un robot a casa; he llegit que en alguns llocs ja n'hi tenen. I per què si aquells en tenen jo no puc tenir-ne? Convèncer la mare no serà pas gaire difícil, doncs explicant-li que podria fer la feina de la casa estaria contenta perquè no és pas que li agradi molt. Convèncer el pare ja serà més complicat".

A l'Enric li costà un mes de grans esforços estudiant, menjar-se tota la sopa i anar a dormir d'hora, per aconseguir el "Xad-0", el seu estimat robot. No cal explicar que tal com diguérem abans, serví a tota la família de gran utilitat. Mentrestant, la notícia del "Frank-I" seguia intrigant tot el món.

-Ja veuràs, Xad, aniré a salvar el teu company. És una idea un xic descabdellada, però és que jo sóc així, i t'asseguro que ho aconseguirem.

Tal com havia dit, una nit en què la lluna plena no il·luminava pas gaire,

Concurs de DIBUIX

1.ers Premis

Preescolar Sergi Chicharro i Muñoz
1.er E.G.B. Marta Genóher i Valentí
2.on E.G.B. Cristina Malagón i Sánchez
3.er E.G.B. Griselda García i Lloveras
4.rt E.G.B. Eva Romo i Salvador

2.ons Premis

Jaume Vilanova i Vila
Jordi Auladell i Álvarez
Xavier Vilella i Bayé
Pere Sais i Martínez
Jordi Romo i Ros

Concurs de REDACCIÓ

1.ers Premis

5.è E.G.B. Marc Frigola i Sancho
6.è E.G.B. Jesús Planella i Morató
7.è E.G.B. M.ª Teresa Gurnés i Celis
8.è E.G.B. Mònica Breto i Ruiz
Accèssit Daniel Galan i Ventura

2.ons Premis

Santiago Paradedda i Boadella
Daniel Moll i Casamitjana
Isabel Sagué i Tuscà
Olga Llobet i Guevara

però el suficient per a veure-s'hi, l'Enric i el seu robot escaparen de casa. En una nit i un dia arribaren a la més propera plataforma, i amb molta sort, saltaren les tanques i s'acostaren a un coet que havia d'ésser llançat l'endemà. El vigilat s'havia adormit i tingueren més facilitat per penetrar-hi. En arribar a la cambra de comandaments, "Xada" inclinà algunes palanques i pressionà alguns botons. Li seguí un fort soroll i l'Enric notà com s'enlairaven. Els computadors de la torre de control se n'adonaren massa tard i no hi pogueren fer res. Viatjaren a molts anys llum, potser fins i tot massa. A la poca estona d'haver-se enlairat veiren quelcom metàl·lic. Intentaren apropiarse i pogueren veure com portava les senyes "Star-II", però no hi havia senyal del "Frank-I".

En viatjar uns quants minuts més se n'adonaren d'un rètol assenyalador flotant "A Baby II, 2 anys llum". La curiositat els dugué a seguir aquella indicació i en poca estona sentiren sorolls de festa i alegria. L'Enric quedà meravellat: tot eren robots i més robots que feien festa. I allà hi descobrí al "Frank-I". L'Enric l'hi demanà per tornar, però aquest es negà:

—He lluitat molts anys per poder arribar a un lloc com aquest, i ara que hi he arribat, no ho vull perdre.

—I tu, doncs, Xad-0 —digué sorprès l'Enric— també vols quedar-te suposo...

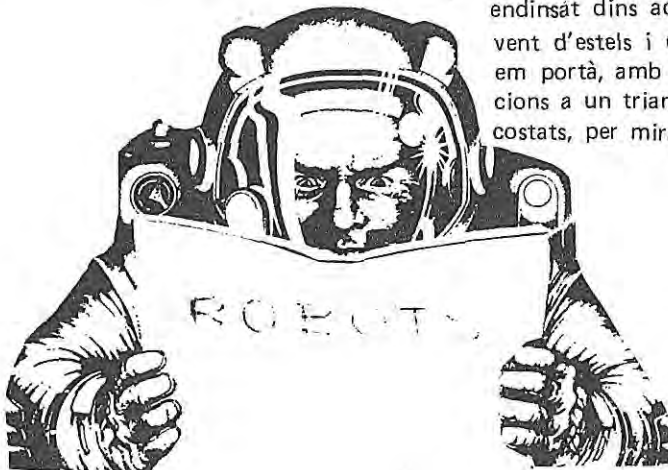
Va rebre una resposta afirmativa i ell no s'hi negà. Doncs, encara que els robots siguin com esclaus dels homes poden tenir alguns drets.

Ell, amb la nau, no direm robada, sinó agafada per uns dies, tornà tot il·lusionat a la Terra, creient, amb tota raó, que tothom hauria d'estar on més a gust s'hi troba.

I els robots no són cap excepció!

M.ª Teresa Gurnés i Celis

7.è E.G.B.

Rijijng!... El timbre tocà. Eren ja dos quarts de sis, i a dintre la classe ja es començava a sentir el remor de la jornada que era a punt d'acabar. Com de costum, em vaig dirigir a casa pel petit corriol del Mas Xemplí. Ja era a prop de casa quan, travessant la carretera, un boig a 150 Km./h. s'anava aproximant, ràpid com un llampec.

Únicament el vaig sentir quan el tenia a sobre, quan les llaunes recobertes de greix romanien enllà, dalt del meu cap. Per culpa d'ell, o potser per bé, va ser que em vaig trobar, posteriorment, però no sé pas exactament quantes hores transcurriren, en un llit blanc, una habitació no gaire ampla, tota rodejada, jo, d'estranyos artificis: bosses, tubs, penjolls i coses que no comprenia el perquè de la seva estança al meu costat; i allà davant, amb sa forma majestuosa, el soroll mecanitzat, estava instal·lada una moderna màquina, de potser uns trenta-sis dits, que cada un determinat període de temps deslliurava un soroll agut, paral·lel a les palpitations del meu cor. Aquest so era tan exacte, tan, tan... tan no sé pas què, que s'anava ficant dins les meves orelles, envaia els meus sentits, i el meu pensament s'absorbí en gran quantitat dins aquell món d'acer que la seva presència, era com la d'un vigilant impassible que se m'engolia cap a dins seu, a dins, tan endins que jo mateixa em vaig trobar en la seva acerada i lluent superfície rellescant d'un a l'altre costat i per un petit forat vaig conèixer tot el seu món, fred i a la vegada acollidor, gran i al cop estret entre roda i roda.

Un gran disc girava, i girava entre les rodes dentades que feien del seu moviment una nòria d'una festa sense gent, d'un poble sense vida. Pugí en un dels seus apartats que em portà a una gran habitació comunicada per un corredor rodó i tan llarg que ni la meua vista podia veure el seu final. Quan encara no feia gaire temps que m'havia endinsat dins aquell cable gegant, un vent d'estels i de forces magnètiques em portà, amb cabrioles i centrifugacions a un triangle construït, per tots costats, per miralls que sense saber ni

com ni perquè, es tancaren sense cap moviment estrany i jo, sense comprendre res, per primera vegada vaig sentir com una sensació de tristesa, perquè, encara que tot allò era meravellós jo era una nena alegre, a qui li agradava la companyia de gent que sapigués parlar, i com no, que m'estimés, cosa que no crec que fes aquella "cosa", (perquè no sabia el què era), que estava jugant amb el meu cos, i la meua ment perquè tot just que vaig desitjar la tornada al meu tendre llit de l'hospital, vaig ésser conduïda pel mateix corrent d'estels a un gran cristall, de color obscur però que em permetia veure no gaire lluny el meu llit, però estava ocupat!!!, no podia ésser, o si? em vaig fixar en el rostre de la persona que l'ocupava i era jo mateixa!! Crec que em va donar com un atac, que vaig començar a donar cops desesperadament contra aquella pantalla, que em sostenia apartada del meu veritable cos i mitjançant les meves llàgrimes, una altra vegada el meu cap estava patint una gran confusió, escoltà aquell so agut novament, com l'havia escoltat abans.

Els meus ulls s'anaren obrint poc a poc i encara que quelcom humits, veieren les persones que amb cara de compassió, romanien al meu costat. Una d'elles era la meua mare i em digué:

—Filla, et trobes bé? Em penso que has tingut un dolent somni.

—No mare, no ha estat un somni, ha estat una realitat, i aquella pantalla...

No vaig continuar perquè veia en la cara dels grans una expressió de llàstima i em donaven la raó incomprendiblement, movent el cap amunt i a vall. És clar, ells no ho havien pas viscut, però tenia un testimoni, aquell que m'havia pres en el seu món propi d'acer: aquell majestuós ordinador, que ara em mirava a les fosques, ja no transmetia cap so, ara romania tancat immòbil com sempre però en el seu cristall fosc encara hi havia quelcom que em deia que no havia estat una simple figuració meua sinó que la meua ànima despresada del cos l'havia visitat per dintre; i havia descobert el seu secret interior.

El primer dia de col·legi sentí ganes d'explicar a tothom la meua experiència amb l'ordinador, però vaig comprendre que s'havia de quedar per sempre aquí, al meu record i que ningú hauria de trencar el secret que guardarem per sempre jo i el meu robot d'acer, el meu ordinador.

Mònica Breto i Ruiz

8.è E.G.B.

opinió... opinió... opinió... opinió.

DESGREUGE A LLAGOSTERA

Sí, jo, com molts altres, també vaig sentir-me ferit. Suposo que com sempre, però, tothom restarà amb la boca tancada —i millor m'equivoqui—. Jo, que tinc la debilitat d'estimar LLAGOSTERA I LES COSES QUE S'HI FAN, no puc pas deixar d'exterioritzar el meu enuig donat que, per a mi, callar seria tant com acceptar la vergonya de no estimar-la. I, a més, si ningú diu ni piu, penso que és fer-li un flac servei, tota vegada que, a la llarga, potser fins i tot els que van errats creurien que estan en el bon camí.

Ja quasi només d'encetar la lectura. A mesura que anava avançant, corrent de ratlla en ratlla, desgranant les tristes notes escrites en el pentagrama del Butlletí-Programa de la proppassada Festa Major, m'envoltà un sentiment de pena. Confesso que no sé amb certesa si fou pel que havia llegit, per al que ho havia escrit o bé per les dues coses al mateix temps. El que sí és cert —i crec no estar equivocant— segons quin tipus d'escrit no s'hauria d'inserir en un Programa de Festa Major. Tanmateix haurien d'ésser alegres, festius i no carregats de verí destructiu com els d'aquest any, que: començant per l'empipador vídeo i les inadequades finestres de la Llar del Pensionista. Seguint amb el "problema" del baix cost, per als pares, de la Guarderia Infantil El Niu. —Potser perquè a alguns seria una sorpresa, no es diu el perquè no és municipal. Si ho voleu saber llegiu el meu escrit en el Butlletí núm. 12 del mes d'abril del 1981. Entretant us avançaré que si no és municipal és perquè els seus responsables no ho varen voler. Així de clar i punt—. Passant per la imposició i caprici de l'Emissora Municipal, amb l'antena al mig del pati de la Guarderia —jo l'he vista en un racó que no destorba gens, no al mig del pati—. Continuant amb la proposta del "passe" de models i amb qui pensa el Casino. I acabant amb la idea pobrament matitzada d'en Quim Planella. Resulta ésser que tot plegat, per a alguns, no hi ha res aprofitable ni que valgui la pena. Crec que això no encoratja ningú.

Tenim proves, i no molt lluny, que en la majoria dels pobles, la seva gent té tendència a enorgullir-se i a enlairar les coses i millores que s'hi fan, tot i que algunes potser no siguin prou encertades. En el nostre poble, i no és solament aquesta vegada sinó sovint, sistemàticament tenim —millor dit, alguns tenen— aquesta tendència capgirada. És una vertadera llàstima.

No puc pas creure que la majoria de coses i millores del nostre volgut poble siguin negatives o es facin mal fetes, com dissortadament hem llegit, més aviat creuria que alguns —pocs— per la seva capacitat les veuen o les entenen malament. Tanmateix no és possible que els altres siguin tan rucs com per a equivocar-se constantment. Admeto, això sí, que no tot és perfecte i que tot és millorable. S'ha de comprendre que solament uns no ho poden pas fer tot i bé. Està clar, és millor repartir la feina: uns —quasi sempre els mateixos— posar-hi el coll i altres —la tasca més feixuga— CARREGAR-SE I CRITICAR LA FEINA D'AQUELLS. Costa tan poc fer-ho! No sé si algú estarà d'acord amb mi. Penso que tal volta si aquests últims, en lloc de frotre-ho tot enlaire, ajudessin tan sols una miqueta els primers, probablement es podria ampliar i millorar el que es fa en el poble. Sempre he cregut que cal predicar amb l'exemple.

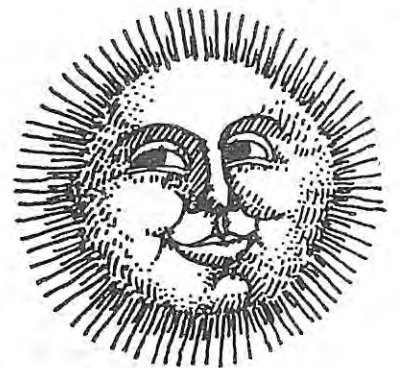
No està en el meu ànim "ensabonar" ni defensar, exageradament, cap millora ni cap feina duta a terme amb gran sacrifici o professionalitat, però sí voldria remarcar que em mereix el just reconeixement que es deu a tot treball que amb bona voluntat s'ha emprat en les tasques fetes. I prou.

Això que us explicaré a continuació, fins acabar aquest paràgraf, és un afegit al primer escrit original. I el poso com a mostra, donat que és una pena que els de fora ens hagin d'alabar i valorar el que nosaltres ensorrem. Mireu, passada ja la nostra Festa Major, m'invitaren a assistir a un espectacle fora de la nostra població. Els qui tenia al seient del davant sabien d'on era jo i abans de començar em varen dir: "Vosaltres de Llagostera sí que sabeu fer les coses ben fetes. L'espectacle que va muntar el senyor —aquí el cognom— fou una cosa magnífica!

Fora de sèrie!". Vaig contestar-los-hi: "Sí, teniu tota la raó. N'hi havia per a treure's el barret. Em doneu una gran satisfacció en dir-m'ho. Precisament a Llagostera, però, n'hi ha que no ho creuen pas així". "Carai —em replicaren— doncs a fe que era digne de veure en una capital!". Senyors, més clar l'aigua.

Bé, tot i que hi hauria tela marífera per estona, no vull estendre'm més. Tanmateix, per a acabar de reblar el clau, demanaria al qui vulgui, en una altra ocasió, TIRAR EN ORRI LA FEINA I ILLUSIONS DELS QUE TREBALLEN AMB FERMEZA PER LLAGOSTERA, no tingui la covardia d'amagar-se darrera d'unes lletres col·lectives, d'unes inicials o bé s'un pseudònim i sí el suficient coratge i valentia per a dir-nos, amb nom i cognoms, qui és. Almenys així sabrem que no el podrem pas anar a buscar per a ajudar-nos a aixecar la nostra vila —que ell i altres tiren per terra— i enlairar-la fins a posar-la en el lloc que, per dret, li pertoca i es mereix.

Llorenç Ventura i Sabarí
—un llagosterenc agreujat—

SOBRE EL DESGREUGE A LLAGOSTERA

A vegades se'ns ha dit que hauríem de deixar les crítiques i ésser afalagadors amb els esdeveniments del poble. Tanmateix, no fem pas oïdes sordes. Hem cregut que una valoració negativa igual que una positiva, no és més que la conclusió d'un balanç i hem continuat escrivint amb el mateix criteri.

opinió... opinió... opinió... opinió.

Voldríem dir que, perquè som membres d'un Butlletí d'Informació i ens preocupem pel poble, hem seguit els processos que porten a un fet concret de més a la vora que altra gent. Això ha fet que a l'hora de la crítica hàgim tingut en compte aspectes com altres alternatives desestimades, prioritats, etc...

Som conscients que estem consolidant la infraestructura que ens ha de permetre avançar dins la democràtica i ens preocupa la seva agilització, que en definitiva ha de respondre a unes necessitats comunitàries. Per això ens reafirmem en una postura crítica, que volem deixar clar no és destructiva.

Reconeixem la bona voluntat de molta gent activa dins el poble. Al respecte potser no hem escrit massa, però us assegurem que ho hem ben compensat oblidant-nos de molts comentaris que de ser informadors d'un altre indret on no ens aprecièssim tant a la gent, no hauríem pas callat sense deixar d'estar tranquils de no capgirar la veritat.

Tot això sembla indicar que, malgrat ja fa temps que hem incorporat el Butlletí com a mitjà dinàmic d'informació i d'expressió dins del poble, no ens hem acostumat encara al diàleg. No es tracta d'amagar les falles, sinó que amb respecte, sinceritat i una miqueta de benevolència, com diu en Serrat, assumir-les i treure'n algun profit.

Al respecte voldríem recalcar que en aquell paràgraf que a vegades resulta polèmic l'acompanyen molts d'altres, però aquests -els més- no es tenen massa en compte. Tanmateix és el conjunt el que comunica allò que volem expressar i ens situa en el lloc on volem estar. Això no és pas fotre-ho tot enlaire i no ajudar.

No és potser constructiu els petits homenatges fets des d'aquestes planes a tants personatges de la vida de Llagostera que resten oblidats o a vegades ignorats? No és positiva la tasca de recopilació del batec del poble com a document històric d'importància per un demà? No hem deixat les portes obertes a tothom qui ha volgut fer-se sentir? No hem recalcat potser que volíem ésser instrument de diàleg? I no hem estat i estem, la majoria dels membres del Col·lectiu, actius dins la vida social llagosterenca? No ens hem dolgut de la poca participació en activitats diverses? No hem intentat engrisar a la participació?

Respecte a qui som aquests últims, volem recordar que a cada número, a la primera plana, apareix la relació dels components, i que tot article signat per la redacció no és una feina exposada en l'anonimat sinó col·lectiva, cosa ben diferent. És a dir, som tots els components que assumim l'expressat. Quant als pseudònims, només dir que no ens sembla bé tancar la porta a aquelles opinions que poden ser prou enriquidores i que potser per incomoditat, etc... no serien fetes públiques.

Per acabar ens referim al treball sobre les obres al vell CLA que sembla ser ha estat conflictiu. Volem concretar la nostra actitud positiva i constructiva reflectida en frases com: "...el passat 8 d'abril s'inaugurava l'emissora. Ara es tracta de treure'n el màxim de profit possible". Referent a la guarderia hem de rectificar que l'Ajuntament dona al mes 48.000'ptes. en comptes de 40.000, (desconeixem si la falta ha estat en la transcripció o en la font). Assenyalem també que en aquest últim cas i fent referència a altres comentaris, no hem tractat l'Escola Bressol per ella mateixa sinó en la mesura que intersecta en la valoració de les obres del trinomi llar-emissora-guarderia i les seves implicacions posteriors.

I ja només oferir per enèsima vegada el Butlletí com a mitjà informatiu. Agraïm i ens alegrem que per a molts sigui així.

Col·lectiu de Redacció

A UN LLAGOSTERENC AGREUJAT

Benvolgut Llorenç:

Com a membre del Col·lectiu vull dir-te que tal com hem aclarit, compareix plenament l'escrit anterior.

Personalment he estat crítica davant de Trish-Trash i penso que és de justícia dir-ho tot, allò que sembla bé i el que no tant. Tanmateix penso que has posat més atenció en uns aspectes que en altres. M'agradaria assenyalar que a més a més del que tu dius, també comentàvem: "Molta gent hi ha treballat desinteressadament". "La gent ha respost bé". "S'ha de valorar la feina que en diverses ocasions ha fet en Q.P. amb altra gent del poble". "Hi tenen traça. Tots plegats són gent que es mou i s'agraeix"... etc...

La veritat és que continuo creient que és positiu veure diferents valoracions sempre i quan es mantingui el respecte. Estic tranquil·la de no haver-lo faltat.

Voldria també defensar que alguns escrits apareguin amb pseudònim ja que penso hi poden haver motius personals o professionals que ho justifiquin.

Per acabar dir-te que malgrat que aquestes ratlles poden ésser interpretades com un altre desgreuje, només volem ser la defensa per a un diàleg obert que tant de bo tothom com tu fos capaç de portar a terme. Gràcies.

Teva.

Elena Roget i Armengol

opinió... opinió... opinió... opinió..

VIAJAR SERÁ UN PLACER

Según la interesante y llamativa noticia publicada en un diario de Barcelona, con fecha 15 de Junio de 1984, se halla en muy avanzado estudio, el más ambicioso proyecto de los últimos años, que corresponde ni más ni menos, a la utópica construcción de una vía férrea a través de Europa, que pueda servir de unión y enlace entre las ciudades de Madrid y Moscú, con el ancho normal de vías en los dos países.

La citada noticia no es muy explícita, ni aclara nada sobre la conformidad de los restantes países europeos, pertenecientes al Mercado Común y al bloque defensivo de la O.T.A.N.; omitiendo igualmente detalles referentes al grupo capitalista que tiene el coraje suficiente, para financiar una obra de tal envergadura en una época de crisis en los transportes ferroviarios, sin contar de antemano con rendimiento asegurado y un servicio eficaz en un trayecto de miles de kilómetros de recorrido.

Nuestros lectores no deben ignorar los continuos bombardeos de los medios de comunicación, sobre la caótica situación económica en la red de ferrocarriles españoles R.E.N.F.E. para los entendidos, amenazando sus directivos, con el desmantelamiento de varias líneas deficitarias, entre las que se encuentran algunas situadas en Cataluña, que en tiempos recientes eran rentables si se cuidaran con esmero y se administraran con honradez, procurando mantener las comunicaciones en las comarcas.

Otra amenaza que pende sobre nuestras cabezas es la quiebra de la Seguridad Social que nos anuncian los periódicos. Por eso mismo no me cabe en la cabeza a mí y a muchos más ciudadanos españoles, como España puede embarcarse en tan disparatada aven-

tura, sin contar en su seno con minas de oro y pozos de petróleo como la U.R.S.S.; aunque cosas tan descabelladas ya se han visto y estamos viendo y también sabemos quien paga los errores y los despilfarros de los demás: "el pueblo soberano".

En España siempre hubo delirios de grandeza y en delirios se han quedado porque falló la cabeza. Ha sido el nuestro un pueblo de conquistadores y descubridores de un nuevo mundo al que llevó su religión, su cultura y la lengua y su decadencia le ha llevado a convertirse en campamento del deshonor y del hampa internacional.

Estos detalles me hacen pensar en los beneficios que podía traernos a los españoles, la construcción de una doble vía a través del Continente, que enlazara el mar Atlántico con el mar del Japón, por el puerto de Vladivostok y el de Lisboa, con parada y fonda en Madrid y Moscú, que vendría a dar un golpe mortal al Mercado Común y el tiro de gracia al bloque defensivo occidental con todas sus consecuencias.

La movilización de personal y mercancías sería algo fenomenal, que traería la capacidad de revolucionar las estructuras del transporte y hasta las políticas de algunos países europeos, por el trasvase de personas nunca visto en lo que va de siglo.

También sería muy posible que se abrieran las puertas de ese inmenso y casi desconocido país, situado en el Este de Europa y formado por distintas razas y pueblos fundidos en un mismo crisol, que mantienen en permanente vigilia al mundo accidental.

Veintitrés millones de kilómetros cuadrados, con una superficie casi cuarenta veces la de España, y dos veces la de toda Europa, una lujuriosa y extensa planicie, largos y caudalosos ríos, abundantes lagos y mares interiores, con millares de hectáreas de bosques, quedarían ahí mismo detrás de la esquina y al alcance de la mano y la cartera de cualquier currante español, que tuviera el gusto de acercarse a Moscú, visitar la Plaza Roja y el mausoleo donde descansan los restos mortales de los padres de la familia proletaria unida. Así podrían lograr muchos el mayor sueño de su vida y tocar con sus pies la tierra del paraíso soviético.

Para lograr todo esto y mucho más pienso que deberían aprovecharse las

excelentes relaciones entre Rusia y España, para firmar un convenio de intercambio turístico y fraternal, para inyectar savia nueva en esta vieja raza, con exceso de ideas y falta de reflejos.

Con este plan se llenarían los hoteles y playas con turismo de invierno y lucirían sus encantos femeninos, esas atléticas sirenas de piel blanca y satinada, descendientes lejanas de los vikingos, magyares, varegos, normandos y otras razas de las que se halla poblada la Unión Soviética, que dieron vida a una misma población, primero nómada, luego agrícola y pastoril, que fue la base del futuro Estado.

La Unión Soviética es un gran país, un gran pueblo formado por muchos pueblos, que se fundieron en un crisol fabulosamente vasto, en continuo movimiento dentro de los límites de un territorio, que comprende la mitad de un continente y una tercera parte de otro. Forma puente a caballo entre Europa y Asia, punto de encuentro de las civilizaciones del Este y del Oeste, del Sur y del Norte: Todo un mundo distinto etnográfica y morfológicamente, un mundo que se formó lentamente a lo largo de milenios y que en la era de los jets, al acortarse las distancias constituye uno de los más importantes pilares del equilibrio general.

Eurasia se identifica con la gran Rusia desde 1917, convertida en la Unión de Repúblicas Socialistas Soviéticas; ha vivido como Europa y Asia, y en mucha mayor medida que América y África, las experiencias más complejas y las aventuras más apasionantes.

Bienaventuradas aquellas familias españolas, que el día de mañana puedan tomar el tren en España y plantar su campamento en cualquier lugar de la U.R.S.S. acompañadas de su perrito, la escopeta, caña de pescar, los esquís por si le da idea de emular a los soldados españoles de la División Azul sobre la superficie helada del lago Ilmen. Tampoco debe olvidarse la cacerola para cocer la paella y una red contra los mosquitos.

Si es usted universitario o persona de cultura, llévese abundancia de grafito para escribir en las paredes, una asignatura ignorada por los rusos.

Buena suerte y buen viaje amigos.

F. Ramos Díaz

opinió...

L'AUGMENT DE L'AIGUA

El passat 11 d'abril el President Pujol signava el decret 116/1981 pel qual s'aprovava el Pla de Sanejament de les zones 2 i 3 de Catalunya i el seu règim econòmic financer.

Aquest Pla afecta a la majoria de municipis de les províncies de Girona i Barcelona que vessen les aigües al riu Ter, així com les localitats de la costa compreses entre Sant Feliu de Guíxols i L'Escala. Per tant a Llagostera, de manera pràctica i immediata ens representarà un impost de 3'68 ptes. per cada m.³ d'aigua consumida i un cànon pels pous i altres captacions particulars.

Tè raó el nostre Alcalde quan es plany d'aquest decret amb l'escrit al públic del dia 27 de juny. Això ens mou per aprofundir en les consideracions envers l'esmentat decret i al mateix temps rectificar-li uns errors.

Diu: ... "tots veurem els propers rebuts d'aigua incrementats per la tarifa

de Sanejament (3'68 ptes./m.³, aquest any) i no hem de culpar l'Ajuntament ni la companyia concessionària, ja que ve aprovat pel Parlament de Catalunya amb competència traspasada pel Govern central".

No és cert que el Parlament de Catalunya hagi aprovat el Decret, i la referència al govern central, en aquest cas, és completament gratuïta. El parlament aprova les lleis i el govern de la Generalitat les desenvolupa.

El Partit dels Socialistes Catalans, està a favor de la Llei 5/1981 que en els seus fonaments facilita una política de sanejament de les aigües que és bàsica per a Catalunya. Altra cosa és la seva correcta i justa aplicació.

Malgrat l'acord en aquests principis generals, la Llei i l'Ordre que comentem presenta uns punts que hauríem de tenir en compte:

a) L'Ordre d'augment de tarifes d'aigües fins a un màxim de 15 ptes./m.³ (en alguns municipis) en un termini de 3 anys, pot ser considerada com l'APLICACIÓ D'UN IMPOST DE LA GENERALITAT ENCOBERT.

Val la pena observar com el decret de l'11 d'abril no fou publicat fins l'11 de maig, un cop passada la campanya electoral en la qual es prometia no es posarien impostos.

b) L'establiment d'un cànon a aquelles indústries i particulars que, sense consumir aigua de la xarxa d'abastament, aboquin aigües procedents de pous o altres captacions als cursos fluvials serà de molt difícil aplicació donada la inexistència de cens i control de cabdals de pous i altres captacions. Tot el Pla de Sanejament quedaria infradotat i condemnat al crack econòmic.

c) Sembla bastant inacceptable que la Generalitat (responsable de l'establiment de la tarifa-impost) vulgui delegar la funció recaptadora als consorcis o entitats locals afectades. La mala imatge de l'augment de les tarifes sempre recauria als municipis.

d) La planificació i prioritat de les inversions bàsiques a realitzar (Girona, Vic, Sarrià, Banyoles, Ripoll, etc.) només respon a l'estat actual dels projectes, sense estudiar un ordre de necessitats. Això vol dir que qui sap quan ens tocarà a nosaltres reconvertir les aportacions que el poble de Llagostera farà al Pla, amb la depuradora que necessitem i la segona fase de sanejament imprescindible.

Agrupació Local del Partit dels Socialistes de Catalunya

COMERCIAL 25

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C. Nou, 26 - Telefon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

TALLERS
Juan Puig

SERVEI DE GRUA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)

ARA ÉS L'HORA DE COMPRAR

Cases de Protecció Oficial

Grans facilitats de pagament

DIHABSA ADMINISTRACIÓ, S. A.

Fivaller, 20 - Tel. 83.09.00

LLAGOSTERA

DISC-MUSIC

Discs - Cassettes - Posters - Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO - CLUB

C/. Comte Guifré, 25

LLAGOSTERA (Girona)

ESPORTS

Moto Cross al Circuit de "Els Cremats"

El diumenge 17 de juny, al Circuit de "Els Cremats" es va celebrar el IV Moto Cross de Primavera, organitzat per Llagostera Competició i puntuable pel 1.º Trofeu Vespa Casademont i el "provincial" de l'especialitat.

El Circuit que feia poc havia rebut la visita d'una prova d'Auto-Cross, es va acondicionar per a les motos, resultant d'aquest nou traçat un circuit mixte, amb una zona molt ràpida i ampla, i una altra més lenta i estreta. El principal problema que podia plantejar aquest terreny era la possibilitat de què la pols fes acte de presència, fenomen aquest totalment indesitjable a l'hora de dur a terme una cursa com la que Llagostera Competició havia organitzat. Molt encertadament es va efectuar una regada el dissabte al vespre, i el diumenge de bon matí, s'hi va tornar. Amb això es va aconseguir que l'estat del terreny no fos preocupant per la celebració de la cursa i només a les darreres voltes de l'última mànega va començar a aixecar-se una mica de pols.

L'organització, sense ésser massa brillant, sí va complir amb la seva tasca. Encara que, caldrà tenir en compte per a properes ocasions que s'han de seguir els horaris amb més rigurositat ja que molta gent, una vegada acabada la cursa ha d'agafar "els trastets" i "carretera i manta", per fer en molts casos, més d'un centenar de qmts. Per tant, els fa molt poc favor haver de marxar a les tres de la tarda cap a casa seva. Deixant de banda l'optimisme lògic dels organitzadors, l'assistència de públic va ser molt discreta. Amb una Festa Major al poble veí i amb l'estiu a la porta de casa, s'han de tenir moltes ganes per anar a veure una cursa de motos. Així, doncs, molts gent es va quedar a dormir-la i els que es van llevar va ser per anar a la platja. A "Els Cremats", poca gent, i va ser una llàstima, perquè la participació tant en la quantitat com en la qualitat dels pilots va resultar brillant i prometia oferir unes mànegues molt interessants. Homes com el local Quim Puig, Ferrer, Monrabà, Sánchez, Ibern o Huélamo en júnior i els senyors Tàpies, Montaner, Martí Agustí, Pins o Figueres, entre d'altres, venien disposats a donar-ho tot cara a les puntuacions del Trofeu Vespa Casademont i al Campionat "Provincial".

Miquel Ferrer (31) i Quim Puig (1) van donar animació a la cursa

(Foto Vert)

La matinal va començar amb les mànegues classificatòries per la graella de sortida. Es donaven cinc voltes i el temps total de cada pilot es tenia en compte a l'hora de confeccionar les graelles per les mànegues puntuables.

El júnior juvenil, degut a la nombrosa participació, es va repartir en dues i els quatre millors temps corresponien a Ibern i Sánchez, guanyadors de la primera i a Ferrer i Quim Puig, que feien el propi amb la seva.

Els senyor, només feien una mànega classificatòria, que va ésser guanyada per Martí Agustí, seguit de Llorenç Montaner.

Amb les graelles ja confeccionades es va passar a les mànegues puntuables començant per la 1.ª dels júnior-juvenils. Alfred Ibern era el més ràpid a la sortida, però a la segona volta patia una forta caiguda que el feia deixar la cursa, sofrint una commoció cerebral que no va portar conseqüències greus. Miquel Ferrer agafava el relleu i mantenia la 1.ª posició fins que, degut als doblats, tenia dues caigudes que el feien entrar en cinquena posició en acabar la mànega. Després dels problemes d'Ibern i Ferrer, el que va sortir-ne beneficiat era en Sánchez que va trobar el camí lliure cap a la 1.ª victòria de la matinal.

Darrera d'ell tres pilots tenien una forta "explicació": Huélamo, Monrabà i el local Puig, que amb la KIM oficial aconseguia deixar-los i entrar en segon lloc, precedint a Huélamo i Monrabà.

La 1.ª mànega dels senyor tenia en Montaner el més ràpid a la sortida, seguit d'Agustí molt a prop. Més tard, Josep M.ª Tàpies s'hi va afegir donant més ritme a la mànega, que fou molt disputada ja que els tres eren molt ràpids —deia Tàpies en finalitzar la mànega: "jo m'he quedat al darrera esperant l'error i al final Agustí, nerviós, ha caigut"—. Montaner no va poder aguantar el fort ritme del de Gilera: *Fa tres setmanes que no entreno i al final no tenia forces*—. Així, darrera Tàpies hi entrava Toni Barba, després d'una bona recuperació, i Montaner era tercer.

A la 2.ª mànega júnior, Sánchez tal i com ens havia avençat a la fi de la 1.ª, sortia a guanyar. I ho feia agafant la primera posició des de la 1.ª volta. Darrera seu, Melció i Huélamo, representaven un fre per a Ferrer, que quan va aconseguir passar-los s'apropà molt a Sánchez. Quim Puig tornava a tenir la seva "explicació particular" amb Monrabà i a poc del final les seves motos s'enganxaven, enduent-se Puig la

pitjor part. La caiguda el va fer perdre el quart lloc que s'havia guanyat a pols, en favor de Monrabà. La mànega acabava amb en Ferrer que s'apropava molt a Sánchez però sense arribar a contactar amb ell.

En Sánchez però —*“estava molt tranquil i per això m'he relaxat i si bé m'apropava —explicava el de KTM— quan m'atrapés havia d'avançar-me i en aquest circuit és molt difícil passar a la gent... Encara que hagués quedat segon, guanyava la cursa”*—.

Darrera d'ell, Ferrer; Huélamo seria tercer; Monrabà quart i Serra cinquè; davant de Quim Puig.

La segona mànega dels sènior va començar amb una sortida en fols. Després en Martí sortia disposat a —*“treure'm l'espina i he començat a tirar, a tirar, fins quedar-me molt tranquil en el primer lloc”*—. Darrera, altra vegada era Montaner el que aguantava tota la mànega en el segon lloc, fins que l'esgotament el feia perdre la posició en favor de Pons. En Tàpies perdia tota opció a la victòria en trencar la cadena. Això el va fer dedicar-se a una recuperació a ritme vertiginós demostrant estar a una altura de pilotatge de gran nivell. La mànega acabava amb Agustí en una còmoda primera posició que li permetia dedicar-se a practicar els seus malabarismes per entretenir el públic. Pons era segon davant d'un esgotador Montaner. Barba, molt regular, era el quart davant de Buch i Figueres. Aquest darrer, especialista en tot terreny però amb molt bon rendiment en el Moto Cross.

Una vegada computats els resultats parcials a les diferents mànegues, les classificacions generals en les dues categories van quedar així:

Júnior-juvenil

Sergi Sánchez (KTM)
Ricard Huélamo (KTM)
Miquel Ferrer (HONDA)
Jordi Monrabà (CAGIVA)
Quim Puig (KTM)

Sènior

Llorenç Montaner (YAMAHA)
Toni Barba (HONDA)
Agustí Buch (KTM)
Josep Rosell (KTM)
Santi Font (KTM)

Si bé hem parlat de l'organització a càrrec de Llagostera Competició, no podem oblidar la gent que fa possible manifestacions esportives com aquesta, els col.laboradors: Sopral — Moto Vespa, S.A. — Punt Diari — Radiocadena Girona — Coca-Cola (Cobega) — Escola Universitària Politècnica — Excma. Diputació — Planxisteria Miquel — Estació Servei Capsapaza — Auto-Escola Llagostera — Jorma-7 — Motos M-3 — Electrònica Genohar — Armeria Rufí — Disc-Música — Bar Fina — Cervesa Sant Miquel.

Quim Puig, l'únic representant local, va tenir uns lluida actuació.

(Foto Vert)

Acabada la prova, recollíem unes manifestacions de diferents participants i la resposta era generalitzada: *“el Circuit té un punt negre, i aquest és que en determinats punts és molt estret”*.

Des de la meua posició de col.laborador en l'organització i, ara, d'improvisat crític, crec que les respostes que donaven homes com Ferrer, Sánchez, Tàpies, Agustí o el mateix Puig, són del tot encertades.

Allà hi ha terreny suficient com per que sigui dels circuits més amples de les comarques. En aquesta ocasió la manca de temps hàbil per passar-hi la màquina va ser factor determinant. L'amplada agafant de cinta a cinta, era suficient, però el terreny era molt irregular amb arrels i pilons de terra que representaven una pèrdua d'alguns metres. Això, amb la màquina estarà solucionat.

Cal també, trobar el compromís ideal entre l'espectacularitat i la perillositat. Mai han estat renyits la seguretat dels pilots i el públic, amb la vistositat. Així s'aprofitaria un dels punts més positius de “Els Cremats”, que és la bona disposició per l'espectador. Des d'un punt qualsevol, pot seguir la quasi totalitat del traçat, i això poques vegades es troba.

Llagostera Competició ha demostrat estar en el bon camí. Té un bon terreny, gant capaç i projectes per tirar endavant. ET VOLS FER SOCI?

Lluís Vert Paradedà

CAMPIONAT DE FUTBOL SALA A LLAGOSTERA

El dia 17 de juliol va començar a Llagostera el Campionat de Futbol Sala amb la participació de 9 equips tots ells de la nostra vila, que estaven dividits en dos grups.

El grup A: Pulimax, La Canyera, Jorma 7, Julius all Star i Baco.

El grup B: Llagostera F.S. (Blak Cat), Barrufets Futbol Salseros (Can Pep), Caenos, Autònoms 21.

A continuació us donem amb detall el calendari que segueixen i els resultats fins ara obtinguts per aquests equips:

1.ª VOLTA

GRUP A

Dimarts, 17 de juliol
Pulimax, 7 — La Canyera, 1
Jorma-7, 1 — Julius all Star, 5
Descansa: Baco.

GRUP B

Dijous, 19 de juliol
Llagostera F.S., 7 — Barrufets, 2
Caenos, 0 — Autònoms 21, 2

GRUP A

Divendres, 20 de juliol
Julius all Star, 1 — Baco, 3
Pulimax, 10 — Jorma-7, 1
Descansa: La Canyera

GRUP A

Dimarts, 24 de juliol
Pulimax, 10 — Julius all Star, 0
La Canyera, 3 — Baco, 2
Descansa: Jorma.

GRUP B

Dijous, 26 de juliol
Llagostera F.S., 7 — Caenos, 2
Barrufets, 1 — Autònoms 21, 4

GRUP A

Divendres, 27 de juliol
Jorma-7, 5 — Baco, 2
La Canyera, 2 — Julius all Star, 2
Descansa: Pulimax.

GRUP A

Dimarts, 31 de juliol
La Canyera, 4 — Jorma-7, 1
Pulimax, 9 — Baco, 1
Descansa: Julius all Star.

GRUP B

Dijous, 2 d'agost
Llagostera F.S., 1 — Autònoms 21, 2
Barrufets, 2 — Caenos, 3

2.ª VOLTA

GRUP A

Dimarts, 7 d'agost
Juliu all Star, 4 — Jorma-7, 4
La Canyera, 2 — Pulimax, 2

GRUP B

Dijous, 9 d'agost
Autònoms 21, 2 — Caenos, 3
Barrufets, 4 — Llagostera F.S., 10

GRUP A

Divendres 10 d'agost

Jorma-7, 1 - Pulimax, 13

Baco, 5 - Julius all Star, 5

Descansa: La Canyera

GRUP A

Dimarts, 14 d'agost

Baco, 1 - La Canyera, 5

Julius all Star, 1 - Pulimax, 13

Descansa: Jorma-7.

GRUP B

Dijous, 16 agost

Autònoms 21, 5 - Barrufets, 2

Caenos, 3 - Llagostera F.S., 5

GRUP A

Divendres, 17 d'agost

Julius all Star, 5 - La Canyera, 3

Baco, 3 - Jorma-7, 3

Descansa: Pulimax.

GRUP A

Dimarts, 21 d'agost

Baco, - Pulimax,

Jorma-7, La Canyera,

Descansa: Julius all Star.

GRUP B

Dijous, 23 d'agost

Caenos, - Barrufets,

Autònoms 21, - Llagostera F.S.,

DIVENDRES, 24 D'AGOST

SEMIFINALS:

21 h.: CAMPIÓ GRUP "A"
SUBCAMPIÓ GRUP "B"22 h.: CAMPIÓ GRUP "B"
SUBCAMPIÓ GRUP "A"

DIVENDRES, 31 D'AGOST

GRAN FINAL !!!

Entrevista amb el President i l'Entrenador de la U. D. Llagostera

La U.E. Llagostera va aconseguir en dos anys pujar de categoria. A la temporada 82/83 es proclamava Campió de Tercera Regional en el grup 33. La següent temporada, 83/84, també seria molt beneficiosa per a l'equip llagosterenc; la premsa, unànime, afirmava que era l'equip revelació dintre el grup de Barcelona.

Degut al seu bon joc i la bona preparació física, lograria altra vegada tornar a pujar de categoria. Ara, a Primera Regional, on la propera temporada 84/85, haurà de jugar.

Com vam anunciar en el passat número, els hi oferim l'entrevista que vam mantenir amb el president de l'entitat, Sr. Jaume Riera, i l'entrenador, Sr. Remigi Gascons.

—Sr. Riera, podríem qualificar de positiva dins l'àmbit econòmic, la passada temporada?

—No, en absolut, econòmicament ha anat molt malament. Un dels principals motius ha estat en haver de jugar en el grup de Barcelona. Això ha repercutit en la nostra economia ja que els equips contraris en els seus desplaçaments no ens han portat uns taquillatges dels què ens refiavem. Tot i així s'ha solventat la papereta.

—Respecte a l'àmbit esportiu, que ens diu, Sr. Gascons?

—Esportivament ha estat positiva. L'any passat per aquest temps tan sols estavem preocupats pel paper que faríem, inclús hi havien una sèrie de senyors —els entesos de torn, com jo els hi dic— que no ens donaven ni dos mesos de vida. L'equip que teníem i les ganes de treballar van fer possible que la U.E. Llagostera pugés de categoria... en conseqüència aquest any les ganes de treballar són encara més grans.

—Seguim amb vostè Sr. Riera. Amb quins recursos econòmics compten per afrontar la propera temporada?

—Amb els socis, amb els donatius particulars, amb les aportacions de l'empresa Hunter Douglas, i també amb les taquilles que es puguin fer.

Per l'altra banda esperem que l'afició respongui i vagi al camp a aplaudir l'equip, que bé s'ho mereix.

—Sr. Riera, pensen reformar d'alguna manera l'estructura de la U. E.?

—Ha quedat la mateixa Junta de l'any passat, només han entrat tres persones per reforçar-la, són: Lluís Rogé com a sots president II, Josep Mallorquí com a sots president III.^{er} i Maria Rossinyol com a vocal.

—Degut a aquestes ganes de treballar que abans ens deia... Sr. Gascons, té alguna esperança la U.E. Llagostera de pujar a Preferent?

—I perquè no? Si ens deixen treballar tranquils les ganes hi són.

—Quin serà el rival a destacar a la I.^a Regional?

—En primer lloc crec que s'hauran de respectar tots els equips, clar que sempre n'hi ha de favorits. En aquest cas, poden ésser un Guíxols, un Ripoll, un Palafrugell... equips de solera que han estat molt de temps a I.^a Regional.

—Sr. Riera, hi ha algun nou fitxatge de cara a reforçar la plantilla per a la propera temporada?

—Sí, hi ha 5 jugadors nous: en Joan Tomàs, davanter centre del Cassà; en Font del Doble Set; en Gómez, ex ju-

gador del Girona i del Figueres; en Jordi Blanch del Guíxols; i en Clot del Pontense. Més els incorporats jugadors de la cantera com són en Roig i en Pareja.

—Hi ha alguna possibilitat de poder formar un equip amb jugadors del poble, algun dia?

—Sí, hi ha moltes possibilitats, però hi ha d'haver-hi col.laboració entre tots, em refereixo entre directius, entrenadors, jugadors i, naturalment, l'afició, peça clau de tot. Si això s'aconsegueix podria arribar un dia que els jugadors de la U.E. Llagostera fossin tots del poble. Tinc que destacar la labor que està fent el Casal P. Llagosterenc en aquest sentit.

—De quants jugadors disposa la U.E. Llagostera en aquests moments?

—Concretament, de 18 jugadors.

—Ha tingut alguna mena de problema amb algun d'aquests jugadors, Sr. Gascons?

—Tan sols va haver-hi un lapsus amb un jugador de casa que una vegada em va dir: *¡YO VENGO A ENTRENO CUANDO ME DA LA GANA!* Això va ésser un dia; una altra vegada, després d'haver-lo avisat que teníem la revisió metge no es va presentar, en preguntar-li el motiu em va tornar a dir: *¡YO VENGO CUANDO ME DA LA GANA!*; tal vegada aquell dia vaig sortir-me una mica de mare i li vaig dir que no el volia veure més per allà i que fes el favor de marxar. Naturalment, després la Junta va prendre-hi part, tal com era la seva obligació.

—Quina diferència hi haurà entre una I.^a i una II.^a regional?

—La diferència que hi haurà no serà molta; a primera regional es juga un futbol potent, un futbol més dur... de totes maneres jo crec que les possibilitats estaran força igualades.

—A què ha estat degut el bon joc realitzat pels jugadors de la U.E. Llagostera al llarg de tota la temporada?

—La U.E. Llagostera, com he dit moltes vegades, és una pinya d'amics, no valen entrenadors, ni directius, tots som una colla de companys i apreciem l'esforç, l'esport i l'amistat.

Si hi ha hagut moments dolents els hem passat tots junts i si ha estat bons, igualment. Jo crec que això ha estat una psicologia molt favorable ja que ara es poden veure els resultats. Una cosa que m'ha impressionat molt ha estat l'últim partit contra el Barcelona, deixant a part el resultat per què és més que enganyós ja que nosaltres no tenim categoria per guanyar a tot un

Barcelona, però en acabar el partit l'entrenador del Barcelona, en Martínez Vilaseca, va felicitar al President i després va dir: *"Feliciteu al responsable perquè he vist un equip molt sencer i amb moltes ganes de fer futbol"*.

—Amb dos anys dues categories, què en diu el Sr. Riera com a president?

—Gràcies a aquesta proesa la U.E. Llagostera té un nom i unes relacions molt importants de caire esportiu amb equips d'alt nivell futbolístic arreu de Catalunya.

Aquesta gesta només es pot fer un cop a la vida, també he de dir que l'esforç ha estat de tots ja que som una pinya d'amics —com deia en Remigi— amb un propòsit comú: Posar Llagostera allà on es mereix.

Tingueu en compte que hi ha hagut una gran Junta, que dubto que en molts anys pugui tornar-hi a ésser.

—Quins acords van prendre durant la reunió de Socis del dia 22 de juny?

—Els acords van ésser: Les quotes de Socis quedaven al mateix preu; que els partits amistosos que fes la U.E. Llagostera es pagués 300' ptes. d'entrada; dues jornades mixtes econòmiques que serien amb uns partits encara sense decidir. A més, dues jornades mixtes en pro dels infantils i juvenils, a raó de 300 ptes. per partit.

—Com és el Sr. Gascons com a persona i com a entrenador?

—Com a persona sóc senzill, em faig amb tothom. Com a entrenador sóc més aviat exigent, m'agrada que tothom compleixi amb la seva obligació, tot i així mai cap jugador podrà dir que en Remigi li ha fet una mala acció.

—Sr. Gascons, quin és el record més grat que guarda d'aquestes dues temporades?

—De records n'hi ha molts... tal ve-

gada el més bo va ésser el final del partit contra Cirera de Mataró, que es va guanyar per 3 a 1 i els jugadors, alguns d'ells plorant, em van dir: *"Migio s'ha lograt una cosa i tu ets l'única persona que ho ha fet possible..."* Em vaig emocionar molt.

També en un sopar, dels molts que van fer els propis jugadors, ens van dir que no tindríem cap mena de problema amb ells de cara a la propera temporada.

—Per acabar li farem la mateixa pregunta, Sr. Riera. Quin és el record més grat d'aquestes dues temporades?

—És l'haver posat el meu gra de sorra perquè la U.E. Llagostera hagi pujat en dos anys de categoria, tenint en compte la forta oposició que he trobat en certes persones al llarg de tot el meu càrrec. Malgrat tot me sortit amb la meua i estic ben orgullós del treball que fins ara he portat a terme, ja que crec ha estat en benefici de tot el poble. Hi ha una dita que diu: *"Les persones se'n van però els fets queden"*.

—Bé, això ha estat tot, els hi donem les gràcies per la seva col.laboració.

Col·lectiu de Redacció

Futbol del Casal Parroquial Llagosterenc

En cosa de poc temps la secció esportiva del Casal P. Llagosterenc ha passat a ésser una de les més exitoses del nostre poble.

Dins el seu haver compta amb la construcció d'un camp de futbol i uns vestidors per al mateix. Però el que és més important, és la creació de tres equips de futbol-base, tots ells en competició oficial.

Degut a això hem cregut que seria un deure per la nostra part donar a conèixer la trajectòria esportiva d'aquesta entitat, així com també assabentar-nos de la manera d'ésser i pensar d'aquests homes que formen la secció esportiva del Casal Parroquial Llagosterenc.

Tot començà quan un grup de pares, vetllant per la integritat moral de llurs fills, afeccionats al futbol, proposà al Casap P. Llagosterenc integrar als seus habituals quefers, una secció esportiva que de moment només faria futbol-base.

La junta directiva del Casal, després de sospesar els pros i contres, va veure a la fi, amb bons ulls el projecte. Es tractava de donar esbargiment a un nombrós grup de nens en el lloc adequat practicant futbol de competició oficial. La idea va anar prosperant, i es construï un camp de futbol, sense cap mena d'ajut oficial, és a dir, amb recursos propis de l'entitat, aconseguits a través d'una sèrie d'activitats i treball. Suposà un esforç molt important. Més endavant es varen construir uns vestidors a l'altura de les circumstàncies, els quals són un orgull per al propi Casal, els seus directius i la vila de Llagostera. Per aquesta última obra hi hagué, gràcies a la tenacitat de Mn. Miquel i la junta rectora, una aportació molt important a través de la Generalitat de Catalunya.

La junta rectora del Casal P. Llagosterenc delegà a mans d'un grup de pares el funcionament de la secció de futbol. Aquest grup elegí una junta i aquesta un president, quatre consellers i un secretari. Amb l'ajut de molts de pares de bona voluntat que ens donen suport, fem funcionar el nostre futbol-base. Creiem que una anàlisi freda de la passada temporada ens dóna motius més que suficients, per dir que estem en el camí que ens havíem traçat.

Volem fer autèntics esportistes, és a dir, homes que sapiguen estar en un camp de futbol, en el carrer, o allà on sigui, amb un segell d'esportistes integrals. És el mateix guanyar o perdre, l'assumpte és saber estar en el lloc on ens correspon en el moment oportú. Els pares hem de dir que també anem aprenent aquest joc i el que no, en

queda fora. Deixarem moltes coses per dir, però la satisfacció de portar 80 nois de la nostra vila dins el futbol-base del Casal Parroquial Llagosterenc dóna una satisfacció tan gran del deure complert que ens envalentona per encarar altres projectes per a l'any que ve, que més endavant ja anunciarem.

Demanam ajut material i moral a tothom i a tots els estaments, perquè aquests projectes siguin realitat, i els seus fruits seran un orgull per a la nostra vila.

Si no ens falla aquest ajut tant oficial com particular, veurem una realitat pensada, ja fa molt de temps per unes persones de la nostra vila que sempre han vist el tema clar i que no busquen medalles de cap classe sinó coses ben fetes i a benefici de tots. Treballar per al poble sempre és un deure, la tasca, sigui quina sigui, és igual fer-la des d'una entitat que des d'una altra mentre els que ho realitzin

siguin recolzats, que els comprenguin i que la direcció dels beneficis vagi sempre per al nostre poble.

Junta Esportiva del Casal Parroquial Llagosterenc

CLASSIFICACIONS FINALS TEMPORADA 83-84

INFANTILS

1.ª Divisió - Grup D

Participants: 13 equips
Punts aconseguits: 13 p.
Lloc aconseguït: 8.è

ALEVINS

1.ª Divisió - Grup B

Participants: 13 equips.
Punts aconseguits: 41 p.
Lloc aconseguït: ¡¡CAMPIONS!!

ALEVINS ESCOLARS

Grup A

Participants: 14 equips
Punts aconseguits: 26 p.
Lloc aconseguït: 7.è

Alevins Escolars

(Foto Vall.llosera)

TRANSPORTS

JAPIC

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de

Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20

Telèfon 83.01,83

LLAGOSTERA

Pintura
i Decoració

MATEU FONT

Per a encarrecs:

C/. Pompeu Fabra, 36 Tel. 83 06 20

esports-moto-jorma-7

articles per a l'esport
cordatge de raquetes i
reparació de patins

carrer dels consellers, 3 - telèfon 83 04 56

llagostera

Construcciones JOSE Ramirez

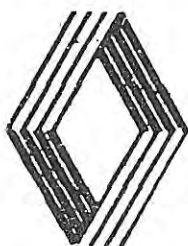
Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

Ramón Gurnés

RENAULT

Tel. 83 04 75

LLAGOSTERA

DINAMICS
...ON ELS DINERS TENEN MÉS VALOR.

**ELS PREUS MÉS
REFRESCANTS**

Passeig Romeu, 32 Telèfon 83 01 56

LLAGOSTERA